

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 48

CENA 300 DINARA

NINJA

Veliki nagradni konkurs

NA TRAGU DEMONA

Derek Finegan

NA TRAGU DEMONA

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
NA TRAGU DEMONA

Autor:
Derek Finegan

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektor:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1987. DEN PRESS

NINĐA BROJ 48 — MAJ 1987. godine. CENA 300 DINARA.
Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292.

DEREK FINEGAN

NA TRAGU DEMONA

Pod snažnim svetlostima televizijskog studija izgledalo je da su naočari profesora Šafrota dva zasebna izvora crvene svetlosti koja zastrašuje i nehotice nameće pitanje: šta se krije iza njih?

— Serija užasnih događaja kojima je izložen ovaj grad — govorio je lagano, naglašavajući reč po reč — rodila je niz različitih, čak niz fantastičnih pretpostavki. Invazija iz svestira, ruska invazija, masovna hipnoza, kolektivno ludilo, da pomenem samo neke od njih. Međutim... bojim se da je istina mnogo strašnija od svih tih nagađanja... Ostvaruje se jedan od najstrašnijih strahova ljudske rase: demoni su po novo među nama!

Upola zatvorenih očiju, kao da drema, doktor Kristofer Moffat čuo je Šafrotove reči samo

kao nerazgovetno mrmljanje bez smisla. Naravno, trebalo je da odbije poziv za učešće za tim glupavim »okruglim stolom« televizije čim je čuo da će doći i taj šarlatan Šafrot. Sada... sada mu je jedino preostajalo da se dosađuje i ...

Osmehnuvši se u sebi, on malo više pažnje posveti procavanju izreza haljine Marte Valin, žene koja je od svoje polučasovne večernje emisije ponekad umela da stvori pravu arenu za obračun ljudi suprotnih mišljenja. Znala je svoj posao, to je morao priznati; nema ni dva meseca kako su za istim ovim stolom dva razbesnela senatora skočila jedan drugom za gušu, isprovocirani lukavim pitanjima žene koja je iza raskošne fasade krila oštar i pronicljiv um.

»Sa ovakvim grudima«, pomisli Mofat, »isto tako lepo mogla bi da zarađuje radeći i kao foto-model. Ili striptizeta... ili kol-gerla, do đavola! Međutim, vara se ako misli da će me isprovocirati da tom uobraženom Šafrotu kažem koliko je šasav... biću fini i pristojno mu reći da je sve ovo što govori već skoro pet minuta samo gomila gluposti nabacanih bez reda i smisla...

Njegovo usko, mršavo lice preplanulo od sunca, vitko telo sportiste ležerno opušteno u fotelji i onaj nehajni izraz koji žene uzbuđuje i iritira bili su glavni razlog što je Marta Valin upravo njega odabrala za gosta koji će se suprotstaviti debeljuškastom i neprivlačnom Šafrotu, nagađao je. Ženski deo gledališta obično menja kanal kada počnu ovakve diskusije; ovoga puta, to se verovatno neće dogoditi... Do đavola sa ženama; u redu, lepo je sa njima i sve to, ali...

— Doktore Mofat — okrete mu se naglo Marta, prekidajući Šafrotovo predavanje u pola reči. — Čuli ste našeg uvaženog gosta. Kakvo je vaše mišljenje o demonima?

Uzvrćajući osmehom na blistavi, profesionalni osmeh žene, Mofat se naže napred. Iz ovog ugla izrez njene skupe

haljine bio je đavolski privlačan.

On pročisti grlo, govoreći sebi kako nije nimalo slučajno što mu Marta Valin dopušta da uživa u njenom dekolteu.

— Pretpostavljam da želite da budem kratak — reče svojim malo otegnutim južnjačkim govorom. — Pa, u redu...

Čineći dramatičnu pauzu, on pređe pogledom po velikom studiju, ispunjenom nečujnom gomilom ljudi koji su tiho i spretno radili svoj posao. Sa ovog mesta nije im mogao videti lica, ali je znao da je bar desetak pogleda napeto uperenom u njega.

— Dakle, biću kratak — nastavi, drsko se osmehujući. — Koliko vidim, u ovom studiju svi smo odrasli ljudi. Nadam se da su i roditelji oterali decu od televizora kada je ovaj program počeo...

Krupne oči Marte Valin malo se skupiše i ona zausti da progovori.

Smešeći se, Mofat je zaustavi pokretom ruke.

— Za sve ovo što smo čuli od »profesora« Šafrota — produži postoji jedna lepa stara engleska reč... sranje!

Malo razočaran, on se ponovo zavalio u svoju fotelju. Do očekivane reakcije nije došlo.

Šafrot je nepomično sedeo sa rukama na kolenima i motrio ga iza bleštavih stakala naočara. Marta Valin se zakikotala, kao šiparica, zabacujući glavu unazad. Vrhovi njenih dojki pokretoše se pod tankom tkaninom haljine.

U polumračnoj dubini studija iznenada odjeknu glasan kr-ik. Okrećući se na tu stranu, Mofat vide da se Marta Valin trglala, stežući usne. Nasuprot njoj, Šafrot je i dalje sedeo kao statua Bude, njegovi prsti rašireni na skupoj tkanini pantalona bili su potpuno mirni.

Iz monitora pred Mofatom, zagrme muzika reklamnog spot-a koji je neko iz režije, s puno prisustva duha, ubacio u program dok se ne sredi situacija u studiju. Cereći se, Mofat skoči na noge, misleći kako je i pored svih njegovih titula u osnovi ostao čovek od akcije.

Ono što se dešavalo tamo, u dnu studija...

Prokletstvo!

Sada je nekoliko ljudi i žena istovremeno urlalo od straha, panično bežeći od ugla u kojem je gužva počela. Jedan od snažnih reflektora naglo skrete svoj snop prema tom mestu, neravnomerno skaćući sa

jednog na drugi rešetkasti nosač pod tavanicom.

Da! Tamo!

Stežući zube, Mofat dugim, elastičnim korakom potrča napred, iako je one hitre prilike već nestalo u tami konstrukcije natrpane čitavim mnoštvom ugašenih reflektora. Ipak, na trenutak je sasvim jasno video duge, vitke udove i...

Ne, nije se mogao prevariti, boga mu! Prilika pod tavanicom imala je — rep!

»Majmun«, pokuša on da ubedi sebe, ali šake koje su mu se instinktivno zgrčile u pesnice već su demantovale tu umirujuću pomisao dok je trčao dalje, izbegavajući sudare sa unezverenim ljudima. »Neki ša lživdžija je ubacio majmuna u studio da bi...«

Jedan po jedan, zraci reflektora zaplesali su po konstrukciji tavanice, ukrštajući se i preplićući, otkrivajući svakih nekoliko sekundi poneki novi detalj prilike koja se čudesnom spretnošću prebacivala sa jednog nosača na drugi, tražeći zaklon. Udovi dugi i pravi, nimalik majmunskim. Glava...

— Prokleti kučkin sin! — procedi Mofat kroz stisnute zube, zastajući naglo kao ukopan. — Prokleti kučkin...

U kratkom deliću sekunde dva zraka reflektora istovre-

meno su osetili lice prikaze pod tavanicom pre nego što je ono ponovo nestalo u tami.

Preko debele donje usne štrčala su dva duga očnjaka pod zatupastim, psećim nosom. Nisko čelo obraslo gustom dlakom iste pakleno crne boje kao i brada, šiljate pseće uši i...

Rogovi!

Kao da se otrže iz noćne more koja ga guši, Mofat potrča prema metalnim lestvama koje su uz goli zid studija vodile do uske platforme pod tavanicom.

»Video si već što-šta u životu, Kristofere Mofate«, reče sebi dok je jurio prema podnožju lestvi. »Ovoga puta možeš sebi čestitati što si konačno video i samog mister Lucifera glavom, bradom... i rogovima!«

Njegovi snažni prsti izvukoše ga uz prvih nekoliko stopa lestvica, koristeći zalet tela, pre nego što se morao uopšte odupreti nogama. Gledajući na peto, preko ramena, on još jednom uoči pokret među senkama konstrukcije. Đavo — ili jedan od Šafrotovih mnogo reklamiranih demoni — približavao se mestu na platformi gde su se lestvice završavale.

Nimalo zadihao, Mofat se dočepa platforme čiji je pod bio izrađen od guste metalne mreže koja se blago povijala

pod njegovom težinom. Povijajući kolena, on pogledom potraži spodobu koja je na tako neočekivan način prekinula večernji program Marte Valin.

»Prokletstvo«, prolete mu kroz glavu, »a šta ako je to samo trik koji je ta lukava ženska izvela da bi reklamirala temu večerašnje emisije? Šta ako tobožnji demon mirno skinu svoju masku i učtivo se predstavi kao jedan od učesnika u diskusiji? Ko zna, možda baš u ovom trenutku jedna kamera sledi izraz na mom licu, zabavljajući gomilu besposličara pred njihovim ekranima?«

Kao da žele da ga razuvere, sva svetla u studiju se, uz glasan prasak, iznenada pogasiše. Instinktivno, Mofat se približi hladni zid od cigala, odmičući se od ponora pod svojim nogama.

— Boga mu! — zastenja poluglasno. — To čudovište ili ima čarobne moći... ili mu neko u studiju spretno pomaže... Ono će...

U času kada su prva pomoćna svetla zatreperila duž zidova, krupna tamna prilika prolete pored Mofata i on oseti kako se mreža povija pod njegovom težinom. Pokušaj da je zaustavi ne uspe. Vrhovi njegovih ispruženih prstiju samo okrznuše dlakovo rame čudo-

višta, čak i ne usporavajući njegovo kretanje.

Opsovavši kroz zube, Mofat zadrža dah. Čudovište je odista smrdelo kao sam pakao...

Odbacujući se od zida, on hitro ali oprezno potrča za senkom koja je odmicala pred njim. Bio je siguran da je pre ili kasnije mora dostići, jer sa platforme nije bilo drugog izlaza sem lestvi na drugom kraju studija, upravo tamo gde se sada koncentrisala čitava gomila uzbuđenih ljudi prateći šta se zbiva nad njihovim glavama.

— Stoj! — zaurla Mofat snanim glasom. — Stani, ili...

Senka pred njim ne uspori, naprotiv. Stežući zube, Mofat naglo stade.

— Lud je! — prošaputa. — Lud! On će...

Kao da pred sobom ne vidi zid od čvrstih cigala, senka je i dalje trčala nesmanjenom brzinom. Još tri koraka, još dva, i dlakavo, repato i rogato čudovište sudariće se sa zidom, a onda...

Sa glasnom psovkom na usnama, Mofat se prenu i potrča dalje. Proklet bio ako sada stane i dopusti toj spodobu da umakne!

Kao u bajci — kao na filmu — čvrsti zid otvorio se pred čudovištem i ono se izgubi

Mofatu iz vida. Na mestu gde je prošlo, zid je i dalje stajao, kao i mnogo godina pre, kada su ga podigle ruke nekih nepoznatih ljudi...

*
* *

Usporavajući trk, Mofat pokušao da nadjača krik koji se istovremeno zaorio iz grla dva desetak ljudi iz mase pod njim.

— Napolju! — urlao je. — Izašao je napolje, proklet bio! Požarne stepenice... stepenice!

Sumnjajući da je iko iz te zaplašene gomile shvatio šta se od njega traži, Mofat oprezno ispruži ruku.

Ne, maločas ga oči ipak nisu prevarile. Umesto trvdih cigala, pod rukom oseti hrpavu hartiju koju je neko vešto oslikao tako da se pri slaboj svetlosti ne može razlikovati od okolne površine od cigala.

Laka pregrada otvori se na pritisak njegove ruke i Mofata zapahnu miris vlažnog vazduha sa okeana pomešanog sa izduvnim gasovima automobila, karakteristični miris jeseni u Los Angelesu.

Napolju, sa druge strane otvora, pružale su se požarne stepenice studija čiji se vrh gubio u tami.

Jednim pogledom Mofat se uveri da demonska prilika nije umakla naniže, prema jarko osvetljenom parkingu punom automobila. Ostajao je, da kle, samo jedan put — naviše!

Obrisavši znoj sa čela, on op rezno izviri preko ograde nastojeći da pogledom prodre kroz tamu. Stepenište se u cik-cak uzdizalo duž zida visoke zgrade čiji su prozori u ovo doba noći već bili zamračeni.

»Ako ostane na stepeništu, moj je«, zaključio Mofat lagano počevši uspinjanje. »Međutim, ako kroz neki od prozora uđe u zgradu i izgubi se u lavirintu praznih kancelarija, biće potrebna čitava armija ljudi da ga pronađe...«

Kao iskusan lovac, što je uostalom i bio, Mofat nije žurio u svojoj poteri. Zastajao je na svakom odmorištu, štedeći dah i proveravajući nije li lovina koju sledi već umakla kroz je dan od velikih prozora zgrade televizije.

Još dva sprata do vrha zgrade. Mofat zastade još jednom, žaleći što uz sebe nema svoj lovački karabin. Ili bar stari kolt 45, onaj kojim je vežbajući probijao dasku od dva palca sa trideset jardi rastojanja.

Uzdahnuvši, on podiže nogu da zakorači na sledeći stepenik.

Godine usamljeničkog života u pustinji Novog Meksika naučile su ga da za onim što se ne može dobiti ne vredi žaliti. Prema tome...

Podignuta noga, ostade u vazduhu i on se ukoči u mestu, upozoren na iznenadnu opasnost čulom koje mu je takođe do neo život u prirodi.

Neko — ili nešto — stajao je u mračnom uglu između stuba stepeništa i zida.

Mofat oseti kako mu se kosa diže na glavi, ali njegove oštre oči nastavile su, nezavisno od instinkta koji je govorio kako treba bežati, što pre bežati, da istražuju detalj po detalj jedva vidljive prilike.

Čovek, bez sumnje... vitak, visok, snažan... obučen u odeću od nečeg crnog što se nije presijavalo na slaboj svetlosti. Njegovo lice...

Mofat šumno ispuni pluća vazduhom i oprezno ustuknu unazad, opipavajući opruženom rukom ogradu stepeništa iza sebe.

Čovek u senci nije imao lica!

Njegova glava bila je potpuno prekrivena onom istom tamnom tkaninom koja je služila kao savršena kamuflaža u mraku. Mofat obližnu suve usne, zadržavajući pogled na nečemu što je malo štrčalo nad

levim ramenom čoveka u senci.

— Ko je to? — reče, nastojeći da mu glas bude siguran. — Kakva je ovo prokleta maskarada čitave noći?

U dva uska proreza tkanine na licu u istom trenutku zasvetleše oči. Mofat proguta pljuvačku, ali hrabro ostade na mestu.

— Natrag! — dopre prigušen glas ispod tkanine. — Vрати se, čoveče! Ovo što će se dogoditi nije za tvoje oči!

Kao hipnotisan, Mofat uzmače korak niz stepenice. Zatim drugi, treći...

»Nemoguće!«, pomisli. »Moji sopstveni mišići ne slušaju ko mande mog mozga, već taj neobični, prigušeni glas! Kako?«

— Natrag! — ponovi čovek u crnom još jednom, naglo izlazeći iz svog zaklona. Ne osvrćući se, on dugim, bešumnim skokovima jurnu uz stepenice, doslovno gutajući prostor, još više nalik senci nego dok je ne pomično mirovao.

Na njegovim leđima Mofat opazi ukoso privezane korice dugog mača čija je drška štrčala nad levim ramenom.

Mač?

Crna odeća, kapuljača sa dva uska proreza za oči? Te bešumne i fantastično hitre i spre-

tne kretnje, glas koji ne trpi otpor...

Šireći usne u hladan osmeh, Mofat pohrli uz stepenice za senkom koja je već nestala u tami iznad njega. Ako za spodobu u studiju, čudovište sa repom i rogovima još nije bio siguran šta je, za čoveka u crnom jeste.

Ne da mu je to pružalo mnogo više spokojsva, ali je Mofat još kao regrut u Vijetnamu naučio da od opasnosti ne vredi bežati.

Hrabri umiru samo jednom, a kukavice stotinama puta, zar ne?

Nastojeći da bude što tiši, Mofat oprezno pomoli glavu nad ivicu ravnog krova zgrade. Ovde, na visini od gotovo stotinu dvadeset stopa, vazduh je bio svežiji i vlažniji nego dole, bliže asfaltu koji je u toku dana čak i jesenje sunce suviše ugrijalo.

Sa oblačnog neba nije dopiralo dovoljno svetla da bi mogao odmah otkriti ono što je tražio među senkama koje su bacali objekti izgrađeni po krovu. Izašavši na krov, Mofat zastade da bolje osmotri oko sebe.

Sluh ga je, međutim, prvi upozorio da se nešto zbiva i on bez oklevanja potrča u smeru iz kojeg je dopiralo nerazum-

ljivo mumljanje, nalik glasu divlje zveri saterane u ugao. I pored žurbe nije zaboravio na opreznost: utišao je svoj korak i samo jednim okom izvirio iza ugla kućice u kojoj se nalazio mehanizam jednog od liftova.

Divlja zver jeste bila saterana u ugao. U ugao krova, odvojen od ponora ne naročito visokom čeličnom ogradom.

Čovek u crnom stajao je tako da svojim telom zatvori izlaz iz ugla, leđima okrenut Mofatu. Bez obzira na to, ovome je ne što govorilo da maskirani i te kako dobro zna da se on nalazi tu, svega desetak koraka iza njega.

Iskeženih zuba, sa očnjacima koji su bleštali u tami, demon je režao, kao da želi da zastraši iznenadnog protivnika. Bez efekta, očigledno, jer se ovaj približavao, lagano i preteći, je dva vidljivim pokretima.

Šireći ruke, kao da želi da pokaže da su prazne, čovek u crnom nešto reče tihim glasom. Kroz iskežene zube dopre samo novi talas režanja, još strašniji nego maločas.

Mofat odmahnu glavom. Prizor pred njegovim očima iz časa u čas postajao je sve fantastičniji, sve neverovatniji. Kao da se ne nalazi u Los Anđelesu, duboko u drugoj polovini dvedesetog veka, već...

Ponovo tihi, jedva čujni glas prilike u crnom. I ponovo nikakvog odgovora sem pretećeg zverskog režanja.

Čovek u crnom načini iznenadan skok unapred, tako hitar da se činilo da nije trajao duže od stotog delića sekunde. Šake u crnim rukavicama obavile se oko vrata demona, povijajući mu gornji deo tela unazad, preko ograde.

Vrisnuvši iznenađujuće ljudskim glasom, rogato čudovište podiže obe ruke — ili šape — pokazujući prste naoružane dugim, ostrim kandžama. Još delić sekunde i one će se zariti u leđa i ramena onoga koji ga je držao u opasnom položaju.

— Ne! — uzviknu Mofat, iskaćući iz svog zaklona. — Moramo... prokletstvo!

Još jednim munjevitim pokretom prilika u crnom podiže telo demona sa površine krova, i, naizgled bez napora prebaci ga preko ograde, u prazninu.

Krik čudovišta, stopi se sa Mofatovim krikom.

Čovek u crnom mu se okrete licem, ali sada mnogo sporijim pokretom nego maločas. Savije nom levom rukom nastojao je da dohvati mesto na leđima gde ga je samo na trenutak dokačila jedna od kandži demona.

— Dođi! — reče promuklo gledajući Mofata u oči. — Brzo!

Ponovo onaj isti ton u glasu, koji ne trpi protivljenje. Mišići Mofatovih nogu poneše ga napred brzinom koja je i njega samog iznenadila.

— Uzmi! — reče maskirani. U desnoj ruci mutno mu zablistala oštrica dugog, šiljatog noža. — Te kandže su bile otrovne. Otвориćeš ranu na mom ramenu i iscediti što više krvi iz nje...

Klimnuvši glavom, Mofat se dade na posao. Znao je šta treba činiti. Svako ko je u Novom Meksiku proveo više od šest meseci brzo nauči kako se postupa kada zvečarka ujede čoveka ili konja...

Ruka mu je bila sigurna kada je u koži pod razderanim kostima od crne svile načinio dubok urez duž ogrebotine na činjene kandžom demona. Jedan i još jedan, malo dublji i duži. Ispustivši nož on snažnim prstima dohvati mišiće sa obe strane zareza, nastojeći da pritiskom istisne što više krvi iz plitke rane.

Bol je morao biti užasan, ne podnošljiv, ali se koža pod nje govim prstima nijednom nije čak ni zgrčila. Čovek u crnom disao je ravnomerno, iz njego-

vih usta nije se čuo čak ni najtiši jecaj...

Mofat duboko udahnu vazduh, osećajući kako mu lice obliva znoj. Prokletstvo, on ima dobar želudac, ali ovaj krvavi prizor, topla krv koja mu se sliva niz prste...

— U redu je — reče iznenađeno čovek u crnom odvajajući se od njega i saginjući se da dohvati nož. — Hvala.

— Lud si! — zapanji se Mofat. — Moraš hitno kod lekara, čoveče. Taj otrov...

— Nema više otrova u mojoj krvi — mirno reče maskirani. — Moram otići, ljudi već stižu uz požarne stepenice.

— Ali...

U uskim prorezima maske sinu čelično-plavi plamen.

— I bolje će biti da nikome ne govoriš koga si ovde video — reče maskirani. Bez pretnje u glasu, ali je ona bila nepotrebna. Mofat još jednom oseti da nema drugog izbora nego da mu se potčini.

— Ja znam ko si ti — reče tiho, vlažeći osušene usne vrhom jezika — taj kostim, mač, veština u borbi...

— Da?

Maskirani je zastao na pola puta do senke koju je pružala kućica lifta.

— Ti si... ninda — reče Mofat. — Ninda!

— Da. Pa?

Mofat odmahnu glavom. Uostalom, šta se i moglo odgovoriti na takvo pitanje?

Maskirani se stopi sa senkom kućice i nestade u tami u času kad površina krova zatutnja pod koracima mnoštva ljudi u policijskim uniformama. Mofat podiže ruke da zaštititi oči od snažnih mlazeva svetlosti iz njihovih lampi.

— To je Mofat! — reče neko u gomili. — A gde je... gde je demon?

— Gde je on? — prodera se Mofatu u lice najbliži policajac, u košulji potpuno mokroj od znoja. — Govori, čoveče!

Mofat pokretom glave pokaziva iz sebe.

— Tamo — reče. — Pao je preko ograde...

Čitava gomila odlepi se od njega i svi potrčaše ogradi, na ginjući se preko nje. Mofat izvuče maramicu iz džepa svog elegantnog sakoa, pokušavajući da nekako obriše sa lica znoj koji se neprestano slivao.

— Doktore Mofat!

— Da?

— Sigurni ste... ovaj... da je demon pao preko ograde? Da nije... odleteo?

Odgurnuvši najbliže policajce, Mofat se naže preko ograde.

Površina parkinga pod njim i dalje je bila osvetljena snažnim svetlostima. I dalje potpuno prazna, sem komadića hartije koje je vetar nosio unakolo.

Nigde ni traga telu koje je samo nekoliko minuta ranije odletelo u ponor uz glasni krik užasa.

Nigde čak ni traga njegove krvi...

*
* *

— Dobro sam pogledao to mesto — umorno reče novinar »La Heraldica«. — Nema tamo ničega, doktore Mofat. Ako je on zaista pao sa krova, moralo bi...

— U redu — uzdahnu Mofat sležući ramenima. — Pogrešio sam kada sam rekao da je to čudovište palo. Sve što sam video bilo je da je preleteo preko ograde i izgubio se iz mog vidnog polja. Zadovoljni?

— To nije ono što želimo da znamo — reče čovek koji je neprestano gurao Mofatu pod nos mikrofona sa oznakom jedne od lokalnih radio-stanica. — Nas zanima šta se dogodilo sa demonom, mister Mofat!

— Pojma nemam. I to sam rekao bar deset puta do sada, boga mu!

— Doktore Mofat, doktore Mofat! — zažagoriše uglas ostali iz gomile. Mikrofon, kame-re, bleskovi bliceva, sve to već je dosadilo Mofatu u poslednjih desetak minuta. On podiže ruke pokazujući kako želi nešto da kaže.

Hladno se smeškajući on im, slovo po slovo, izgovori gadnu psovku, sa zanimanjem prateći kako se menjaju izrazi njihovih lica.

— I to je jedino što ćete ove noći još čuti od mene — dodade uz blistav, razoružavajući osmeh na licu. — Laku noć, gospodo!

Tek kada se probio kroz gomilu reportera u jednoj od malih sala zgrade televizije, primetio je da je i Marta Valin tu. Sedela je u uglu, prekrštenih nogu i staloženo odbijala dimove iz duge cigarete.

»O-ho«, pomisli Mofat prilazeći joj. »Ova noć možda ipak neće predstavljati potpuni fijas-ko...«

Videvši da joj Mofat prilazi, ona ustade i zgnječi cigaretu u pepeljari. Još uvek je bila u onoj istoj haljini u kojoj je vođila svoj program.

— Idemo ovuda — reče žena pokazujući glavom vrata iza

sebe na kojima je pisalo »Samo za osoblje«. Smešeći se Mofat pođe za njom, ispraćen po drugljivim povicima reportera.

— Toliko o našem dobrom glasu — promrmlja kad Marta zaključa vrata za njima. — Ži vela sloboda štampe!

Uski hodnik u kojem su se našli bio je prazan i tih. Oslo njena ramenom o zid, upola sklopljenih očiju, žena je proučavala njegov lik.

— Mislio sam da ste to oba vili mnogo pre nego što ste me pozvali da budem vaš gost u onom zlosrećnom razgovoru, mis Valin — reče on paleći cigaretu.

— I jesam. Izbliza, međutim, izgledate još uzbudljivije, doktore Mofat.

— Kris, molim vas. Ja sam dete prirode. U mom kraju doktori još uvek nose bele mantile i stetoskope oko vrata.

— Vrlo dobro, Kris. Pod uslovom da i ti mene zoveš Marta. Ili Mart. Važi?

On prihvati ispruženu ruku žene među svoje snažne prste. »Do đavola sa dugim uvodima«, pomisli. »Odrasli smo, oboje. I oboje umemo da tražimo ono što poželimo...«

— Hvala, Mart — reče malo promuklim glasom. — Posle svih uzbuđenja ove noći, drago

mi je što dolazi i nekoliko pri-
jatnih trenutaka.

— Samo nekoliko? Imaš do-
sta loše mišljenje o meni, Kris
— nasmeja se ona grlenim gla-
som. Kao i pre sat ili dva u
studiju, vrhovi dojki zaigraše
joj pod tankom haljinom.

Mofat proguta pljuvačku s
naporom otržući pogled sa tog
prizora.

— Nadam se da u ovoj odvra-
tnoj zgradi postoji i neko udob-
nije mesto od ovog hodnika
— promrmlja. — Kuda me sa-
da vodiš, Mart?

— Postoji... ali je rezervi-
sano isključivo za direktore i
njihove male zabave sa počet-
nicama koje maštaju o karije-
ri na televiziji. Tvoj stan ili
moj stan, Kris?

— Moj stan je odvratna so-
ba u odvratnom hotelu, čija je
jedina prednost u tome što je
umereno skup. Bojim se da će
to biti tvoj stan, Mart.

Klimnuvši glavom, ona po-
đe prema vratima lifta, dotaka
vši ga bokom u uskom hodni-
ku. Iskušenje je bilo preveliko
i Mofat, drsko se cereći, obavi
ruku oko njenog pojasa, privla-
čeći je sebi tako naglo da je iz
gubila ravnotežu i skoro mu
pala na grudi.

Poljubac je bio tako dug da
su oboje ostali bez daha. Mofa-
tovi prsti skliznuše do vrhova

njenih dojki i blago ih pomi-
lovaše. Zajecavši, žena se stre-
se kao od električnog udara.

— Idemo — reče on šapatom.
— Idemo pre nego što strgnem
tu haljinu sa tebe i povalim
te na ovaj prašnjavi pod dole,
Mart...

— Mislim da nam ni tu ne
bi bilo loše... ali će kod mene
ipak biti udobnije...

Bešumni, brzi lift za nekoli-
ko sekundi preneo ih je u pod-
zemnu garažu zgrade, rezervi-
sanu za vozila televizije i sada
gotovo praznu. Prisetivši se do-
gađaja od pre sat ili dva, Mo-
fat je ispod oka motrio na polu-
mračne uglove pod svodom ko-
ji je odbijao i izobličavao šum
njihovih koraka, nesvesno gr-
čeći pesnice.

»Prokletstvo, valjda se i de-
moni ponekad moraju odmara-
ti«, pomisli ulazeći u glomazni
»Kadilak« Marte Valin, ali i-
pak ne propuštajući priliku da
se još jednom osvrne. »Ova
priča mi se sve manje dopada...
a naročito otkada se u nju ume-
šao i jedan... ninda!«

Jedna topla ruka pade mu
na butinu i steže mišić.

— Zamišljen, Kris? Nešto ni
je u redu?

— Ne — reče on, osećajući
kako dugi, vitki prsti klize na-
više duž njegove butine. — Pi-
tam se samo ko stoji iza ove

proklete izmišljotine o demonima. Tvoj drugi gost, profesor Šafrot, ponašao se kao da zna sve o njima... Hej, mala, to što radiš nije pristojno!

— Ali je prijatno! — nasmeja se ona. — Oh, dragi... čak mnogo prijatnije nego što sam zamišljala.

— Mi iz Novog Meksika smo višestruko talentovani ljudi — reče Mofat naginjući se nad nju. Njegove nestrpljive usne spustiše se na kožu koju je otkrivao izrez haljine. — Samo... ako još malo nastaviš to da radiš, tvoja haljina će morati na hemijsko čišćenje...

— Do đavola s njom! Zaista si mesecima živeo potpuno sam u tamo nekoj pustinji, Kris?

— Aha. Danima nisam viđao nikoga sem zvečarki, kojota i lešinara. Čuvaj me se, mala, rastrgnuću te!

— Koliko dugo nisi imao ženu?

— Užasno dugo. Uskoro će biti puna dvadeset četiri sata!

— Propalice! — nasmeja se Marta, odvajajući se naglo od njega. — A ja sam mislila...

— Znaš kako radimo mi, kauboiji — reče on otežući po južnjački. — Kad se jednom dočepamo grada, ne izlazimo iz

saluna i javnih kuća sve dok ne potrošimo poslednji cent!

Vožnja do stana Marte Valin, apartmana u jednoj od ogromnih stambenih zgrada u blizini puta koji je vodio prema Santa Moniki, nije trajala dugo. Kao ni vožnja liftom, naravno, ali je sve to bila suva i objektivna procena vremena koju daju mehanički ili električni časovnici.

»Za čoveka koji želi ili nešto očekuje, vreme nikada nije objektivno«, pomisli Mofat, vraćajući se svojoj omiljenoj tezi. »Ovih pola sata učinili su mi se kao večnost zato što želim tu ženu pored sebe. I ljudsko društvo u celini ima osobine slične osobinama individua koje ga čine. Čak se i potreba za stvaranjem čitave te bajke o demonima u jednom trenutku ljudske istorije pojavila zato što je čovek pozeleo nekog snažnijeg i opasnijeg od sebe kako bi se mogao osvetiti onima koji su mu naneli zlo... Ali, do đavola, s tim, Kristofere! Završio si disertaciju i stekao titulu... vreme je da se malo zabavljaš, dečko moj!«

— Oh! — reče kada su se vrata zatvorila za njima i upalila svetla po stanu. — Oh — oh!

Marta mu zatvori usta poljupcem ispuštajući svoju taš-

nu na pod. Njene mu ruke ne rvozno ali vešto strgoše sako sa ramena, raskopčаше košulju.

— Ovde jeste udobnije nego u onom hodniku — zastenja Mofat — ali kladim se da u stanu imaš i boljih mesta za ono što ćemo raditi...

— Dva ili tri — uveravala ga je ona nerazgovetno, jer su joj usne bile priljubljene uz njegove dlakave grudi. — Pokazaću ti sva, Kris...

On napipa zatvarač na njenim leđima i otvori ga. Laka tkanina skliznu naniže, otkriva jući ramena, grudi, trbuh, duge bokove skrivene providnom svilom...

Poduhvativši je svojim snažnim rukama, Mofat odvoji ženu od poda i ona spremno raširi noge da ga obuhvati oko pojasa. Stajali su tako nepomično nekoliko dugih sekundi, spojenih usana, a onda Marta pomeri glavu u stranu.

— Kupatilo! — šapnu. — Odmah!

— Da te odnesem?

— Svakako, lenštino. I da me svučеш do kraja... a onda da me opereš, lagano, deo po deo.

— Pre ili posle? — nasmeja se Mofat, zakoračivši prema smeru koji mu je pokazala. — Ili i pre i posle?

Odgurnuvši ramenom vrata, on je nežno spusti na pod i u-

pali svetlo, a onda počе da se izuva motreći na divnu zadnjicu pred sobom dok je Marta punila kadu toplom vodom. Ku patilo je bilo jedno od onih kakva obično nalazimo u holivudskim filmovima: ogromno, blistavo, čisto i sa kadom u kojoj su i dva para mogla voditi ljubav ako im to baš padne na pamet...

Bio je potpuno nag kada se ona okrenula.

Obliznuvši usne, žena sa uživanjem pređe pogledom preko vitkog i čvrstog tela preplanulog toliko da je gotovo dobilo boju mahagonija.

— Koliko vidim — reče ona promuklo — dole u Novom Meksiku vi kauboji se sunčate na nudističkim plažama... Hajde, dođi, Kris... uzmi me, ne mogu više da čekam!

Njegovi prsti kao kandže zde raše poslednje ostatke odeće sa nje. Podigavši je na ruke, on je nežno spusti u toplu vodu čiji je nivo bio tako podešen da ih ne ometa u vođenju ljubavi.

Ušao je u nju tako silovito da je kriknula i zarila mu nokte u leđa. Vrlo brzo, međutim, dva naga tela pokrenula su se u skladnom ritmu koji je diktirao muškarac.

Sklapajući oči, Mofat izvi te lo da bi svoje usne spustio na

vrhove njenih grudi koji su kao dva cveta štrčali iz vode. Stenjući, ona se podiže da mu to olakša.

Telo muškarca, međutim, iznenada se ukruti. Ispravljaajući se u klečeći položaj, on se munjevito okrete otvorenim vratima.

— Prokletstvo! — reče gnevno. — Taj debeljko nije samo šarlatan... on je i voajer!

— Šta?!

Ne trudeći se da zakloni svoje divne grudi, Marta sede u kadi. U njenom pogledu blistaو je čist gnev.

Lice profesora Šafrota, gotovo upola zaklonjeno neprovidnim naočarima, bilo je potpuno mirno. Njegova zdepasta figura ispunjavala je čitav otvor vrata kupatila.

— Žao mi je, prijatelji — reče on svojim neprijatnim, šuštavim glasom. — Ono što vam moram reći tako je strašno da odista nisam imao drugog izbora nego da upadnem u vaš stan, mis Valin...

Dohvatajući peškir, Mofat ga omota oko pojasa i izađe iz kade. Prilazio je Šafrotu brzim, gnevnim koracima punim pretnje.

— Ovaj, međutim, ničim ne pokaza da se plaši.

— Šta to hoćeš da kažeš, ti debela mešino?! — zareža Mo-

fat. — Kako si ušao, proklet bio?

— To sada nije važno, doktore Mofat — odvrati debeljko mirno. — Vidite, maločas sam konsultovao jednog od poznatih medija...

— Medija? — zacereka se Mofat. — Prizivanje duhova, a? I? Šta je rekao naš dragi duh?

— Stvar je veoma ozbiljna, doktore Mofat. I poruka je više nego jasna. Ako u roku od dvadeset četiri sata ne napustite ovaj grad... umrećete užasnom smrću!

Udobno oslonjen o gomilu ja stuka nagim leđima, Mofat je sa uživanjem jeo doručak iz poslužavnika pred sobom. Na drugom kraju ogromne postelje Marta je klečala, potpuno naga, i sa osmehom na licu pratila kako on jede.

— Prokletstvo — reče — kada bih ja toliko ždrala morala bih reći zbogom televizijskim kamerama!

Mofat otpi dug gutljaj kafe.

— Ovo je dobro — reče. — Topla hrana, udoban krevet, lepa žena... Da nisam okoreli

neženja, sad bih zatražio tvoju ruku, Mart!

— Ruku? A meni se čitave noći činilo da ti želiš nešto sa svim drugo, dragi!

— Ruku i ono što ide uz nju — odvrati Mofat milujući pogledom telo pred sobom. Marta Valin bila je divno građena, ali ne samo to: umela je da koristi svoje telo na način koji oduševljava svakog pravog muškarca. Čak i sada, posle noći u kojoj su oboje spavali svega sat ili dva, on je osećao da je ponovo želi.

Kao da pogađa njegove misli, žena senzualnim pokretom po milova napete bradavice svojih grudi, lagano spuštajući prste niz trbuh...

Mofat oprezno odloži poslužavnik na stočić pored kreveta, ne skidajući pogleda sa nje, a onda zbací pokrivače na pod. Kao da samo to čeka, Marta se baci na njega, pokrivajući ga svojim čvrstim, vrelin telom...

Tek čitav sat i po kasnije Mofat se našao u malom bistrou, daleko od centra grada, sladeći svoj prvi jutrošnji viski sa sodom koji nije uspevao da spere ukus Martinih usana.

Telefonska kabina bila je u mračnom uglu, ali dovoljno da leko da nekoliko ranih posetilaca bistrea ne bi mogli čuti šta on govori.

Zatraživši redakciju »Klari-ona« on strpljivo sačeka nekoliko trenutaka da pronađu Miča Dmitrika. Kroz slušalicu do njega su dopirali glasovi, rafali pisaćih mašina, zvonjava telefona i svi oni šumovi velike redakcije u punom pogonu.

— Dmitrik — reče dobro poznati glas na drugoj strani. — Izvolite?

— Mič, ovde je Kris. Kris Mofat.

— Kris! Ipak nisi zaboravio starog prijatelja loveći demone! Prokletstvo, zašto se nisi javio čim si stigao u grad?

— Vidim da pratiš program Marte Valin — nasmeja se Mofat. — Kajem se što sam uopšte prihvatio njen poziv... iako se na kraju sve lepo završilo...

— Marta Valin? — upita Mič sa čežnjom u glasu. — Nemoj mi reći da si...?

— Ti znaš da pravi džentlme ni nikada ne govore o damama sa kojima su proveli noć — na smeja se Mofat. — Pa čak ni najboljim prijateljima.

— U redu, u redu... reci mi samo da li je odista onako dobro kao što izgleda.

— Bolja — odvrati Mofat ozbiljnim glasom. — Mnogo bolja, Mič...

— Kada mišljenje dolazi od takvog autoriteta za žene, onda nimalo ne sumnjam u nje-

ga — uzdahnu Dmitrik. — Srećniče... nisi me valjda zvao samo zato da se praviš važan, a? Ili te zanima čitava ta gužva sa demonima?

— U gužvu sa demonima uleteo sam potpuno slučajno, kao što znaš, Mič. Štaviše, do sinoć nisam verovao da takvo šta uopšte postoji. Do đavola, mene je demonologija zanimala samo kao sredstvo koje tumači stanje ljudske psihe uopšte i pokušao sam da odgovorim na pitanje zašto je takva izmišljotina bila potrebna čovečanstvu...

— A sada?

Mofat na trenutak sklopi oči, prisećajući se snažnog zadaha dlakavog tela, oštarih zuba, rogovna, otrovnih kandži.

— Sada ne znam, Mič. Ono što sam noćas video gotovo me je uverilo da nečega ima. Uostalom, zato sam i došao u Los Anđeles. Buka koja se u ovom gradu digla oko demona doprla je i do Novog Meksika, znaš.

— Nimalo čudno — složi se Dmitrik, sada potpuno ozbiljnim glasom. — Vidiš, najpre ni sam nisam verovao u te gluposti, ali su dokazi — opipljivi dokazi — počeli da se gomilaju. Leševi unakaženi ostrim kandžama, opisi pouzdanih očevidaca, fotografije... sada čak i dobar televizijski snimak tvog prijatelja od sinoć. Nisi ga video?

— Snimak ne. Ali ono što sam video sopstvenim očima sa svim je dovoljno za jednu ili dve gadne noćne more u idućih nekoliko dana.

— Verujem ti, ortak. I sam sam počeo da gledam pod krevet pre nego što legnem uveče...

— Pametno. I drži pištolj nadohvat ruke. Za svaki slučaj. Sinoć sam bio spreman da dam Holivud i Santa Moniku za svoj stari kolt. Nego, da ti konačno kažem zbog čega sam te zvao: ko se u Los Anđelesu najbolje razume u Japance?

— Japance? Koja te oblast zanima, Mič? Elektronika, automobili, žene, pozorište?

— Istorija Japana, recimo. Primetio sam da u mojim proučavanjima nedostaju demoni Dalekog istoka, znaš.

— A-ha. Shvatam te... Čekaj malo, baš maločas sam primetio nešto među ovom gomilom hartija na stolu... Da, to je to: »Japanska srednjovekovna umetnost, sa posebnim osvrutom na umetničku izradu oružja«. Predavanje koje će večeras biti održano u sali centra Robins. Odgovara?

Mofat razvuče usne u osmeh, ali je taj osmeh bio zamišljen. Koincidencija?

Ili nešto sasvim drugo?

Svejedno, bila je to prilika koju ne bi smeo propustiti, u trenutku kada ga zanima upravo japansko srednjovekovno oružje.

I čovek koji se tim oružjem služi, naravno.

— Centar Robins? — reče on u mikrofona. — Večeras u...?

— Šest. Pravo vreme, a? Posle toga ćeš moći nekud da izvedeš svoju novu prijateljicu.

— Verovatno. Ko je predavač, Mič?

— Hmm... a-ha! Izvesna gospođica Sumiko. Pretpostavljam da joj je to prezime. S malo sreće biće mlada i zgodna. Te Japanke su mi se uvek dopadale. Tako su slatke i krhke, kao lutkice. Ako nađem malo vremena, skoknuću i sam na to predavanje.

— Tebi se uvek dopadalo sve što je žensko — nasmeja se Mofat. — Koliko se sećam, poslednji put u Albukerkiju si me ubeđivao kako su tvoj tip krupne i plave Skandinavke i kukao što ih u gradu nikada nema dovoljno. U redu, hvala ti, Mič. Nadam se da ćemo ovih dana uspeti negde i da se sretnemo i popričamo o starim dobrim vremenima, uz piće, a?

— Važi, Kris. Srećno... i ču vaj se demona!

Odloživši slušalicu na mesto, Mofat se zamišljeno zagleda u

zid išaran telefonskim brojevima devojaka iz kraja i primeadbama na njihovu lepotu i sposobnosti koje su davali mladici iz kraja. Odmahnuvši glavom, on se vrati za šank i naručio još jedan viski sa sodom.

»Demoni«, mislio je. »I na to još i ninda! Prokletstvo, kakva je to đavolska zbrka u ovom šašavom gradu? I šta mi je trebalo da u nju upadnem?«

Mršteći se, seti se zagonetnog lica profesora Šafrota koje je, jedva pomerajući usne, izgovorilo onu pretnju smrću.

Ima li Šafrot neke veze sa pojavom demona? Ili »demon«? Ne bi bilo previše teško prerusiti spretnog čoveka u koštim koji liči na uobičajene predstave o đavolu, ali...

Zašto bi to neko činio? Perverzna zabava možda?

Ipak, nekoliko ljudi je već umrlo, a on sam pomogao je nindi da se oslobodi pretnje otrova sa kandži čudovišta koje je na tako zagonetan način umaklo. Čitava stvar već odavno je prevazišla granice i najgrublje šale...

I ninda! Prokletstvo, zašto? Šta jedan ninda — koji uz to nije Japanac, o čemu svedoče čeličnoplave oči i svetla koža oko ramena — šta jedan ninda traži u Los Angelesu?

Šest uveče, centar Robins... šta da radi do šest?

Zatraživši sitninu od ćutljivog barmena, on se vrati do telefonske kabine. Utrošio je gotovo sve novčiće pre nego što je, uz mnogo ubeđivanja i lažno se predstavljajući kao kulturni ataše u Tokiju, uspeo da dođe do adrese tajanstvene mis Sumiko u jednom od hotela u gradskom jezgru.

Bacivši u prolazu nekoliko novčanica na šank, on hitrim korakom izađe na ulicu, danas osvetljenu blistavim kalifornijskim suncem. Jedan taksi zaustavi se na njegov znak i on se zavalj u sedište pošto je dao adresu hotela.

»Ako ništa drugo«, razmišljao je, »ta Japanka mi može reći nešto više o nindama. I njihovom naoružanju. Prokletstvo, doskora se mislilo da njih već dugo nema, iako se ponegde govori da i dalje ubijaju po Japanu. Ovaj moj prijatelj očigledno nije Japanac... da li je on uopšte pravi ninda ili samo koristi kostim i oružje koje je video u nekom od onih glupih filmova?«

Na bulevaru Los Feliz taksi zastade u dugoj koloni vozila nagomilanih pred semaforom. Rasejano se osvrćući oko sebe, Mofat opazi jedno napeto lice koje je odudaralo od ravnodu-

šnosti na licima ostalih prolaznika.

Visok, mršav čovek sa šeširrom navučenim nisko nad čelo nešto je tražio pogledom u koloni automobila.

Mofat iznenada oseti hladnoću koja upozorava na opasnost. Pogled čoveka zaustavi se na njegovom taksiju.

Hitrim korakom, bezobzirno se probijajući kroz gomilu, visoki pođe prema taksiju zaustavljenom uz samu ivicu trotara. Njegova desna ruka, skri vena u džepu dugog svetlog mantila zauzimala je neobičan položaj.

Osetivši kako mu po leđima izbija hladan znoj, Mofat se munjevito osvrte oko sebe. Na suprotnoj strani jedna kola stajala su tako blizu taksiju da nije mogao otvoriti čak ni vrata kako bi umakao. Tamo, dakle, odstupnice nije bilo...

Zgrčivši svoje duge noge po red sedišta, Mofat hitrim i neupadljivim pokretom ruke oslobodi bravu vrata na desnoj strani. Visokom je preostajalo svega još nekoliko koraka do taksija.

— Šta to...? — zausti taksista, okrećući se pošto je krajikom oka opazio pokret.

Na korak od taksija, visoki se saže i njegov pogled se srete sa Mofatovim.

Sa ledenim osmehom na usnama, čovek u mantilu lagano izvuče ruku iz džepa, pokazujući Mofatu automatski pištolj velikog kalibra, jedan od onih koji upotrebljavaju plaćene ubice. Svud unaokolo, motori jače zabrujaše. Svetlo na semaforu ispred njih promenilo se u žuto.

Naglo ispravljaajući obe noge, Mofat svom snagom pogodi vrata koja se otvoriše brzom strelice odapete sa luka.

Ivica snažno lupi ubicu po ispruženoj ruci, izbijajući oružje iz nje. Shvativši šta se događa taksista zaurla od straha.

— Vozi! — dreknu Mofat naginjući se da bolje vidi čoveka u mantilu. — Vozi, proklet bio!

Stigavši do kraja svoje puta nje, vrata podoše natrag u času kad taksi poskoči, povećavajući brzinu. Cereći se, Mofat dobaci gadnu psovku u lice čoveka koji je urlao od bola, stežući povređenu ruku.

Čitave dve milje dalje na bulevaru, taksista se usudi da se okrene, smanjujući brzinu.

— Mister — reče on drhtavim glasom. — Onaj čovek ta mo, on je...

— Hteo je da me sredi, ortak. Ali će najbolje biti da za-

boraviš ovo što si video. Prošli smo dobro, obojica.

— Ali vi naročito — usiljeno se osmehnu taksista, brišući znoj sa čela. — U redu... nije ni u mom interesu da su više pričam, a? Ovaj prokleti grad postaje sve gadniji...

Dodajući na cenu vožnje pozamašnu napojnicu, Mofat iskoči iz taksija pred ulazom u hotel »Kventin«, oprezno se osvrćući oko sebe. Hotelski hol bio je ispunjen užurbanim gostim, pa je nekoliko trenutaka morao sačekati kraj pulta recepcije da bi mu se jedan od uniformisanih ljudi iza pulta obratio.

— Izvolite?

— Želeo bih da proverim da li je mis Sumiko u svojoj sobi — reče Mofat smešeći se.

— Sumiko — ponovi čovek. — Samo trenutak... to je prezime gospođice, zar ne?

Njegovi prsti zaigraše po terminalu kompjutera ugrađenog u pult, prisilivši Mofata da se nasmeši na pomisao kako je u stara dobra vremena, bez elektronike, bilo mnogo jednostavnije naći nekog gosta čak i u ovako velikom hotelu kao što je »Kventin«.

Čak i mnogo brže, jer pošto je recepcioner uverio sebe da je takva osoba zaista gost hotela, tek tada je bacio uobičajeno

jeni pogled na tablu sa ključevima.

— Da, gospođica je ovde — reče zadovoljno. — Apartman 362. Želite da je pozovem?

— Nije potrebno progovori prijatan ženski glas iza Mofata. — Pošto sam ja jedini stanaar apartmana 362, pretpostavljam da doktor Mofat traži upravo mene...

*
* *

Doktor Kristifer Mofat okrete se naglo, već upozoren prijatnim glasom žene da može očekivati osobu koja ne izgleda kao sredovečna neuredna profesorka čiji se pojmovi o modi završavaju negde pedesetih godina. Ono što je ugledao predstavljalo je suštu suprotnost jednoj takvoj pojavi.

Devojka pred njim bila je upadljivo niskog rasta, ali to je samo još više isticalo držanje vitkog i savršeno građenog tela, obučenog u uske pantalone i majicu koja je iskreno pokazivala kako njena vlasnica ispod nje ne nosi baš ništa drugo osim lepo izvajanih dojki. Ipak, čitavom pojavom dominiralo je lice uokvireno pramenovima potpuno crne kose. Sa

lica te egzotične lepotice, sa tek blago naznačenim tragovima japanske krvi, Mofata su posmatrala dva ogromna crna oka.

Po prvi put posle mnogo godina Mofat ne uspe odmah da nađe pravu reč pred jednom ženom. To izazva osmeh koji na trenutak obasja lice devojke.

— Verujem da ćete se setiti zbog čega ste želeli da me vidite, doktore Mofat, pre nego što stignemo u moj apartman. Izvolite!

Mofat se glasno nasmeja svojoj zbunjenosti.

— Draga moja gospođice — reče — oprostite, ali sam očekivao da će dobar poznavalac japanske istorije izgledati mnogo drukčije. A onda... iznenadilo me je što znate moje ime. Nisam mislio da...

— Zaista? Koliko znam vaša knjiga »Demoni su u nama« prodaje se veoma dobro i trebalo bi da očekujete da vaš lik bude poznat i širem krugu ljudi, doktore Mofat. A onda, ona egzibicija sinoć na televiziji...

Osmehujući se zadovoljno, Mofat propusti devojku ispred sebe u upola ispunjen lift, neupadljivo udišući prijatan miris njene kose.

»Ako ništa drugo«, mislio je, »u ovoj proklesoj zbrci sa demonima svaki čas natrčavam na neko zgodno žensko biće... Hmm, bilo bi interesantno proveriti da li su Japanke odista tako dobre u krevetu kao što se priča...«

— Gledali ste sinoć program Marte Valin? — upita on kada su ponovo ostali sami u hodniku trećeg sprata. — Mora da sam izgledao vrlo glupo dok sam trčao za onim čudovištem...

— Prilično — složi se ona uz smeh koji je podsećao na srebrne zvončice na vetru. — Naročito u trenutku kada je demon prošao kroz naizgled čvrsti zid. Čovek koji vas je pratio kamerom osetio je da u tom trenutku treba da približi vaše lice.

— Proklet bio! — progunda Mofat zastajući pred vratima apartmana označenog brojem 362. — Ali, šta se tu može, dripac mi je umakao...

— Dripac? — devojka iznenada ozbiljnog lica podiže obrve. — Vi, dakle, ne verujete da je to bio pravi demon?

— A vi? — uzvratila Mofat pitanjem, ulazeći za devojkom na vrata apartmana. — Ne ličite mi na devojku koja bi...

Zastao je u pola reči. Iza uskog predsoblja nalazila se dne

vna soba apartmana sa udobnom kožnom garniturom, a u jednoj od fotelja te garniture sedeo je džin plave kose i grubog lica.

Mofat se osmehnu. Momak je delovao zbilja opasno i to ga je, posle onoga što se zbilo na bulevaru Los Feliz i reči devojke da je jedini stanar apartmana na trenutak navelo da pomisli na opasnost.

Džin podiže pogled sa onoga što je na tepihu radio svojim snažnim rukama. Nevinija zabava nije se ni mogla zamisliti: pokušavao je da od praznih konzervi za pivo načini piramidu koja bi ga, kada bude gotova — i ako bude gotova — mogla potpuno zakloniti.

— Halo! — reče on veselim glasom videvši pridošlice. Njegovo grubo lice ozari osmeh neobjašnjive privlačnosti i šarma. — Doktor Mofat, pretpostavljam?

»Prokletstvo, ništa od moje zamsili da sa malom Sumiko pokušam da razmenim misli u krevetu«, pomisli Mofat uzvraćajući na taj ljubazni pozdrav.

— Ovo je Tabasko Pit — reče Sumiko Mofatu, pokazujući glavom na plavokosog džina koji se i dalje oduševljeno kezio kao da je Mofat ono što čitavog dana očekuje. — Moj prijatelj i momak koji bi sa

zadovoljstvom ščepao jednog od vaših demoni za gušu, samo ako mu se ukaže takva prilika.

Momak se sa uzdahom spusti u ponuđenu fotelju.

— Ja to ne bih činio — reče. — Njihove kandže... su otrovne!

— Znam — reče Tabasko Pit veselo dohvatajući novu konzervu iz kutije zgodno smeštene na podu kraj njegove desne ruke. — Ali to ne menja stvar, verujte, doktore? Pivo?

— Australijsko, ako se ne varam?

— Nijedno drugo ne vredi ni koliko lim za ovu konzervu! — glasno objavi plavokosi, pružajući mu pivo.

Mofat zastade sa ispruženom rukom.

— Samo trenutak... Kako ste znali da demoni... da su im kandže otrovne, Pite?

— Nešto sam naćuo o tome — nehajno odvrati plavokosi ispijajući sadržaj sledeće konze rve. — Prljav trik, zar ne?

— Veoma — odvrati Mofat. ali njegov briljantni mozak radio je punom brzinom. Činjenice su bile tvrdoglave: ako ovo dvoje znaju za otrov na kandžama, uz dodatnu činjenicu da je devojka stručnjak za japonsku istoriju — i srednjoveko-

vno oružje — to bi moglo da znači da...

Da ovo dvoje imaju veze sa zagonetnim čovekom u crnom kostimu čije je glavno oružje katana, strašni samurajski mač... da imaju veze sa ninđom!

Sumiko je bez ustručavanja proučavala njegovo lice pogledom koji kao da je prodirao kroz kožu.

— Imate lice kojem se može verovati, doktore Mofat — reče ona mirno. — Uz ono što sam do sada ćula o vama, to mi je dovoljno da zaključim kako ste upravo vi čovek koji mi je potreban.

— Ja? Gospođice, imam utisak da sam ovamo došao zato što ste vi potrebni meni!

— U redu — nasmeja se ona — recimo da smo potrebni jedno drugom. — Trenutno, vi ste autoritet broj jedan u zemlji za sve što se tiće demonologije. Mene, Pita i neke naše prijatelje zanima ovo što se poslednjih dana događa u gradu. Vi, sa svojim znanjem, mogli biste nam pomoći.

— Vrlo rado. Uz uslov da najpre doznam ko su ti vaši prijatelji.

— Ah! — zadovoljno reče Pit odlazeći praznu konzervu na vrh svoje piramide. — Rekao sam ti da tako neće, ići

Sumiko. Momak je vrlo inteligentan.

— Zvaničnog statusa nemamo, ako je to ono što vas zanima — sleže devojka ramenima. — I naš metod, strogo rečeno, nije uvek potpuno zakonit. Rečimo, mi smo grupa privatnih istražitelja čija je prednost u tome što ne mora slediti metode policije.

— Shvatam. Ali zbog čega upravo demoni iz Los Anđelesa? Neko vas plaća da otkrijete istinu?

— Naš cilj je istina, bez obzira hoćemo li na neki način napolatiti naše usluge ili ne. Ako mislite da vreme uloženo u posao koji ću vam predložiti ima svoju cenu, ne ustručavajte se da je zatražite, doktore Mofat.

Mofat odmahnu glavom, cereći se.

— Nisam to pitao zbog toga, draga moja, već da bih doznao nešto više o motivima vaše grupe. Bojim se da ste još uvek previše tajanstveni: kakav mi posao nudite?

— Želim da zajedno sa mnom pregledate materijal koji postoji o demonima Los Anđelesa i pokušate da utvrdite ima li za jedničkih činjenica sa onim što je kroz predanja raznih naroda sveta poznato o demonima uopšte. To je sve. Potrudimo se da vas ni na koji na-

čin ne izlažemo novim opasnostima.

— Utešna pomisao — promrmlja Mofat ispijajući svoje piće. — Posle onoga što mi se dogodilo na putu do ovog mesta, imam utisak da ...šta je to?

Melodičan signal dopre kroz otvorena vrata iz susedne prostorije apartmana. Još pre nego što se on završio, Sumiko se podigla i pohitala u tom pravcu.

— Ta spravica je baš pamećna — reče s poštovanjem Tabasko Pit oprezno se dižući iz fotelje da ne poremeti ravnotežu piramide. — Prokletstvo, vreme je da se razmrdam... ovo sedenje mi već ide na živce!

— Kakva spravica? — namršti Mofat obrve i sam ustajući. — Vas dvoje kao da namerno stavljate na iskušenje moju strpljivost.

— Sumiko je povezala televizor sa svojim kompjuterom — objasni Pit u hodu — tako da reaguje na izvestan broj ključnih reči. »Demoni«, »napad«, »strah« i slično. Kad god se neka od tih reči pojavi u programu, kompjuter uključuje video-rekorder i poziva nas onim signalom. Lukavo, a?

— Svakako. I štedi đavolski mnogo sedenja pred ekranom

— osmehnu se Mofat zastajući na otvorenim vratima susedne prostorije.

Devojka je stajala pred televizorom povezanim gomilom kablova sa uređajima složenim po podu. Slika na ekranu je podrhtavala. Videlo se da čak ni ruke kamermana nisu mogle da ostanu mirne pred prizorom koji je pratio oko kamere.

Dva policajca dizala su na nosila ukrućeno telo čoveka u uniformi nalik njihovoj, ali su grudi i trbuh leša bili otvoreni dugim parajućim udarcem koji mu je potpuno otkrio unutrašnje organe. Kamera na trenutak zastade na licu ukočenom u masku užasnog straha.

»...i leš drugog čuvara«, govorio je uzbuđenim glasom komentator. »Na njemu, međutim, nema nikakvih povreda i policijski lekar pretpostavlja da je došlo do srčanog udara, izazvanog najverovatnije šokom. Direktor banke, gospodin Henri Ratel, nije nam mogao reći ko liko je opljačkana suma pre nego što pregleda otvoreni sef, a poručnik Čembers, zadužen za ovaj slučaj ne želi...«

— Oho! — reče tiho Tabasko Pit vrteći glavom — mora da je inflacija konačno stigla do pakla. Démoni su počeli da

se bave pljačkom banaka, bogam!

— Démoni? — začudi se Mofat. — Ali...

— To tvrdi policija — dobaci Sumiko ne skidajući pogled sa ekrana koji je sada pokazivao masu sveta okupljenu ispred opljačkane banke. — Treći čuvar je izbegao smrt, ali je i on još u šoku od pretrpljenog straha. Maločas su to pomenu li na televiziji, pre nego što ste vi stagli...

Pogledi dvojice muškaraca se sretoše i Tabasko namignu Mofatu.

— Sad znamo kome je bilo potrebno da lansira priču o demonima — reče plavokosi džin. — A nama daje jedan dragocen podatak: krajnji motiv te proklete zamisli!

— Ne verujem — odmahnu Mofat glavom. — Prokletstvo, čoveče, postoje provereni, klasični načini da se opljačka jedna banka. Zbog čega bi onome ko je to zamislio bili potrebni démoni?

— Čista psihologija — sleže Pit ramenima, ne skidajući pogled sa ekrana. — Čuvari banaka su naoružani i obučeni da očekuju klasične pljačkaše. U novoj situaciji, pred prizorom koji izaziva strah, oni svakako nisu stigli da reaguju na pravi način. Čujete: pljačka je otkri

vena tek jutros, kada su službenici banke došli na posao!

— Ali...

— Pit je u pravu, doktore Mofat — reče Sumiko okrećući im se. — Sve ovo što se do sada zbivalo u gradu bio je samo uvod, stvaranje atmosfere straha i nesigurnosti u kojoj oni koji se bave prljavim poslovima mogu da profitiraju. Mislim da sve ovo neće još dugo trajati i da će se banda povući posle dve ili tri slične operacije koje će im doneti bogat plen.

Mofat klimnu glavom. Da, njih dvoje su u pravu, naravno. Demoni ne postoje, do đavola. A čak i da postoje, pljačkanje banaka je poslednje čemu bi se posvetili, ma šta Pit mislio o paklu i o inflaciji. To je značilo...

— Da! — reče naglas. — To se slaže i sa napadom na mene. Tip sa pištoljem nije bio demon, već običan profesionalni ubica.

— Napad? — začuđeno upita Sumiko. — Kada se to dogodilo?

— Kada sam dolazio ovamo. Pratili su me i videli kada sam ušao u taksu. Momak je čekao na bulevaru Los Feliz, znajući da se semafor zaustaviti ko la. Prišao je i upravo se spremao da ispali šaržer u mene

kada sam mu pokazao neke trikove iz Novog Meksika.

Pit i Sumiko se zgledaše.

— To je novi element — reče tiho devojkica. U pravu ste, doktore, imamo posla sa bandom koja je opasna i veoma, veoma dobro organizovana, što pokazuje i sinoćna scena u televizijskom studiju. Svaki detalj bio je brižljivo isplaniran, što je i omogućilo »demonu« da umakne.

Mofat duboko uzdahnu.

— Profesor Šafrot — reče. Njegov mozak iznenada je došao do jedinog mogućeg zaključka.

— Šta?

— Šafrot me je prošle noći upozorio da moram odmah napustiti grad, pod pretnjom smrti. Predstavio je to kao upozorenje koje je došlo sa onog sveta, preko jednog od medija, ali je to gomila gluposti. Šafrot mora imati neke veze sa njima, proklet bio. I sinoć, u studiju, bio je jedini koji je mirno ostao na svom mestu!

Klimnuvši glavom, devojkica hitrim korakom priđe telefonu i podiže slušalicu. Govorila je tako tiho da Mofat nije mogao čuti koji je broj zatražila od hotelske centrale.

— Idemo, ortak — reče Pit pokazujući mu glavom prema salonu. — Pivo će se ugrejati.

Mofat još jednom zastade na vratima, tobože gledajući u ekran televizora. Sumiko je sada govorila nešto glasnije, ali na jeziku koji nije razumeo.

Na japanskom...

Razgovor nije trajao dugo. Tek što su se on i Pit vratili u fotelje sa konzervama svežeg piva u rukama, ona se po novo pojavi na vratima susedne prostorije.

— Žao mi je — reče — vidim da ste se udobno smestili. Pit i ja moramo da krenemo, doktore Mofat...

— U posetu Šafrotu? — uskliknu Pit skaćući na noge. — Ah, najzad malo akcije za mene!

Mofat je netremice gledao devojkicu, ne skrivajući svoje divljenje.

— Gospođice Sumiko — reče mirno — mislim da bih i ja imao da progovorim dve ili tri reči sa mojim cenjenim kolegom, profesorom Šafrotom...

*

* *

Jesen u Kaliforniji još jednom je pokazala svoju čud. Za manje od sat vožnje, koliko im je bilo potrebno da stignu do Long Biča, nebo se toliko namračilo da je Tabasko Pit bio

prinuden da upali farove velikog starog »ševrolet« koji je, međutim, ponegde dostizao iznenađujuće veliku brzinu.

Sa okeana je iznenada stigao olujni front donoseći guste mlazeve kiše iz niskih oblaka koje je vetar nosio pred sobom. Dva ili tri puta duge kolone vozila na auto-putu osvetli blesak munje, a neprestano se čula tutnjava nalik prolasku duge kompozicije teretnog voza.

Mofat se strese u svom sedištu pored vozača.

— Ipak mislim da je glupo što smo krenuli goloruki — progundā. — Izgledi da Šafrot radi sa demonima su veliki. Šta ako nas ta čudovišta napadnu dok ga budemo tražili?

— Nismo mi te sreće — uteši ga Pit napinjući mišiće pod tankom majicom. — Meni se takve stvari obično događaju, znaš: kad krenem nekud željan jednog poštenog obračuna pesnicama, tipovi koje tražim jednostavno ispare.

— Bojim se da ovi nisu u toj klasi — reče Mofat. — Po jedan pištolj ne bi nam smetao, zar ne, Sumiko?

— Smetao bi — odvrati devojkica tihim glasom. Nešto više od jednog sata, koliko su proveli zajedno u apartmanu tragajući za tačnom adresom

vile profesora Šafrota, njih troje su se zbližili i sada već bili na ti. Činilo se, međutim, da Mofat još uvek nije zadovoljan time što se devojka ipak drži na odstojanju. — Oružje uvek izaziva napad, jer onaj drugi želi da te preduhitri, da te spreči da ga upotrebiš. Veruj mi, nenaoružani imamo mnogo veće izgleda da nešto doznamo, jer se eventualni protivnici neće žuriti da napadnu.

— A i ako napadnu — zacerka se Pit — doživće nekoliko neprijatnih iznenađenja. Ova devojka neće to iz skromnosti da kaže, ali je pravi majstor borilačkih veština. Ne koliko puta, dok smo vežbali, tako je lako izašla na kraj sa mnom da sam od tada počeo da je izbegavam, veruj mi. Kris. A onda, ni ti nisi baš bezazlen borac, a?

— Valjda nisam — uzdahnu Mofat — Bio si u Vijetnamu, do đavola. Oni žuti momci preko imali su siguran sistem da sve bezazlene momke veoma brzo eliminišu iz naših redova... Koliko još ima do te proklete kuće?

— Dve-tri milje, ne više. Na samoj je obali, kažu.

— I šta ćemo učiniti? Ući i optužiti Šafrota da je vrhovni šef demona, je li?

— Zavisi kako će nas dočekati. Ako budu fini, i mi ćemo se ponašati pristojno i učtivo zamoliti Šafrota da nam kaže zbog čega je toliko siguran da su demoni ponovo među nama. Ova devojčica iza nas ima pravi mali detektor laži među ušima, Kris. Odmah ćemo znati da li nas debeljko laže ili ne.

Podskočivši, »ševrolet« iznenada siđe na jedva vidljivi bočni put koji je vijugao kroz retku šumu šibanu talasima kiše. Ovde je bilo još mračnije nego na putu obasjanom bar farovima drugih vozila i Moaft se još jednom strese.

Pogledi Pita i Sumiko sreće se u ogledalu iznad glave vozača, ali to ipak ne promače Mofatu.

»U redu, u redu«, reče on u sebi, stežući zube. »Mislite da sam kukavica, je li? Pa dobro... videćemo...«

Milju kasnije Tabasko Pit iznenada zaustavi kola i naže se napred da bolje vidi kroz staklo niz koje se slivala voda.

— Gospode bože! — reče tiho. — Pogledaj ti to...

Obavijen maglom, obasjan povremenim blescima munja pred njima je na vrhu stene koja se uzdizala nad okeanom stajao pravi zamak duhova,

građevina kakavu je mogla smisliti samo mašta arhitekta za neki horor film. Sliku je još strašnijom činila zvučna kulis: zavijanje vetra i besno udaranje talasa o podnožje stene.

— Ipak si bio u pravu, Kris — reče Pit cereći se kada je ponovo pokrenuo kola. — Osećao bih se mnogo prijatnije da se ovim putem vozim u jednom lepom, čvrstom tenku na oružanom sa topom i dva-tri mitraljeza. Prokletstvo, kako nekome može uopšte pasti na pamet da živi na ovakvom mestu?

Pola milje dalje, put im je preprečila visoka kapija od čeličnih šipki iskovanih na starinski način. Levo i desno od nje pružao se zid visok gotovo deset stopa.

Kapija je, međutim, bila poluotvorena. U kućici čuvara kraj nje nikog nije bilo.

Ježeći se, Kris Mofat iskoči na kišu da odgurne kapiju u stranu. Tih nekoliko sekundi bili su dovoljni da njegov elegantni sako, obučen sinoć za razgovor u televizijskom studiju, bude potpuno promočen.

Kroz park, kome očigledno nije bilo posvećivano dovoljno pažnje, put je sada vijugao lagano se uspinjući prema steni. Obasjana munjama, mračna fasada zamka delovala je zastra-

šujuće, sve više se nadnoseći na njih.

— Gle, gle! — reče Pit naglo zaustavljajući kola kada su izbili iz poslednje krivine. — Šta sada? Nastavljamo helikopterom? Ili...

Put se završavao visokom glatkom stenom koja je činila osnovu zamka. U steni nije bilo nikakvih stepenica, nikakvog načina da se dospe do unutrašnjosti građevine.

— Tu mora da su neka vrata, Pite — reče Sumiko tiho sa svog mesta. — Produži još malo napred.

— Misliš? Hmm... baš da vidimo...

Prisustvo kola u blizini stene verovatno je aktiviralo neki automatski uređaj, ili je neko iz zamka pratio njihovo približavanje. Tek, u naizgled čvrstoj steni pojavio se svetao pravougaoni otvor koji se sve više širio kako su velika vrata klizila u stranu, otvarajući prolaz u dobro osvetljenu podzemnu garažu.

Pit glasno opsova, napeto posmatrajući oko sebe. Mofat skupo noge, spreman da iskoči iz kola ako u tom podzemnom prostoru iznenada zapreti neka opasnost.

Garaža je bila potpuno prazna, ako se ne računaju duge neonske cevi pod neravnom ka-

menom tavanicom i vrata lifta u jednom uglu. Zaškripavši gumama na betonskom podu, »ševrolet« se zaustavi.

— Da izađemo, a? — upita Tabasko Pit. Verovatno nije ni bio svestan da govori jedva čujnim šapatom.

Mofat dotače bravu na svojoj strani, osvrćući se. Iza njih, teška vrata ponovo su klizila unazad, postepeno zatvarajući prolaz.

— Boga mu! — dreknu Tabasko Pit. — Boga mu!

Svetlo nad njihovim glavama iznenada se ugasi, ostavlja jući ih u mrklom mraku. Okrenut prema vratima, Mofat vide kada su ona, gotovo u istom trenutku, zaklonila i ono malo svetlosti koja je dopirala spolja.

Da li mu se samo učinilo? Ili...?

Nije mogao biti siguran, jer ljudsko oko teško se prilagođava naglim promenama intenziteta osvetljenja. Ipak, učinilo mu se da se jedna senka hitro uvukla kroz vrata delić sekunde pre nego što su se ona čvrsto zatvorila.

— Ne pali farove, Pite — reče Sumiko. — Tako ćemo samo predstavljati bolju metu. Izađimo napolje... tiho...

Nastojeći da bude što tiši, Mofat dotače nogama betonski

pod. Pit i Sumiko izašli su na suprotnu stranu.

Zatvarajući oči, da bi se bolje navikao na tamu, Mofat kroči korak u stranu. Neko ga zaustavi rukom koja mu je iz nenada pala na rame i on samo s mnogo napora uspe da zadrži krik straha.

Ispruženi Mofatovi prsti na momenat dotakoše odeću nepoznatog. Vlažna svila...

— Ninda? — šapnu on u tamu. — To si ti?

— Da. Ostani tu gde si, Mofat... i ni šuma!

Opuštajući se, Mofat oseti pokret vazduha u svojoj blizini, jedini znak da se ninda pokrenuo.

»Taj čovek«, pomisli. »Nevidljiv i nečujan, kao senka... da li je možda istina da oni poznaju tajne koje ih čine sto struko opasnijim od drugih ljudi?«

Jedva čujan šapat odade mu da se ninda nešto dogovara sa ono dvoje na drugoj strani kola i Mofat se osmehnu u tami. Ono što je naslućivao bilo je tačno: neobični par koji je upoznao u hotelu »Kventin« radio je za tajanstvenog čoveka u crnoj svili.

»Sada znam i zašto nisu želeli da nose oružje«, pomisli. »Jedini cilj ovog izleta bio je da nindži omogućiti da neopaže-

no uđe u zamak. Bez obzira na njihove zube i kandže, Šafrotovim demonima se ne piše dobro...«

— Mofat! — šapnu Sumiko pored njega. — Daj mi ruku... idemo...

— Kuda? — on ispruži ruku, spajajući prste sa toplim prstima devojke i privlačeći je sebi. U tami njihova tela se na trenutak dodirnuše i Mofat proguta pljuvačku, nastojeći da u prstima slobodne ruke što duže sačuva osećaj čvrste dojke koju je jedva datakao.

— U lift. Nema drugog izlaza oдавде.

Levo od njih Tabasko Pit je gotovo bešumno nosio svoju telesinu pravo prema liftu. Njih dvoje bili su na nekoliko koraka od zida kada je on počeo da pipa po njemu, tražeći dugme kojim će dozvati kabinu.

Negde nad njima tiho zazuja elektromotor.

— Zatvori oči! — šapnu Sumiko. — Možda će u liftu biti svetla...

Mofat još jednom proguta pljuvačku. Do đavola sa Šafrotom i demonima! To krahko te lo pored njega dovodilo ga je do ludila i on se, kao i obično, u deliću sekunde odluči na akciju.

Obavijajući uska ramena devojke, on je naglo privuče se-

bi, obarajući glavu da bi joj dotakao usne. Druga ruka nestrpljivo zaroni između dugmadi njenog kišnog mantila i obuhvati dojku preko tanke tkanine bluze.

Potpuno nepomična, kao statua, Sumiko se prepustila grubom milovanju sa onom indiferentnošću koja mora razoružati i najuzbuđenijeg muškarca.

U tami Mofatovo lice iznenada obli rumenilo i on se trže, povlačeći ruke kao da se opekao.

— Ja... — reče promuklo. — Ja...

Jedna mala ruka pade mu preko usta i on začuta. Zujanje elektromotora se utiša i kabina lifta se zaustavi iza još uvek zatvorenih vrata.

— Nemoj to više činiti, Kris — šapnu devojka tiho. — Isklopi oči...

Vrata lifta se otvoriše, propuštajući prigušenu svetlost u garažu. Čak i ta, jedna jedina mala sijalica pod tavanicom kabine zadavala je bol Mofatovim očima naviknutim na tamu.

— Idemo! — reče ninda mirnim glasom ulazeći prvi u uski prostor, Pit za njim.

U kabini je bilo tako malo mesta da se Mofat ponovo našao uz telo devojke. Taj do-

dir nije se mogao izbeći i on još jednom proguta pljuvačku osećajući kako u njemu buktio oganj koji neće biti tako lako ugасiti.

Vrata lifta se zatvoriše za njima i elektromotor ponovo zazuja.

Kabina, međutim, ne krete naviše već — naniže!

Tabasko Pit prvi je prekinuo tišinu.

— Znao sam — reče — da ću jednog dana stići u pakao, boga mu... ali nisam očekivao da će to biti ovako brzo!

*
* *

Put lifta nije bio dug. Svega nekoliko sekundi kasnije on se uz blag potres zaustavi i vrata se još jednom otvoriše.

Podzemna prostorija u koju ih je lift doveo morala je biti prostrana, ali se njene stvarne dimenzije nisu mogle proceniti zbog polumraka koji je u njoj vladao. Crvena svetlost, nalik svetlosti vatre koja samo tinja, dopirala je iz izvora vešto skrivenih u zidovima, otkrivajući najviše detalja na glatkom mermernom podu išaranom nerazumljivim kabalističkim znacima.

Svud unaokolo, duž zidova, stajali su nepomični, ćutljivi demoni, potpuno isti kao onaj koga je Mofat upoznao prethodne večeri. Progutavši pljuvačku, on pokuša da ih izbroji pogledom. Dvadeset... možda i trideset... u svakom slučaju proketo mnogo.

Na suprotnom kraju inače prazne prostorije stajao je pre sto osvetljen crvenom svetiljkom postavljenom na tavanicu iznad njega. Bio je prazan, ali je jedna zdepasta prilika stajala nekoliko koraka iznad njega.

Crvenkasta svetlost koja se odbija od stakla naočara... profesor Šafrot, naravno!

— Idemo! — reče ninda iza Mofata odlučnim glasom. — Hajde, Mofat!

Nastojeći da se ceri što drskije, Mofat izađe iz lifta, pomerajući se u stranu kako bi dao svojim prijateljima mesta da stanu pored njega. Kao i uvek do sada kada bi se našao u opasnosti, osećao je kako mu snažno uzbuđenje ubrzava puls i ispunjava krv adrenalinom, pripremajući telo na iskušenja koja nailaze.

Šafrot prvi naruši tišinu, do tada uznemirenu samo potmulom tutnjavom koja je pokazivala da talasi okeana još uv-

ek besne nad njihovim glavama.

— Mofat, prokleta budalo! — reče on gnevno svojim neugodnim glasom. — Tebe zaista ne вреди opomenuti! Zašto nisi otišao iz grada kada sam te upozorio? Ti uopšte nisi svestan kakva te užasna sudbina očekuje! I tebe i ljude koje si doveo ovamo!

— Dosta!

Glas ninde nije bio snažan, ali je to bilo dovoljno da se Šafrot trgne i ustukne korak unazad. Duž reda demoni pored zidova prođe pokret. Neki od njih takođe su ustuknuli, neki podigli ruke na kojima su se presijavale kandže, spremni za napad.

— Ko... ko si ti? — upita Šafrot malo sigurnije. — Kakav je to glupi kostim? Ne želiš da ti vidim lice, zar ne?

— Ja sam ninda, profesore Šafrot. Nadam se da znaš šta ta reč znači.

— Ninda? Gluposti!

U glasu koji je dopirao ispod crne kapuljače zatreperi osmeh.

— To se lako da proveriti. Šafrot. Pošalji četiri — ili još bolje šest — tvojih demoni na mene. Videćeš šta će se dogoditi.

— Ti si lud! — uzbuđeno uzviknu Šafrot, dižući ruke. —

Čak i kada bih im mogao zapovedati, ne bih to učinio. Čeka te sigurna smrt! Oni ne mogu umreti od ljudske ruke, ludače!

— Zaista? Kladim se da se varaš, Šafrot. Kod mene, međutim, tvoj blef ne može upaliti. Te maske deluju strašno... ali ne i za nas četvoro koje ovde vidiš.

— Ludi ste, ludi! — vrteo je glavom Šafrot, a stakla njegovih naočara su bleskala kao dva otvora na užarenoj peći. — Imaš sreće što njihov i moj gospodar još nije stigao, inače...

— Kako se on zove, Šafrot? — kreštavo se nasmeja Tabasko Pit stupajući korak napred. — Lucifer? Belzezub? Ili ima neko treće lepo ime? Da nije to ime ipak — Šafrot, a?

— Kad dam znak, natrag u lift! — zapovedi ninda ostrim šapatom, nečujnim za Šafrota i njegove užasne pomagače. — Suviše si izašao napred, Pite, zasmetaćeš mi da gađam!

»Da gađa?«, pomisli Mofat, povlačeći se malo unazad. »Iz čega? Čime? Sem onog mača i noža za pojasom, ne primećujem više nikakvo oružje. Ali...«

Podigavši obe ruke nad glavu, Šafrot visokim falsetom žurno izgovori nekoliko reči

na nerazumljivom jeziku. Ton njegovog glasa podsećao je na vradžbine, izazivajući istovremeno nagli pokret u redovima demona duž zidova.

— Sad! — kratko reče ninda tihim glasom. Oslonjen samo na vrhove prstiju leve noge, njegovo telo opisa pun polukrug. Sve do tada skriveni prstima ruku, iz njih uz zvižduk poleteše sitni čelični predmeti.

»Šurikeni!«, prolete Mofatu kroz glavu dok se dugim skokom vraćao u lift, vukući Sumiko za sobom. »Šestokrake zvezde nindži, smrtonosne u njihovim rukama!«

Kao da ih je dočekao rafal mitraljeza, najbližih pet ili šest demoni zastade u mestu, ču pajući kandžama mesta na grudima gde su ih pogodili projektili sa ivicama oštirim poput oštrice brijanja.

Jedan jedini, onaj najbliži vratima, i dalje je slepo srljao napred, ne mareći za blistavi šiljak koji mu je virio iz jednog oka. Njegov krik slio se sa neljudskim krikom ostalih demoni koji su jurnuli napred.

Gurajući Sumiko u dno kabine, ovoga puta čak i ne primećujući da su mu ruke ponovo na njenim grudima, Mofat glasno kriknu upozoravajući Tabasko Pita na opasnost.

Potpuno nepotrebno. Oslonjen čvrsto na obe noge, Pit zadade strahovit udarac desnicom u iscereno lice demoni, unoseći u to čitavu težinu svog tela. Noge čudovišta kleknuše i ono se stropošta na pod. Ne stigavši čak ni da prinese ruke polomljenim kostima lica.

Nešto blesnu pod niskim svodom, kao munja. Duga oštrica katana opisa polukrug nad glavom nindže, a zatim se spusti niže, u visinu grudi kompaktne gomile koja je već pružala svoje kandže da ščepa viku priliku u crnom.

Uskačući u kabinu, Tabasko Pit trijumfalno zaurala, nadjačavajući fijuk oštrice mača i neljudske krikove pogođenih.

U deliću sekunde prostor oko nindže se očisti, jer su oni koje oštrica katana nije dohvatila, naglo zastali na bezbednom rastojanju.

Ili na rastojanju koje su oni smatrali bezbednim...

Odvojivši se od poda, tek toliko da preskoči gomilu obezglavljenih tela i tela presečenih ukoso poput lutaka od krpe iz kojih se na mermeru poda cedila gusta tamna tečnost, ninda je kretao u napad.

Oštrica mača još jednom zapeva svoju pesmu smrti, ne mareći za Šafrotovo upozore-

nije da demoni ne mogu umreti od ljudske ruke.

»Uostalom, možda su obojica u pravu!«, prolete Mofatu kroz glavu. »Možda pojava u crnom kostimu — i nije čovek!«

Kao lišće pred naletom vetra, preostali demoni se razbežaše pred nindom, ostavljajući još tri tela da se grče na glatkom podu, obilato ga zalivajući skoro crnom krvlju. U dnu sale Šafrot je uzmicao korak po korak, kao da traži zaklon iza ogromnog kamenog prestola. Njegov piskavi glas i dalje je zavijao, odbijajući se od zidova.

Zbijajući se u gomilu, gotovo se dodirujući ramenima, demoni ponovo kretoše napred, pružajući pred sebe ruke sa dugim kandžama. Iz dvadesetak grla izvi se pravo zversko režanje.

U dva skoka ninda se stvori pred vratima lifta. U prolazu, on na vrh mača nabode jednu užasno iskeženu glavu koju je udarac potpuno odvojio od tela.

Urlanje demoni se pojača, ali su se vrata lifta već zatvarala za hitrom prilikom u crnom kostimu. Kabina zadrhta i pojuri naviše.

Mofat se sa gađenjem odmače od mrtve glave oko koje se

širio isti onaj miris koji je jednom već osetio.

— Zgodan momak! — primeti Tabasko Pit poluglasno. — Mora da je učestvovao na izboru za mister univerzuma donjeg sveta prošle godine... Šta će ti to, ortak? Nemoj mi samo reći da ćeš početi da ređaš lovačke trofeje po zidovima!

— Videćeš — kratko odvraća ninda iskačući kroz ponovo otvorena vrata lifta. — Uđite u kola vas troje. Pite, ti voziš!

Snažnim udarcem noge, ninda smrska vrata lifta, zadržavajući tako kabinu na nivou garaže bar nekoliko dragocenih minuta. Odjek udarca još je odzvanjao pod svodom kada se on, osvetljen farovima »ševrolet«, stvorio pred spoljnim vratima, noseći svoj krvavi teret u jednoj ruci.

Dva ili tri hitra pokreta slobodnom rukom, a onda osetljivi prsti ninde napipaše traženo mesto na zidu. Potpuno bešumno, velika vrata garaže počеше da klize u svom ležištu, otvarajući prolaz. Motor »ševrolet« zaurla.

Kao da čeka samo taj trenutak, u sve širem otvoru vrata naglo se pojavi prilika pogurenog čoveka sa skraćenom sačmarom u rukama. Mofat ot

vori usta da zaurla. Sa ovog rastojanja strelac ne može pro mašiti. Ninda će iz neposredne blizine biti zasut krupnim komadima olova koje će doslo vno raskinuti njegovo telo!

U magnovenju, ruka sa odsečenom glavom demona se po diže i spusti i okrugli, crni predmet užasnom snagom pogodi pravo u lice čoveka sa puškom, odbacujući ga nekoliko koraka unazad. Za volanom, Tabasko Pit se glasno nasmeja, naglo dajući gas, tako da gume kola zaškripaše po betonu.

Nagnut nad svoju najnoviju žrtvu, ninda je pažljivo posmatrao dve zdrobljene lobanje, a onda se ukloni u stranu u trenutku kada se prednji točkovi »ševrolet« zaustaviše samo nekoliko palaca od krvave mase.

Delić sekunde kasnije zadnja vrata kola se zatvoriše za njim i kola jurnuše dalje. Mofat oseti trenutak kada točkovi predoše preko ispruženog tela.

— Maska? — upita Sumiko tiho okrećući se nindi koji je zauzeo mesto pored nje.

— Da — klimnu ovaj glavom. — Veoma vešto urađena, ali ipak maska. Kako smo i pretpostavili, čitava ta priča o demonima je samo lukav trik. Ispod maske su ljudi kao

svi ostali. Ili, bolje rečeno, kriminalci kao svi ostali!

— Što ih ipak ne čini manje opasnim — reče Mofat okrećući se unazad. — Taj otrov na kandžama, recimo...

— Ne verujem da se tim sredstvom koriste uvek — odgovori čovek u crnoj kapuljači. Maločas, recimo, niko od njih nije imao zatrovane kandže. Predostrožnost, verovatno, kada se nalaze u većoj gomili. Lako bi se moglo dogoditi da slučajno povrede jedan drugog, a to je gotovo sigurna smrt.

Kao da želi da im pokaže kako su odista prebrodili svaku opasnost, vetar iznenada rastera oblake sa dela neba na kojem se nalazilo sunce i njegovi zraci obasjaše okolinu, još uvek zasipanu sve slabijom kišom.

— U svakom slučaju, ovo je kraj — primeti Mofat, okrećući se ponovo napred. Nije mogao više da gleda usku šaku Sumiko kako počiva na dlanu skrivenom crnom svilom. — Policija će uništiti gnezdo »demon« , sada kada zna gde treba da ga traži, a moj cenjeni kolega Šafrot će verovatno u gasnu komoru.

— To bi bilo suviše lepo — primeti Tabasko Pit, malo usporavajući kola kako bi se provukao kroz još uvek otvorenu

kapiju na ogradi. — Bojim se da si ovoga puta preveliki optimist, Kris.

— Ti misliš da oni...

Tle pod njima iznenada kao da poskoči, ali Pit zadrža glomazna kola na putu. Tutnjava eksplozije stigla je sa udarnim talasom koji je povio drveće oko njih, noseći pred sobom čitav vihor lišća otežalog od kiše.

Grubo opsovavši, Mofat se okrete.

Stub crnog dima uzdizao se na mestu gde je do maločas stajao zamak iz filmova strave i užasa. Kroz njega su se naslućivali sitniji i krupniji komadi kamenja koje je eksplozija odbacila uvis, da bi ih sada sila teže nemilosrdno vratila do mesta koje su nekada zauzimali...

— Evo ti odgovora, Kris — tiho reče devojka. — Šafrot se pobrinuo da ukloni sve tragove pre nego što potraži novo skrovište za sebe i svoje de mone...

Pit poveća brzinu, kao da želi da ih što pre ukloni sa mesta eksplozije. Mofat je shvatio razloge za to: za koji minut ovim istim uskim putem pojuriće vozila puna policajaca i vatrogasaca, jezivo zvižajući sirenama. Grupa od četvoro ljudi koja hita sa mesta

dogadaja, uvek će biti sumnjiva.

A naročito kada je jedan njen član od glave do pete maskiran u crnu svilu i nosi oružje koje izgleda preteći sa čitave milje rastojanja.

Jedna druga pomisao, međutim, mučila ga je mnogo više. Šafrot je umakao, brišući tragove za sobom. Odavde do Meksika nema ni dve stotine milja. A posle Meksika...

— Možda grešimo — reče on, okrećući se prema zadnjem sedištu. — Trebalo bi da...

— Trebalo bi da...? — ponovi Sumiko, jer je Mofat ostao otvorenih usta, nemoćan da nastavi svoju rečenicu.

— Prokletstvo! — prostenja ovaj konačno. — Gde je taj čovek, do đavola? Kud je nestao... i kako?

I devojka i Pit veselo se nasmejaše. Mofat shvati da je ne gde na onom vijugavom putu, dok su se kola zanosila sa jedne strane na drugu, ninda iskoristi pogodnu priliku da bešumno sklizne kroz odškrinuta vrata i nestane u tami, čineći upravo ono što je Mofatu palo na pamet.

Šafrotovi izgledi da bezbedno umakne iz grada sada su svakako bili praktično ništavni. Legenda je tvrdila da niko nikada nije umakao nindi,

kad ovaj jednom pođe u poturu, a posle onoga što je video, Mofat nimalo nije sumnjao u to...

— U redu, u redu — odvrati kiselo na njihov smeh. — Vi ga poznajete malo bolje od mene, do đavola. Otišao je za Šafrotom, je li tako?

— Naravno da je otišao za njim — reče Tabasko Pit mirno. — Šta se drugo i moglo učiniti?

— Ne znam — Mofat zamišljeno protrlja čelo šakom mokrom od znoja. — Ali...

— I ja to mislim — preduhitri ga Tabasko Pit. — Bojim se da će naš prijatelj morati najpre da pliva...

— Mofat se strese.

— Vetar još uvek duva — reče. — Talasi nisu ništa manji nego maločas, a on...

— Ne brini za njega — reče devojka. — U stanju je da to učini. Mene više brine pitanje koliko daleko će ga odvući potera za Šafrotom. Šta ako je ovaj odlučio da krene brodom pravo u Meksiko, ili negde još dalje?

— Već će on naći načina da ih zaustavi — čvrsto ubeđen reče Tabasko Pit. — Kladam se da upravo u ovom trenutku već razmišlja kako to da izvede...

Nekoliko milja dalje, u uskom zatonu koji su priroda a zatim eksploziv ukopali u stene obale, ninda je još razmišljao šta da preduzme, posmatrajući veliku motornu jahtu koja se snažno njihala čak i u ovim relativno zaklonjenim vodama.

Pripreme za pokret grupe od dvadesetak ljudi bile su pri kraju. Hitro i organizovano, prenosili su na palubu zagonetne drevne sanduke, nalik onima u kojima se obično transportuje pešadijska municija, ne mareći za kišu koju im je vetar i dalje bacao u lica.

Maske demoni više im nisu bile potrebne, jer su bili uvereni da su potpuno sami na ovom divljem delu obale. Motor jahte je već brektao. Za koji trenutak ona će se odvojiti od obale i isploviti na okean.

Pogledom koji je prodirao kroz kišu i maglu, ninda još jednom strpljivo pređe po licima ljudi na palubi i duž obale.

Nijedan od njih nije bio Šafrot.

Da nije možda sišao pod palubu pre nego što se ninda vratio do zatona?

Ili je lukavo razdvojio svoje snage, nadajući se poteri, i sada se izvlači nekim tajnim pro

lazom kakvih je moglo biti na stotine na ovom delu obale?

»Kad ne znaš šta treba činiti«, rekao mu je jednom, prvih dana njegove obuke za niŋđu, sensei Tanaka, »onda nemoj hitati. Odmeri dobro sve činjenice koje poseduješ, a onda se opredeli za ono što ti bude rekao tvoj razum, ne prepuštajući se osećanjima...«

Svaki niŋđa naučen je da činjenice odmerava hladnom preciznošću kompjutera, nalazeći optimalno rešenje brzinom neshvatljivom čak i za veoma inteligentne ljude. To je moguće postići potpunom koncentracijom čiji je cilj da iz dubine memorije izvuče sve relevantne podatke o određenoj situaciji.

»Malo je novih situacija«, po novio je mnogo puta Tanaka. »Sve borbe, okršaji, bitke vode se na mnogo puta provereni način. Neka te to ne čudi, sine moj. Ljudi uglavnom razmišljaju na sličan način, bez obzira na okolnosti koje utiču na njih...«

Iskustvo niŋđa preporučivalo je upravo ono za što se, izgleda, Šafrot opredelio. Vođa pobedene i progonjene armije mora se odvojiti od svojih potčinjenih sa malom grupicom odabranih ljudi. Neprijatelj u poteri uvek ide za većim bro-

jem tragova; čak i ako njegova vojska bude dostignuta i uništena, vođa će imati vremena da se izvuče iz zamke i pokuša ponovo, sa novom armijom...

Samo što je sada bilo kasno tražiti Šafrotove tragove na drugoj strani.

Kao i uvek, doneta odluka bila je izvršena u deliću sekunde. Koristeći zaklon stena, niŋđa se približi stazi urezanoj u kamen, pažljivo motreći lica ljudi na palubi jahte.

Vetar i kiša će mu pomoći, naravno, ali je i dalje morao biti veoma, veoma oprezan...

Hitar kao senka oblaka koja juri po tlu, niŋđa se zakotrlja preko staze i skliznu niz neravnu padinu, zaronjavajući pod nemirnu vodu. Ovde, uz obalu, talasi su se sukobljavali, neprestano menjajući smer svog vrtložnog kretanja, ali je on naučio kako da koristi upravo energiju talasa da bi sebi olakšao kretanje.

Još uvek pokrivena crnom kapuljačom, njegova glava izroni uz sam bok jahte koji je ravnomerno podrhtavao od ma ločas uključenih snažnih motora.

Nad njim, poslednji ljudi hitro su pretrčavali dasku koja je škripala pod njihovim no-

gama. Za koji trenutak jahta će se otisnuti od obale.

Ninda zari vrh dugog, oštroug noža u drvo oplata, praveći tako sebi zgodniji oslonac. Zaobljeni bok zakloniće ga od pogleda sa palube, ma kako oni bili malo verovatni; po ovakvom vremenu svi izbegavaju da se zadržavaju pored ograde neprestano zasipane peonom i mlazevima kiše.

Neko vreme neće biti ugodno pod pritiskom talasa koji će, zahvaljujući brzini broda, pokušati da ga zbace sa nesigurnog uporišta. To, međutim, neće trajati dugo; uskoro će pasti mrak, a mrak je uvek bio najbolji prijatelj svakom nindi...

Kao senka, on će se uzverati na palubu i početi da pretražuje deo po deo broda, sve dok se ne uveri da Šafrot odistaje tu. Posle toga...

Sklopljenih očiju, nepokretnog lica pod crnom maskom, ninda je razmišljao, opuštenog tela, kao da mu svaki novi trenutak ne može zapretiti smrtnom opasnošću. U trenutku kada je jahta iz zatona izbila na nemirnu površinu okeana, žurno se udaljavajući od obale sa koje su dopirali zvuci sirena, on je imao jasan plan koji je predviđao sve manje ili više verovatne zaplete.

Pramac broda, čim su bili na milju i po od obale, naglo skrete prema jugu i ninda se hladno osmehnu pod mokrom maskom. Jug, dakle. U redu, on je imao plan i za tu mogućnost...

Četrdeset minuta docnije, dok su svetla grada nestajala na horizontu levo od njih, on oslušnu pažljivije zvuke sa palube.

Posada se gotovo nije čula. Umorni od svega onoga čemu ih je Šafrotov ludi plan izložio, ljudi su bez sumnje koristili priliku da se odmore na mestu koje su smatrali potpuno bezbednim. I vreme im je išlo na ruku. Dolaskom večeri vetar se smirio i površinu okeana sada su šarali samo dugi talasi plime.

Ipak, u ovo doba godine voda je bila neugodno hladna i ninda najpre nekoliko minuta posveti vraćanju elastičnosti mišićima koji su dugo bili u istom položaju. Veranje su mu olakšale čelične kandže navučene na prste ruke, veoma slične kandžama kakve je Šafrot dao svojim demonima.

Palac po palac, ne stvarajući nikakav šum koji talasi uz bok broda ne bi mogli prigušiti, ninda se penjao prema ivici.

Poluzatvorenih očiju, zaklonjen stubom ograde, on pažljivo osmotri prostor pred sobom, osvetljen samo pozicionim svetlima sa jarbola i prigušenom žutom svetlošću iza prozora kućice kormilara.

Ne, vođa ove grupe, makar to i ne bio Šafrot, nije zaboravio na opreznost. Umotan u dugu kišnu kabanicu, sa šeširrom na glavi, jedan od njegovih ljudi koračao je tamo i amo, a u rukama mu se mutno presijavala cev skraćene dvocevke, očigledno omiljenog oružja bande sa kojom je ovoga puta imao posla.

»Jedan će se, dakle, nalaziti na krmi«, razmišljao je ninda držeći se svog zaklona. »Njihov šef uveren je da je to dovoljno, pogotovu što smatra, kao i njegovi stražari, da im nikakva stvarna opasnost neće zapretiti pre nego što priđu obali. Oni, naravno, ne mogu znati da sam već na palubi...«

Ne skidajući kandže sa prstiju, on se jednim zamahom izvuče na palubu preko ograde u trenutku kada je pogled stražara bio uprt na drugu stranu.

Pripijen između dva zamračena prozora uza zid kabine, on dopusti da pogled stražara nezainteresovano pređe preko tog mesta. Potrebno je mnogo

više od oštrog vida da se opazi ninda koji želi da bude skriven. Veština skrivanja još u srednjovekovnom Japanu bila je tako razvijena da je dala dosta opipljive osnove za šire nje legende o tobožnjoj nevidljivosti nindži.

Štaviše, samo čulo vida više nije ni bilo dovoljno da oda položaj ninde tragačima...

Pod uslovom, naravno, da se među njima ne nalazi drugi ninda, borac koji je prošao isto onako složenu obuku kao i nje gov protivnik, sposoban da posebnim osećajem nasluti prisustvo opasnosti u blizini.

Ninde imaju i posebno ime za taj osećaj: haragei. Najjedonstavnije rečeno, haragei je potpuno jedinstvo ninde sa nje govom okolinom, stapanje koje mu omogućuje da oseti i najmanji predznak opasnosti u atmosferi jednog mesta.

Šafrotov stražar na pramcu nije imao taj osećaj, niti ga je mogao imati. Vančulna percepcija na Zapadu je odavno proglašena za obično sujeverje i ljudi koji su posedovali slične talente potiskivali su ih duboko u sebe, umesto da oplemenjuju i izoštravaju nova, mnogo korisnija čula.

Prislonivši uho pod kapuljačom na tanki zid kabine, ninda je mogao gotovo sasvim jasno

da čuje žamor glasova na drugoj strani zida. Ljudi su u kabini razgovarali uz jelo i piće. Opuštenost u njihovim glasovima svedočila je da se osećaju potpuno sigurni.

— Pa da — reče neko uz sam zid, trljajući leđima o drvenu pregradu. — Ako si sve vreme radio samo u Saut Gejtu, onda nije nimalo čudno što se ranije nismo viđali, ortak. Ima vas dosta ovde?

— Mm-ne! — odvrati njegov sagovornik punim ustima. — Samo dvojica, ostali nisu bili pozvani ovamo. Međutim, tu su neki momci koji tvrde da su operisali po Glendejlu i Pasadini.

— Bilo nas je, dakle, na sve strane — zadovoljno reče prvi. — Što se nas u Santa Moniki tiče, ne možemo se požaliti. Do večeras je sve išlo savršeno glatko, a onda je upao taj prokleti maskirani klovn i do slovnog iskasapio šestoricu pre nego što smo uopšte stigli do njega!

— Nisam to video... srećom. Sve vreme sam bio na brodu. Shvatio sam da nešto nije u redu tek kada je šef stigao i dao naređenje da se jahta pripremi za plovidbu. Malo potom odjeknula je i eksplozija...

»Šef«, pomisli ninda, sklappajući oči kako bi se potpuno kon-

centrisao na sluh. »Da li će neki od njih sada pomenuti njegovo ime... ili nešto drugo što bi mi bilo od koristi...?«

Razgovor je međutim krenuo u sasvim suprotnom pravcu, obilato zalivan viskijem iz flaša čiji se zvuk jasno čuo na ovoj strani zida. Ipak, i ono što je do tada čuo, davalo je nindži u ruke jednu značajnu prednost.

Što je duže razmišljao, nova zamisao sve više mu se dopadala. Unutrašnji neprijatelj je najopasniji neprijatelj zato što se najčešće i ne zna da postoji. Tako su ga naučili u teškoj i dugotrajnoj školi za nindže, još davno u Japanu.

Šafrotovi ljudi sve do sada nisu se svi međusobno poznavali. Bila je to prilika da se neopaženo ubaci među njih, prouči način njihovog delovanja i, pre ili kasnije, dopre do njihovog tajanstvenog vođe, bio to Šofrat ili neko drugi...

Hladno se osmehujući pod svojom maskom, ninda počeo pripreme za izvođenje svog novog plana. Kao i obično, one nisu trajale dugo...

*
* *

Spakovana u denjak iz kojeg je štrčao samo mač u korica-

ma, njegova odeća i najveći deo arsenala ninde nestade u skrovištu pod jednim od čamaca za spasavanje pričvršćenom na boku broda. Potpuno nag, ali i dalje bešuman i nevidljiv, on se palac po palac privlačio stražaru na pramcu.

Najteži deo bio je potpuno prazni prostor na palubi dug punih petnaest stopa i izložen pogledima ljudi u kućici kormilara. Prebacivši se preko ogrede, on to rastojanje pređe na rukama pridržavajući se za tanku metalnu šipku dok su mu bosa noge na trenutke doticale hladnu vodu okeana.

Na samom pramcu bilo je ne koliko pogodnih skrovišta za njega i on se nečujno skupi u uglu iza gomile neuredno složenih stolica za ležanje koje su verovatno preostale iz vremena kada je jahta pošteno za radivala svoj hleb prevozeći unaokolo razdragane turiste.

Suženim očima, strpljiv kao tigar u zasedi, ninda je proučavao kretanje stražara.

Sada!

U času kada mu je čovek okrenuo leđa pod kišnim mantilom, ninda izniče iz poda iza njega. Jedna ruka omota se oko vrata stražara, zatvarajući mu šakom usta; druga, naoružana onim istim dugim i šiljastim nožem koji mu je poslužio

da se održi na boku jahte, zada de kratak udarac pod rebra.

Vrh noža raskide srčani mišić, donoseći trenutnu smrt, i telo čoveka se strese kao od udara električne struje. Pridržavajući ga rukama da ne padne, ninda načini korak u stranu, i dalje zaklonjen od pogleda iz kućice.

Ako je neko i gledao u pravcu stražara, ukočen pokret tela u polutami nije mu se mogao učiniti sumnjivim. U svakom slučaju, na palubi jahte sve je i dalje bilo mirno i veoma tiho.

Sada se ninda sa mrtvim telom nalazio u bezbednom zaklonu, ali je morao delati veoma brzo, jer bi dugo odsustvo stražara sa mesta moglo izazvati podozrenje posmatrača. Ruke ninde radile su precizno i hitro; svaki pokret bio je prostudiran do najmanjeg detalja kako bi oduzeo što manje vremena.

Trideset sekundi kasnije pri liku stražara ponovo izroni iz tame i leno se prošetala po pramcu, držeći pušku u rukama. Pod spuštenim obodom šešira dva čelično-plava oka oprezno su gledala oko sebe tražeći neki znak opasnosti.

Pet minuta kasnije, savršeno kopirajući pokrete stražara, ninda se vrati u zaklon da do-

puni svoju masku. Čarape i plitke čizme srećom su odgovarale po veličini. Kada se sledeći put vrati ovamo i prebaci još košulju sa tela mrtvaca na svoje, nago telo stražara moći će da nestane u talasima okeana.

Petnaestak minuta kasnije sve je bilo gotovo. Lagano se osmehujući, ninda se osloni o ogradu da malo odmori mišiće svojih nogu.

Predah, međutim, nije trajao dugo. Vrata kabine na palubi se otvoriše, propuštajući napolje širok mlaz svetlosti. Dva čoveka bez žurbe su se približavala pramcu.

Jedan od njih imao je takođe kišni mantil, šešir širokog oboda i pušku u rukama. Očigledno, dolazila je očekivana smena straže.

— I bilo je vreme — reče veselo ninda, dopuštajući da mu svetlost iz kabine obasja lice. Ovo sada bio je glavni ispit; ako nijedan od te dvojice ništa ne posumnja, to će značiti da mirno može sići pod palubu i pomešati se sa ljudima koji su doskora nosili užasne maske demona.

— Tačno dva sata — primeti onaj koji je išao napred hladnim glasom. — Ni minut više, ni minut manje, do đavola! Hajde, siđi, pojedi nešto i od-

mori se. I sutra ćemo imati pune ruke posla...

Klimnuvši glavom onome koji je došao da ga smeni na mestu stražara, ninda pohita pod palubu, odlazeći na jednu od slobodnih kuka u uskom hodniku svoj kišni mantil i šešir. Nešto dalje na zidu se nalazio stakleni orman sa pravom izložbom oružja svih vrsta. Slegnuvši ramenima, ninda na jedno upražnjeno mesto ostavi pušku. Ako dođe do gužve, ona, sama za sebe, neće previše uticati na odnos snaga.

Duga niska prostorija u koju je potom ušao bila je brodski salon. Pogled mu najpre odluta do prozora iza kojeg je stajao pre nešto manje od pola časa. Mesta uz prozor bila su prazna, kao i većina drugih mesta u salonu. Trojica preostalih ljudi nemo mu klimnuše glavom kad priđe stolu da napuni tanjir ostacima hladne večere na jednom poslužavniku. I oni su, uz poslednju čašicu, odbijali dimove iz cigareta pre nego što će se povući na spavanje.

Osmehujući se u sebi, ninda je mirno jeo, zalivajući svaki zalogaj gutljajima dobrog piva. Energija i odmor bili su mu potrebni, ali ne i neophodni. I pored svih iskušenja koja je pred njega postavio ovaj

dan, ogromne rezerve njegove snage još uvek nisu bile ozbiljnije načete.

Trojica ljudi u suprotnom uglu, tiho razgovarajući među sobom, izadoše čim su ugasili svoje cigarete, zaželevši ninda laku noć bez ikakvog traga pozorenja na licima. Nije, međutim, dugo ostao sam, jer se koji minut kasnije pridružio čovek koji je verovatno do malčas bio na straži na zadnjem delu jahte.

Srećom, ni taj nije bio ništa govornijiji od ostalih, bacajući se odmah na jelo kao izgladneli vuk. Klimnuvši mu glavom, ninda izade u hodnik i krene prema pramcu, tamo gde se po tradiciji nalaze oda je posade.

Jedina nevolja bila je u tome što jahta očigledno nije bila građena da odjednom primi ovoliko posadu. Svi viseći ležaji bili su zauzeti, a zadah koji zapahnu nos ninde, zadah mnogih neopranih ljudskih tela u nevelikom prostoru, nije delovao nimalo privlačno.

Zatvarajući žurno vrata pred sobom, ninda pogleda u vrata na suprotnoj strani hodnika. Tu su morale biti luksuzne kabine za otmenije goste. Ako je jedna od njih prazna, onda...

Šum iza najbližih vrata ga upozori da neko želi da izade iz svoje kabine, ali opasnosti nije bilo u vazduhu hodnika. Koraci u kabini pripadali su — jednoj ženi!

Žena koja je otvorila vrata lagano se klatila, iako je jednim skoro golim ramenom bila oslonjena o dovratnik. Providni negliže joj je skliznuo naniže, otkrivajući početak visokih pravih grudi čije su bradavice štrčale pod lakom tkaninom.

»Lepa žena«, pomisli ninda, proučavajući mutne, pijane oči.

— Hej! — reče ona promuklim glasom. — Ima li viskija preko u salonu?

— Da, gospodo — ninda dopusti sebi da mu pogled drsko sklizne preko grudi i dugih, vitkih bokova. Tamno mesto odavalo je da žena ne nosi ništa ispod lakog negliže.

— Donesi mi jednu flašu. Najbolji koji nađeš, momak!

Klateći se, ona zatvori vrata za sobom. Ninda sleže ramenima i vrati se u salon. Ako već negde mora da spava, razmišljao je zašto to ne bi bilo u krevetu te veoma privlačne — i veoma pijane — žene?

Bar u salonu bio je prilično načet, ali on uspe da pronađe flašu dobrog viskija i nekoliko preostalih komada leda. Sa punim poslužavnikom u rukama,

on oprezno zakuca na vrata kabine.

— Ako nosiš viski, upadaj! — odjeknu promukli glas iznutra. — Ako ne, idi i skoči preko ograde!

Ninda odgurnu vrata i uđe. Opružena na neurednoj postelji, žena se borila sa upaljačem, glasno psujući.

Spuštivši poslužavnik na stolić, ninda sede na ivicu postelje i uze joj upalač iz ruke, a onda zapali cigaretu.

— Tako — reče. — Kako želite vaš viski? Sa sobom ili bez?

— Čist! — odgovori žena. Kroz čitav oblak dima njene hladne oči proučavale su lice ninde bez imalo ustručavanja.

Iskapila je čašu do polovine sa zadovoljnim uzdahom, a onda se uspravila u sedeći položaj, obavijajući rukama koljena.

— Uzmi i ti jednu čašu — reče zaplićući jezikom. — Dobar viski. Kako se zoveš?

— Eldridž. Lesli Eldridž.

— Ti si Englez, a? To je prokleta odvratno staro englesko ime, je li?

»I kada bih joj rekao da je to samo jedno od stotinak imena kojima se služim«, mislio je ninda, »to joj ne bi značilo ništa. Suviše je pijana... što ne znači da se sutra ujutru neće

setiti ovog razgovora i postati radoznala...«

— Ne znam — reče on, puneci sebi čašu. — Rođen sam u San Francisku. Nikada nisam ni bio u Engleskoj.

— Svejedno, to je englesko ime. Zgodan si, Lesli.

— Hvala, gospodo — osmehnu se on, sipajući piće u već ispražnjenu čašu koju mu je žena pružila. Iskapila je jednim hitrim pokretom koji je pokazivao dugu praksu.

— Ostavi to — reče nerazgovetno. — Neću više da pijem... jesam li ti rekla da si zgodan?

— A-ha.

— Đavolski si zgodan sa tim očima i vitkim telom. Kao mačor. Ne, ne kao mačor... kao puma. Ti si puma, Lesli, znaš li to!

— Možda.

Ispruživši se po postelji, žena zabaci ruke pod glavu, istu rajući dojke. Negliže skliznu, otkrivajući čvrstu ružičastu bračavicu, napetu od želje.

Migoljeći se i vrteći kukovima, žena se izvuče iz jedinog komada svoje odeće i raširi duge, vitke noge.

— I ja sam zgodna, jesam li?

— Veoma.

— Želiš me?

— Želim te.

Ona se pijano zacereka, odmahujući glavom.

— To nije dovoljno, Leslie. Moraš me i zadovoljiti... a to nije uvek baš lako, znaš...

— Zadovoljiću te...

Ona stavi obe šake među butine, čvrsto stežući noge i sklapajući oči.

— Pa učini onda to, proklet bio — reče kroz stisnute zube. — Učini to već jednom!

*
* *

Kada je ninda, ili Leslie Eldridž — nazovimo ga imenom koje je sam odabrao i najčešće ga koristio — otvorio oči, jahta je bila usidrena negde kraj obale, a kroz prozor kabine dopirali su topli zraci jesenjeg sunca.

Položaj broda nije predstavljao nikakvu novost za njega, naravno, jer se u toku noći ne koliko puta budio pri svakoj promeni kursa. Pravac vetra, brzina jahte, kretanje plime i oseke, to su bili činioци koje je bez nekog većeg napora i gotovo podsvesno uzimao u obzir pri svojim analizama.

Nije morao da ustaje da bi pogledao kroz prozor. Šumovi velike luke govorili su da je

pred samu zoru jahta pristala u San Dijegu.

San Dijego? Da li to Šafrot težište svojih operacije prebacuje u drugi grad ocenivši da je za poslove u Los Angelesu teren postao suviše vruć?

Uspravljajući se, ninda pogleda u ženu koja je hrkala oporužena po postelji u bestidnoj nagoti čvrstog sna. Bila je suviše pijana da bi i ona njemu priredila uživanje kao on njoj, ali je čak i za veoma kratko vreme pokazala da joj ljubavna veština predstavlja, uz viski, jedno od najvećih zadovoljstava u životu.

»Gde li je njeno mesto u hijerarhiji Šafrotove bande«, zapita se on, dohvatajući odeću sa poda gde je bacio. »Sinoć ni je bilo vremena da je pitam, a ovoga jutra mi na to pitanje neće odgovoriti... ma gde to mesto bilo, ono je svakako mnogo stepenika iznad jednog od običnih plaćenika koji obavljaju prljave i opasne poslove za njih«.

Istuširan i obučen, sa cigaretom u ustima, spremao se da krene na doručak, kada iz hodnika dopreše odlučni koraci čoveka koji uvek zna kuda ide i šta želi. Lagano se oslonivši na zid kabine, ninda sačeka da se vrata otvore i propuste ono

ga koji mu je sinoć doveo sme nu na palubu.

Tvrdo lice visokog i vitkog čoveka hladnih plavih očiju ne promeni izraz kad ugleda Leslija u kabini kraj nage žene.

— Napolje! — reče tiho i strogo, odmičući se sa vrata. — Ako te sledeći put uhvatim u ovoj kabini, ostaćeš bez jaja! Jasno?

Potpuno nepokretan, ninda mu se drsko isceri.

— Tvoja žena, šefe? Ako jeste, izvini... nisam znao. Sama me je zvala, do đavola!

— Napolje! — prosikta čovek još jednom i načini preteći korak prema Lesliju. — Izlazi, propalice!

— U redu, u redu, — progundajući ovaj provlačeći se u uskom prostoru pored razbesnelog čoveka. — Časna reč, ona me je zvala...

Vrata se sa treskom zalupišće za njim. Vrteći glavom, on se još nekoliko trenutaka zadržava ispred njih, zamišljeno odbijajući dimove iz cigarete.

Prasak šamara, a zatim priгушен крик жене. Nekoliko prljavih izraza iz njenih usta, a onda novi šamar koji je njen гнев pretvorio u suvo jecanje.

Visoki čovek ledenih očiju po svemu sudeći bio je jedan od glavnih na ovom brodu. Za

početak, ni to nije loše znati...

Salon je bio pretrpan ljudima koji su žagorili nad obilnim doručkom, tako da Lesli s mukom nađe sebi mesto pored samog prozora. Ovoga puta, međutim, bar je bio zaključan, a svako od njih je kao sledovanje dobio samo po jednu flašu piva.

»Sudeći po tome«, zaključio ninda, »naš šef sprema akciju i u San Dijagu. Prokletstvo, to verovatno znači da ćemo do večeri ostati u ovom salonu, jer nikome od nas neće dopustiti da izađe na palubu...«

Malo — pomalo, atmosfera u salonu postade veselija, jer su ljudi koji su se zatekli jedan pored drugog prevazišli početno nepoverenje onih koji se prvi put sreću. Za iskusno oko ninde njihova lica govorila su čitave životne priče: sitni lopovi, jeftine plaćene ubice, sileđžije zadovoljne što konačno imaju stalan i dobro plaćen posao, najčešće bez mnogo rizika.

Svaki od njih, međutim, bio je u vrhunskoj fizičkoj kondiciji, natprosečne snage i brzine. Ma ko da ih je birao za Šafrotovu ekipu demona, obavio je dobar posao...

Pod niskom tavanicom već su se valjali gusti oblaci dima

od cigareta, a po stolovima ko trljale kockice i pljuštale karte kada su se vrata salona naglo otvorila.

Onaj isti čovek ledenih očiju zastao je na otvorenim vratima. Sama njegova pojava bila je dovoljna da kao neposlušnu decu utiša gomilu od dvadesetak iskusnih kriminalaca.

— U redu — reče visoki mirno. — Sedite svi, i ugasite te proklete cigarete pre nego što se pogušimo... Vreme je da čujete šta će biti sledeći posao...

Strpljivo sačekavši da se svi smeste, tajanstveni šef, kao da izaziva, gurnu cigaretu među zube i upali je teškim zlatnim upaljačem. Niko se, međutim, ne usudi da protestuje zbog te privilegije.

— Najpre nešto o priprema — reče on. — Naši momci u San Dijegu sinoć su izvršili prvi napad, u jednom javnom parku na obali. Panika je bila veličanstvena i kladim se da grad čitave noći nije spavao. Građani San Dijega su čuli šta se dogodilo u Los Anđelesu i nije bilo potrebno previše vremena da shvate kako je »užas iz pakla« stigao do njih...

Nekoliko ljudi se glasno nasmeja, ali ih visoki utiša oštirim pogledom.

— Upravo u ovom trenutku lokalne TV stanice — produži on — emituju kasetu sa odabranim prizorima iz Los Anđelesa koju je naša prijateljica donela sa sobom. Vreme je počešeno tako da je mogu videti svi koji iz nekog razloga nisu imali prilike da se uvere u »pojavu demona« u San Dijegu. Sat kasnije, mi napadamo. Cilj je...

— Usred dana? — javi se neko uplašenim glasom iz ugla. — Ali...

— Tišina tamo! Da, usred dana! I pred očima policije koja će čak upotrebiti vatreno oružje!

Mrmljanje ljudi odade njihovo nezadovoljstvo planom koji je izgledao previše opasan za njihov ukus. Hladno se smeškajući, šef sačeka da se žamor nezadovoljstva utiša.

— Da — nastavi — policija će upotrebiti vatreno oružje, ali će u njemu biti samo ćorci. Štaviše, policajci će biti neki od vas ovde. Zamislio je da očevici pomisle kako je čak i vatreno oružje beskorisno kada se demoni pojave. Nađam se da sada shvatate?

Uzvici olakšanja, smeh, tapšanje po ramenu. Suženim očima, ninda je neupadljivo promatrao lica oko sebe. Ono što

je video sve manje mu se dopadalo.

— Tamo u hodniku — visoki pokaza glavom — upravo raspakuju opremu za »demone« i policajce. Sve je brižljivo isplanirano, kao i obično. Naši momci postaraće se da prave policijske patrole ne stignu do mesta zbivanja pre nego što bude kasno. Što se povlačenja tiče, činimo kao i do sada. Obe zbeđen je prostor za presvlačenje, tako da se, kad posao bude obavljen, možete pomešati sa svetom na ulici i u malim grupama vratiti na brod. Pitanja?

— Nešto ste zaboravili, šefe! — javi se iz ugla glas sa jakim španskim naglaskom. — Šta je naš cilj u San Dijegu?

— Nisam zaboravio — osmehnu se čovek hladnih očiju. — Cilj je brižljivo odabran i zadovoljava dva uslova: stvoriće mnogo panike i doneti mnogo plena.

— A to je?

— Robna kuća »Mejsi« u strogom jezgru. Odgovara vam?

Zvižduci divljenja, glasni pozivi zadovoljstva. Neki od ljudi, međutim, nisu izgledali pre više zadovoljni što će sledeći posao morati da se obavi u ogromnoj robnoj kući, u ovo doba dana ispunjenu hiljadama kupaca.

Plen je svakako morao biti veliki i u to niko nije ni sumnjao. I pored svih čekova i kreditnih kartica, najveći deo prometa i dalje se obavljao gotovim novcem. U ovom trenutku, proceni ninda, u kasama robne kuće ima najmanje milion dolara...

— Grupa »demoni« presvući će se u jednom praznom skladištu u koje ćemo vas najpre odvesti — nastavljao je visoki da iznosi precizne instrukcije. — Policajci se mogu prurušiti i ovde, a kola će ih čekati u istom skladištu. Kad se jednom sretnete sa »demonima« u robnoj kući, pucajte što više; ideja je da se buka digne do neba, a neupućeni posmatrači uvere kako ni policija ne može ništa čudovištima. Posle toga ćete se vratiti u skladište i tu ostaviti odeću i opremu.

— Koliko je policajaca potrebno? — javi se neko veselim glasom. — Meni je uvek đavolski vruće u onom prokletom kostimu!

— Pet. Ti možeš da podeš — osmehnu se visoki. — Zatim ti, ti, ti i... — on pređe pogledom po salonu i zadrža pogled na Lesliejevom licu. — I ti tamo, uz prozor!

»Gle, gle!«, pomisli ninda to bože se zadovoljno osmehujući. »Posle onoga što je zatekao u

kabini pijane plavuše, naš dragi šef nema mnogo razloga da me voli. Prema tome, bojim se da u ovom poslu uloga policajca samo na prvi pogled izgleda privlačnija od uloge demona!»

— U redu! — povika visoki, prekidajući obnovljeni žagor dižanjem ruku. — »Policajci« o-
vamo, vi ostali sačekajte da dođem po vas. I bez galame, do đavola!

Presvlačenje petorke odabranih u uniforme gradske policije je San Dijega nije oduzelo mnogo vremena. Gledajući u leđeno lice visokog šefa, Leslie proveri šaržer velikog pištolja i ubaci jedan metak u cev.

— Rano je još za to — suvo prokomentariša čovek hladnih očiju. — Spremni? Idemo onda da vam pokažem skladište gde vas čekaju policijska kola...

Pojava grupe policajaca na obali pretrpanoj užurbanim ljudima i mašinama nije izazvala previše radoznalih pogleda, što je značilo da patrola ovde nisu nikakva retkost. Ne skrivajući se, grupa ušla u skladište gde ih je, nemarno oslonjen na crno-bela patrolna kola, čekao Meksikanac dugih crnih brkova sa velikom brazgotinom od noža na obrazu preplanulom od sunca.

— Ovo je Morero — reče šef. Objasniće vam šta je vaš po-

sao, do detalja. Bez gluposti i morate ga slušati kao što slušate mene, inače...

— Pametni su to momci — reče Morero sa lukavim osmehom na unakaženom licu, prateći pogledom leđa šefa. — U redu, otišao je... ko vozi?

Petorka se zgleda.

— Ja vozim — reče onaj koji je zahtevao ulogu policajca. — Zbog čega?

— Zato što se kladim da ne poznaješ grad, eto zašto. Tu na sedištu ti je plan, sa ucrtanim ulicama kuda treba da prođeš do robne kuće. Nauči na pamet i spali, jasno?

— Jasno. Šta radimo kad stignemo tamo?

— Čekaš iza ugla. Radio-uređaj je podešen na naš kanal. Kada čuješ komandu »kreni«, uključi sirenu i uleti punom brzinom na parking ispred robne kuće, video si valjda koji put kako to pravi policajci rade. Izletećete svi napolje sa pištoljima u rukama, kako bi što više sveta videlo da se nešto ozbiljno događa. Naši momci biće na prvom spratu, otvorićete vatru na njih čim ih ugledate, sve dok ne ispraznite šaržere. Posle toga — povlačenje, istim putem. Prosto, a?

— Prosto — složiše se ostali, cereći se. Oštrom oku ninde, međutim, nije promakao trzaj

na unakaženom licu. Morero je znao i nešto više o očigledno pažljivo pripremljenom planu...

— U redu. Nemojte da zabrljate — reče Meksikanac odmićući se od kola. — Krećite, ljuđi, ali bez žurbe. Imate sasvim dovoljno vremena.

*
* *

»Prouči dobro sve što znaš o svom protivniku«, govorio je jednom sensei Tanaka dok su on i mladić koji se tada još nije zvao Leslie Eldridž, sedeli i posmatrali izlazak sunca nad planinom. »Svaki, pa naizgled i nevažan detalj, može ti dati u određenom trenutku ključ kojim ćeš predvideti njegovo ponašanje u borbi i shvatiti dublje motive u planu koji je zamislio. Pri tom uopšte nije bitno da li je i on sam svestan tih motiva...«

»Važi, naravno, i obrnuto«, mislio je nindža posmatrajući gužvu po ulicama San Dijega. »Ako poznaješ svaki detalj plana nekog čoveka, možeš prilično toga zaključiti o njegovoj inteligenciji, znanju, navikama... Uzmimo, recimo, plan za pljačku robne kuće »Mejsi...«

Šta su glavne osobine tog plana? Slično kao i prethodne akcije, planirane i izvedene u širem području Los Anđelesa, i ova je imala određenu unutrašnju napetost koja u datom trenutku dovodi do kulminacije zbivanja. Svaki pokret brižljivo je isplaniran unapred, sa naglaskom na vizuelnom, ponekad i na tonskom efektu...

Nekoliko trenutaka nindža posveti razmatranju vizuelnog elementa svih zbivanja u vezi sa Šafrotovim bandom demona: počev od savršene maske svakog pojedinog lica, do ukupnog izgleda zamka uništenog u eksploziji...

To bi mu nešto moralo reći, osećao je, ali još nije znao šta...

Da, još nešto. Uvek taj element iznenađenja, odnosno element neočekivanog, kao u dobro režiranom avanturističkom filmu...

Filmu?

To je to!

Zavalivši se u sedištu policijskog automobila, Leslie zadovoljno klimnu glavom. Da, to je to...

Lagano se probijajući kroz sve gušći saobraćaj u centru, patrolna kola se zaustaviše u sporednoj ulici uz dugi bočni zid zgrade čijih je prvih nekoliko spratova zauzimala ro-

značaj. Vozač baci nestrpljiv pogled na svoj ručni sat, kao da vreme ima nekog značaja. Uključeni radio-uređaj ti ho je šuštao.

Čovek pored Leslija nervozno zapali cigaretu. Niz lice mu se slivao znoj.

— Još malo — reče mu ninda umirujućim glasom.

— Čekanje me uvek ubija — reče prigušenim glasom. — I ova prokleta gužva... navikao sam da radim sam, u miru i tišini. Noću...

Deset minuta čekanja. Unutrašnjost kola, zagrejanih od sunca, lagano se ispunjavala duvanskim dimom koji zbog nečeg nije izlazio kroz otvorene prozore.

U zvučniku nešto zapucketa i oštar glas dade ugovoreni znak, ponovivši tri puta istu reč: — Kreni!

Motor patrolnih kola zaurla i ona izjuriše na kolovoz, prućena zaprepašćenim pogledima. Sirena zaurla visokim, prodornim tonom.

Zanoseći se, kola izjuriše na široku aveniju pred robnom kućom i skretoše na parking. Vozač zavrišta kao Indijanac kad zastrašeni ljudi počеше da beže sa pešačkog prelaza, otvarajući mu prolaz.

»Kao na filmu«, prolete ninda još jednom kroz glavu, dok

se pripremao da iskoči iz kola čim se zaustave pred širokim ulaznim stepeništem. »Nedostaje još samo pucnjava, ali će i toga uskoro biti sasvim dovoljno...«

Skripeći gumama, patrolna kola se zaustaviše na nekoliko palaca od prvog stepenika.

Široka staklena vrata već su se bila sručila u paramparčad pred pritiskom gomile tela koja su iz unutrašnjosti robne kuće hrlila napolje. Ninda vide kako tu i tamo neki od begunaca, gubeći snagu, pada među oštre komade stakla užasno vrišteći.

Preskaćući po tri stepenika i čisteći sebi put snažnim udarcima drške pištolja, četvoricu »policajaca« već su trčala prema ulazu. U dva duga skoka ninda ih pristiže.

Bar desetak tela ležalo je nepomično ili se grčilo po nekada savršeno čistom podu. Onaj ko je isplanirao paniku u prepunoj robnoj kući morao je znati užasne posledice takve zamisli...

Pokretne stepenice su stajale, blokirane rukom krupnog čoveka koja je zapala u uski otvor mehanizma, ali je pod tavanicom odjekivao hor krikova užasnutih ljudi. Preskali su ga, padali preko njega i ponovo se dizali, u žurbi da

što pre napuste to užasno mesto.

Sa nekoliko udaraca lažni policajci prokrčiše sebi put uz dugi krak stepenica, onaj koji je vodio naviše.

Veliki deo posetilaca koji se našao na prvom spratu, već je umakao ili otkrio sebi podesan zaklon; razdvojeni samo isprevrtanim tezgama i ponekim telom koje je u neprirodnom položaju mirovalo na podu, dve grupe se pogledaše.

Pucanj. Prvi, drugi... zatim čitav rafal...

Prazneći šaržer svog pištolja u pravcu grupe »demoni« ninda nije gubio vreme. Njegov vid, sluh, čulo mirisa proučavali su svaki utisak koji je stizao do njega. Svaki detalj, u jednom od budućih trenutaka, može značiti razliku između života i smrti.

Lanac »demoni« približavao im se bez žurbe, praćen užasnutim pogledima ljudi koji su sebi potražili zaklon po uglovima, iza prevrnutih tezg i štandova sa robom. To će, sva kako, biti oni koje su demoni namerno pošteđeli kako bi mogli dati što vernije izjave o onome što se sada događa.

Ispraznivši oružje, ninda odbaci teški pištolj na pod. Barutni dim oštro je mirisao, svi su uši bile zaglušene od

pucnjave, a lanac demoni je i dalje nepokolebljivo napredovao, praćen užasnim zverskim režanjem.

»Savršena slika«, pomisli ninda lagano se povlačeći prema stepenicama. »Ma ko da je režirao, propustio je karijeru velikog majstora filma...«

Novi talas vriskova, ovoga puta u prizemlju, ispod njega, upozori nindu na mogućnost da postoji i neki deo plana za koji svi statisti — jer svi oni bili su samo statisti u drami koju je zamislio jedan pakleni intelekt — nisu morali una pred znati.

Na stepenicama iza leđa lažnih policajaca pojavi se nekoliko demoni sa raširenim kandžama podignutim preteći uvis.

Nepokretan, ninda je istovremeno proučavao pokrete dveju grupa napadača. Oni su odavali da se više ne radi samo o vešto režiranoj predstavi...

Čitavom prizoru u robnoj kući, sada dok vešte ruke već otvaraju kase po svim spratovima, nedostajao je još jedan potpuno uverljiv detalj: maskiranje grupe nesrećnih policajaca od strane demoni!

Još jedan dug pogled otkri nindi najosetljivije mesto u lancu demoni koji se približa-

vao. On sigurnim pokretom zbacila sa nogu nespretne policijske čizme. Sledećeg trenutka već je bio u pokretu, tako hitrom da mnogi zapanjeni pogledi nisu ni stigli da vide šta se zapravo dogodilo.

Njegov dugi bodež, sve do tada skriven u odeći policajca, blesnu u šaci u času kada se našao na najvišoj tački svog skoka. Demoni zaurlaše, upozoravajući, ali je to upozorenje stiglo prekasno.

Brzinom zvečarke koja zadaje smrtonosni ujed, nindža zadade dug parajući udarac vrhom noža, koristeći u zamahu gotovo svu energiju skoka. Masikiran grudi i trbuh »demon« pred njim otvoriše se naglo, kao gladna usta, bljujući iz dugog otvora ružičastu gomilu creva, nalik klupku zastranjenih zmijsa.

Tek što su mu stopala dotakla pod, nindža se baci u stranu, izbegavajući napad kandži koje prohujaše kraj njegovog levog ramena. Pretpostavljao je ni ovoga puta one neće biti zatvorene, ali će cena biti previsoka za slučaj da se možda ipak prevario.

Obrnuvši se potpuno u vazduhu, kao vreteno, on levom pesnicom zadade udarac u lice sledećem napadaču. Čovek posrte i zanesse se, gubeći rav-

notežu. Oštrica noža munjevitom brzinom prodre nekoliko palaca u njegove grudi i hitro se povuče unazad, oslobađajući prolaz mlazu guste krvi iz presečene aorte.

Novi skok udalji nindžu od lanca napadača koji je, zajedno sa onima koji su stigli iz prizemlja, opkolio četvoricu nesrećnika u policijskim uniformama. Kandže su se dizale i spuštale, rezanje demonanadjačali su krici ljudi čija su lica, grudi, trbusi, sistematski pretvarani u gomilu krvavih, užasnih rana.

Četiri demoni, međutim, nisu učestvovala u krvavom masakru. Potuljeno režeći, oni su se približavali usamljenom čoveku u policiskjoj uniformi, na stojeći da ga opkole i spreče mu bekstvo.

»Imam možda tridesetak sekundi da se obračunam s njima«, pomisli ovaj. »Dotle će preostali biti zauzeti kasapljenjem one četvorice nesrećnika... Trideset sekundi, sasvim dovoljno!«

Vreme utrošeno na proučavanje svakog detalja na spratu robne kuće sada je počelo da se isplaćuje. I ne gledajući oko sebe, nindža ustuknu jedan korak, pružajući slobodnu levu ruku.

Snažan trzaj, krckanje polomljenog metala. U njegovoj ruci nađe se duga metalna šipka duž koje su do pre nekoliko sekundi bili uredno poređane vešalice sa muškim kaputima.

Pokret kojim je otrgao šipku iz ležišta bio je savršeno ekonomičan, prikrivajući stvarnu snagu unetu u njega. Zamaš, a onda munjevit udarac, kao udarac kopljem.

Vrh šipke nije bio zašiljen, ali kod takve energije udara to više i nema značaja; svetli metal probi grudi najbližeg demona, izlazeći za čitavu stopu na drugu stranu. Jednim trzajem ninda odbaci i šipku i telo na njenom drugom kraju pod noge napadaču koji je urlajući od gneva stizao sa njegove desne strane.

U žurbi da što pre stignu do njega, dvojica napadača levo zaboravila su na koordinaciju svog napada; još gore, zaboravili su na opreznost...

Odbacivši se od poda, ninda načini salto u vazduhu i dočeka se na ruke, čvrsto oslonjen o glatki pod. Njegove raširene noge obrćući se, zaus taviše nalet napadača, odbacujući ih na pod jednog preko drugog.

Dovršivši skok, on se još jednom dočeka na noge, okre-

nut napadaču desno koji je upravo uspeo da preskoči šipku zarivenu u grudi njegovog ortaka.

Shvativši šta ga čeka, preruseni pokuša da ustukne, ali je njegov pokret bio užasno spor za brzinu jednog ninde. Uklanjajući ostrim udarcem slobodne ruke neefikasno podignute kandže, ninda otvori prolaz nožu u desnici. Kratak, oštar pokret, paralelan sa podom, preseče grlo pod retkom kozjom bradom demona, prekidaajući krik njegovog užasa.

Iza njegovih leđa, ona dvojica pridizala su se s poda, još uvek ošamućeni. Okrenuvši se kao čigra, ninda u deliću sekunde pređe prostor koji ih je razdvajao.

Onaj bliži dobi udarac kolonom u lice koji mu smrskala lobanju i prelomi kičmu, odbacujući ga nekoliko stopa unazad. Umro je trenutno, kao i njegov ortak. Probijajući se između zuba u usta, vrh nindinog noža gotovo bez otpora proдре u mozak, ostavljajući još jedno nepomično telo na podu.

Dug skok preko prevrnute tezge oko koje su po podu ležale razbacane muške kravate. U trenutku kada su, pobesneli od mirisa krvi, preostali demoni završili su sa masakri

ranjem one četvorice u policijskim uniformama, ninda je bio u bezbednom zaklonu, motreći svaki njihov pokret.

U iznenadnoj tišini do ušiju mu dopre samo prijatna priгуšena muzika iz skrivenih zvučnika. Neko u robnoj kući možda još nije ni znao šta se dogodilo na prvom spratu i u prizemlju...

Ne, morao je znati, jer su na svim spratovima vešte ruke, jednu po jednu, otvarale prepune kase, ispunjavajući veliki akustični prostor karakterističnim limenim zveketanjem.

Prigušen, grleni glas. Kao po komandi, demoni se okretoše u mestu i jedan po jedan odmarširale kroz prolaz za osoblje u dubini prostorije.

Ninda pogledom pređe preko nekoliko lica bledih od šoka koja su virila iz svojih zaklona. Oni će ga videti, ali to sada više nije imalo značaja. Pre nego što policajci koji će ih ispitivati doznaju da je neko preživio masakr u robnoj kući, on će već biti daleko od ovog mesta.

Bez žurbe, on priđe štandu sa muškom odećom i počne da bira ono što će mu u ovom trenutku najbolje zameniti izgužvanu i krvavu uniformu po licajca...

Taksi ga je ostavio na obali, nedaleko od mesta gde se jahta mirno njihala na blagim talasima, pružajući savršenu sliku mira. Jedan čovek, obučen u farmerke i mornarsku majicu, sa flašom piva pored sebe, sedeo je u stolici za sunčanje nasred palube.

»Idilična slika mira«, ponovi ninda u sebi. Čak i na ovom rastojanju, haragei ga je upozorio da stvarna opasnost vrebala na drugoj strani broda, tamo gde je iza zavese na kabini kormilara stajao čovek sa puškom u rukama.

Njegovo oružje ninde, među tim, bilo je suviše dragoceno da bi ga tek tako mogao ostaviti na jahti koja će, posle uspešno obavljenog posla, krenuti možda na drugi kraj sveta. Izboru nije bilo; morao je na palubu.

Sa rukama u džepovima i cigaretom u ustima, on je leno šetkao samom ivicom kamenog keja, povremeno zastajući da pogleda površinu vode prekrivenu prljavštinom i otpacima.

Deset stopa do palube, ne računajući visinu ograde koju takođe mora preskočiti. Ne pre više...

Pod uslovom da čovek u kućici kormilara u ovom trenutku ne drži cev puške upereanu u njegove grudi.

Haragei je tvrdio da ta pretnja ne postoji. Prelazeći iz lenog hoda u trk, ninda načini dva duga koraka i odbaci se od tla.

Sa savršenom preciznošću, i pored ljuljanja broda, njegove šake se sklopiše oko šipke ograde kraj kućice kormilara. Bez ijednog šuma on se prebaci preko nje, pružajući se po podu duž zida.

Prišao je vratima normalnim korakom i naglo ih otvorio. Okrenut njemu leđima, čovek baci nemaran pogled preko ramena. Njegova skraćena puška stajala je naslonjena o zid.

Nepokretan, bez reči, ninda je stajao na otvorenim vratima prateći igru osećanja na licu stražara.

Iznenadjenje, zatim nemo pitanje, i onda nagla odluka. Sa gnuvši se, čovek pokuša da dohvati cev puške i uperi je prema nepoznatom na vratima.

Ninda mu dopusti da to učini, a onda, kao u plesu, načini kratak i hitar pokret unapred. Njegove ispružene ruke ščepaše čelik cevi i naizgled bez napora ih istrgoše iz iznenadenih ruku stražara.

Smešeći se, ninda zari cev u želudac svom protivniku. Iz raz užasa zameni gnev na naglo pobledelom licu, usta se otvoriše na krik koji je trebalo da bude molba, upozorenje, poziv za pomoć...

Prigušen telom, pucanj nije bio snažan, ali olovo iz obe cevi doslovno raznese utrobu stražara, lepeći je za zid iza njega. Zabačene glave, raširenih ruku, leš skliznu na pod, ostavljajući široku krvavu prugu duž zida.

Odbacivši oružje, ninda izađe iz kućice. Pucanj nije privukao pažnju ljudi na obali. Malo dalje, na palubi, čovek u mornarskoj majici podigao se iz stolice i otvorenih usta zurio u njega.

— Ko... ko si ti? — promuca.

— Nije važno — osmehnu se Lesli mirno. — Došao sam samo da uzmem neke stvari...

Namerno mu okrenuvši leđa, ninda se naže nad skrovište iza čamca za spasavanje. Njegov prsti napipaše raskošno ukrašene konice samurajskog mača, smotuljak odeće.

Upozorenje haragerija bilo je suvišno, jer je napad bio i spor i nespretn. Obuća čoveka zadobova po daskama polube dok je prelazio onih nekoliko koraka do ninde.

Ne okrećući se, ninda ga do čeka udarcem nogom u donji trbuh i odbaci natrag. Katana mu je sada bio čvrsto u rukama i on iz poluokreta zadade udarac koricama, kao batinom.

Lobanja puče kao prezrela lubenica, rasipajući delove mozga po palubi. Hladno se osmehnuvši, ninda se saže da obriše skupocene korice o odeću oborenog.

Pola sata docnije, ninda je već izlazio iz kupatila skromne i čiste sobe malog hotela u lučkom delu grada. Telefon zazvoni gotovo u istom trenutku, što je značilo da su u svom hotelu u Los Angelesu nje govi prijatelji primili poruku da treba da mu se jave.

— Les, propalico, kako si me zabrinuo! — začu se iz slušalice vedri glas plavokosog džina. — Šta se to s tobom događa kad nisi mogao da se javiš? I otkuda čak u San Dijegu?

— Bio sam na malom krstarenju — reče ninda mirno. — Ovo što se ovde događa, međutim, nije ono najvažnije. Da li ste uspeali da nešto doznate o Šafrotu?

— I mnogo i malo. Puno detalja od kojih nećeš imati mnogo koristi. Bar tako tvrdi Sumiko.

— A gde je ona?

— Spava. Čitavu noć preseдела je uz svoj kompjuter žaleći što nismo u San Francisku gde ima mnogo bolju opremu. Ukratko, Šafrot, bar kako govori ono što znamo o nje mu, postoji svega pet godina...

— Pet godina? A pre toga?

— Ništa. Nikakvog traga o njemu. Sumiko pretpostavlja da je u to vreme Šafrot promenio ime i mesto boravka.

— Logično — mozak ninde radio je punom brzinom. — Postoji li bilo kakva indicija o tome gde bi se sada mogao nalaziti?

— Postoji — uzdahnu Pit.

— Vidiš, tu smo zabrljali, Les...

— Zabrljali? Kako?

— Sumiko je doznala da Šafrot dobar deo vremena provodi u jednom starom indijanskom pueblu u Arizoni. Tamo žive pripadnici nekog šašavog kulta đavola, ili kako se to već zove. Rekla je to Mofatu, a ovaj je otprašio pravo tamo, kao da su mu zapalili žabicu pod repom. Najpre mi se to učinilo kao dobra ideja, pošto je samo išao za malom užagrenih očiju kao mačor, ali sada...

— Nije mu trebalo dopustiti da pođe tamo sam, Pite. Šafrot je opasan, mnogo opasniji nego što sam pretpostavljao!

— Znam, do đavola! Hoćeš da pođem za njim?

— Nemoj. Gde se nalazi to mesto?

— Tridesetak milja od Jume, na reci Hila. Mesto se zove Himenes, obična rupa. Ako ideš tamo, moraćeš da pitaš nekog starosedeoca gde se nalazi pueblo.

— U redu. Idem tamo. Pre toga, zabeležili nekoliko instrukcija za Sumiko. Može?

— Ne može — uzdahnem Ta-basko. — Ona će se naljutiti ako joj ne ustupim slušalicu, znaš...

— Hej! A rekao si da spava!

— *Mislio* sam da spava, ali sam tek sada primetio da stoji iza mene i cupka od nestrpljenja. Ovaj... sva sreća što Kris Mofat nije više tu. Da je vi deo u ovoj spavaćici ne bi mogao da se smiri čitavu nedelju dana!

— Halo! — reče jedan nežni glas prigušujući Pitovo gundanje. — Čujem da si u San Dijegu.

— Da, San Dijego. Uskoro ćeš doznati šta se ovde dogodilo, devojčice. Šafrotovi ljudi opljačkali su robnu kuću »Mejsi« u centru, ali to sada više nije važno. Ne čini li se tebi da je sve te napade režirao neko ko ima veze sa filmom?

— Sa filmom? Hmmm... kad malo bolje razmislim, u pravu si. Te maske demona, zamak način na koji izvode akcije... da to bi moglo biti.

— Nije neki trag, zar ne?

— nasmeja se ninda. — Los Anđeles i Holivud prepuni su ljudi koji se bave filmom. Ipak, možda ne bi bilo loše da potražiš čoveka sa filma koji je nestao — ili se povukao — otprilike u vreme kada se pojavio naš prijatelj, profesor Šafrot. Dalje, želim da potražiš podatke o visokom čoveku svetle kose, Tanke usne, ledene oči, znaš već taj tip. Veoma sposoban organizator.

— To je premalo podataka, Les. Ime?

— Ne znam mu ime. U svakom slučaju, on je i dalje sporedna ličnost u čitavoj ovoj priči. Posveti mu više pažnje samo ako ti Šafrot ne oduzme previše vremena.

— Svakako. Ići ćeš u Arizonu?

— Čim se malo odmorim. Najverovatnije ću iznajmiti avion do Jume, a zatim dalje kolima. Bićemo u vezi, svakako. Javiću ti se ponovo iz Hime-neza, u redu?

— Svakako? Les... čuvaj se!

— Za tebe? — nasmeja se on, iako je veoma dobro znao šta želi da mu kaže. — Čuvam

se za tebe, devojčice, ne brini. Šafrot je opasan, ali ne to liko da bi predstavljao stvarnu opasnost za mene...

— Uvek govoriš da je greška potceniti protivnika, Les!

— I jeste. Ja ga ne potcenjujem. Ovo što sam rekao samo je realna procena njegovih maksimalnih mogućnosti. Uostalom, i to što se sklonio iz središta zbivanja pokazuje da nije više potpuno siguran u sebe, zar ne?

— Možda... a možda i da je lukaviji nego što mislimo... Imam utisak da se lagano povlači samo zato da bi oko sebe podigao što viši zid i zamleo tragove, Les...

Lesli Eldridž, jedini čovek sa Zapada kome je ikada uspelo da postane ninda, tiho se nasmeja.

— Zidovi nikada nisu predstavljali prepreku za mene, devojčice — reče. — A što se tragova tiče, znaš već šta Japanci kažu: »Tragova ima na zemlji, u vodi i u vazduhu... ali je najjasniji trag onaj koji ostavljaju zli ljudi...«

*
* *

Ovde, na visoravni Arizone, bilo je mnogo hladnije nego

na obali okeana, ali je ninda sa zadovoljstvom udisao svež vazduh kroz otvoreni prozor automobila. Negde levo od nje ga vijugala je reka Hila, ali se to ne bi moglo zaključiti po suvoj površini istoimene pusti nje po kojoj je vetar gonio ob lake prašine.

Put za Takson ovde je vodio gotovo u pravoj liniji obodom pustinje koji su činili niski bre žuljci od stena uobličavanih hiljadama godina dejstvom pu stinjskog vetra. Negde na ovom putu leži Himenez, a u blizini tog malog naselja i pueblo koji služi kao skrovište obožavalaca đavola.

»Verovatno još jedna od Šafrotovih bandi koja se skriva pod plaštom kulta u ovim pustim predelima«, mislio je ninda, uživajući u pogledu oko sebe. Sem gotovo praznog asfaltnog puta pred njim, na milje unaokolo ovde nije bilo ni kakvog traga civilizacije i iskonska pustinja živela je istim onim mirnim životom kao i čitavih milion godina ranije.

Himenez je bio naselje niskih naherenih koliba poredanih duž puta. Počinjalo je i završavalo se po jednom benzinskom pumpom, od kojih se ona druga dičila i sa nekoliko kućica za prenočište razbacanih u podnožju niskog brega.

Mladić koji se leno dovukao da usluži nindu trgao se na pomen indijanskog puebla i lice mu se smračilo.

— To je loše mesto, senjor — reče odmahujući glavom. — Kažu da se tamo događaju strašne stvari, ali mislim da niko od nas to nije odista video...

— Je li? Puno sveta sa strane ide tamo?

— Ne. U poslednja dva dana vi ste tek drugi koji pita za pueblo. Ali niko ne može znati ko sve tamo odlazi noću, zar ne? Nema ni pet milja od puta, a ovde se kroz pustinju skoro svud može kolima. Vetar brzo briše tragove guma...

Iz zbrkanog mladićevog opisa, ninda zaključio da je Mofat bio onaj čovek koji je dan ranije pitao za tačnu lokaciju puebla. Mahnuvši rukom, on produži putem, upozoren na mesto gde treba da skrene.

Nije mu se žurilo, jer je do dolaska noći preostajao gotovo pun sat. Ipak, i to vreme se dalo iskoristiti: lagano je prošao pored označenog mesta, pručavajući pogledom niske brežuljke na horizontu.

Njegovo iskusno oko lako je otkrilo najpogodniju lokaciju za pueblo, sledeći razmišljanje onog indijanskog vođe koji je mnogo stotina godina ranije

učinio to isto. Korito isušenog potoka vijugalo je prema reci, što je značilo da negde u bregovima postoji izvor. U pustinji, ako već mora da živi u njoj, čovek nikada nije daleko od vode...

Tri milje dalje on naglo okrete volan i kola počese da poskakuju po neravnom tlu pustinje. Provukavši se između kaktusa koji su gotovo ispunjavali prolaz između dva strma brega, on se zaustavi na mestu zaklonjenom od pogleda sa puta.

Još nešto više od pola sata. Laganim, sigurnim pokretima on skide odeću sa sebe i počeo da navlači kostim ninde.

Upad u pueblo postavljao je problem posebne vrste, jer su te indijanske građevine i zamišljene tako da otežaju pristup neželjenim posetiocima. Obično se iskoristi neko prirodno udubljenje u strmom obronku ili pećini, zaštićena sa zadnje strane strmim liticama.

Prva dva ili tri sprata nikada nemaju prozora. Svaki naredni sprat, izgrađen od cigala osušenih na suncu, povučen je malo unazad, ostavljajući pred svojim zidom prazan prostor izložen hicima branilaca. Ako ima dovoljno vode i rezerve hrane, pueblo postaje tvrđava sposobna da izdrži i dugu opsa

du čim se dignu lestvice koje inače predstavljaju jedini ulaz u građevinu.

Safrot, ili neki od njegovih plaćenika, svakako je svestan prednosti puebla opremljenog i savremenim sredstvima za otkrivanje neželjenih posetilaca. U dubinama građevine, često ispunjene i tajnim komorama i prolazima i velika grupa ljudi može bezbrižno provoditi vreme ne plašeći se čak ni intervencije policije.

»Idealno mesto za obuku novih članova bande«, pomisli ninda navlačeći kapuljaču na glavu i još jednom proveravajući svoju opremu. »Glasine koje se čuju o pueblu svakako nisu dovoljan razlog za nekog sudiju da izda nalog za pretres. A čak i da ga izda, postoji mnoštvo skrovišta u kojima će nestati sav kompromitujući materijal pre nego što policija stigne do najvećeg sprata...«

Bešumno zatvorivši vrata koja za sobom, ninda udahnu sveži vazduh pustinje. Pred mrak vetar se smirio, ali je vazduh postao hladniji. Krupne zvezde na čistom nebu ravnomerno su treperile, osvetljavajući mu put između brežuljaka.

Na prilaz pueblu svakako će se pažljivo motriti. Mnogo teži, ali zato i mnogo sigurniji put, ipak predstavlja put pre-

ko grebena koji će ga dovesti na liticu iznad građevine. Gomila napadača tu se ne može neopaženo spustiti; jedan čovek, vešt u veranju po stenama, može to izvesti sa malo napora.

Skakući kao divokoza sa kamena na kamen, nijednog trenutka ne gubeći ravnotežu, ninda se lagano uspinjao uz greben, štedeći snagu. Kretao se tako tiho da čak ni oprezni stanovnici pustinje nisu prekinuli svoj noćni lov da bi se povukli u jazbine.

Dva sata kasnije on je bio na svom cilju, skriven među stenama. Sa ovog mesta pružao se dobar pogled na zaravan zaštićenu gustim kaktusima od pogleda sa puta.

Osmora kola, mirovala su na tom prostoru. Sudeći samo po tome, pueblo je bio pun ljudi...

Trudeći se da ne pričini nijedan nepotreban šum, ninda iz torbice za opasačem izvuče dug čelični klin koji je lakim udarcima drške noža, zaštićene za ovu priliku debelom kožom, snažno sabio u usku pukotinu u steni, nekoliko puta proveravajući njegovu otpornost. Tanko svileni užez, nevidljivo u tami, bilo mu je omotano oko pojasa; strpljivo, on ga

odmota, vezujući jedan kraj za klin.

Nagnut nad ponor pod sobom, on je oprezno osluškivao, ali iz unutrašnjosti građevine od cigala ne dopre nikakav šum.

Kao zmija, uže skliznu niz laticu i on mu poveri svoju težinu, oslanjajući se vrhovima prstiju nogu o kamen. Bio je ovo najkritičniji deo poduhvata, jer čak ni ninda ne može učiniti mnogo šta dok visi na užetu nad ponorom dubokim pedesetak stopa...

Haragei je, međutim, čutao i njegova stopala dva minuta kasnije dotakoše ravni krov najvišeg sprata. Ulaza u unutrašnjost ovde nije bilo; ako želi da prodre u Šafrotovu jazbinu, moraće da se spusti još jedan sprat niže.

Ležeći na ivici krova, on osmotri prostor pod sobom, osvetljen samo svetlošću zvezda. Fini sloj prašine nanete vetrom pokazivao je da već dani ma niko nije izlazio na prostor ispred poslednjeg sprata.

Uostalom, nije ni bilo razloga za to, jer je između pojedinih spratova morala postojati daleko udobnija unutrašnja veza...

Lakim, nečujnim skokom, ninda se stvori na sledećem nivou. Zid kraj kojeg je zastao imao je na sebi tri neravna ot-

vora za prozore. Iznutra su bili zastrti neprozirnom crnom tkaninom, ali iza nje nije bilo upaljeno nikakvo svetlo.

Zadržavajući dah, on prisloni uho na tkaninu.

Mirno, duboko disanje uspavanih ljudi. Ne... disanje karakteristično za žene...

Njih šest.

Pripadnice Šafrotove bande ili samo žene čiji je posao da ublaže samoću muškarcima na dugo vreme odvojenim od civilizacije?

U desnoj ruci ninda je imao spreman šuriken. Njegova ivica načini dva duga reza u tkanini i on se bešumno provuče kroz otvor glavom napred. Ruka u rukavici opipa prostor na podu i nađe slobodno mesto između dva ležaja.

Uspravljen na sredini prostora, on potraži prolaz u hodnik ili stepenište koje će ga odvesti do nižih nivoa puebla. Gruba drvena vrata; ona bi mogla đavolski zaškripati ako ih sada otvori...

Sa prstima na bravi, on još jednom oslušnu disanje žena. Mirno, ravnomerno, složno...

Složno?

Ovoga puta svesna analiza njenica za delić sekunde pretekla je instinktivnu reakciju haragerija. Bilo je nemoguće da

šest žena u snu diše na potpuno isti način, u istom ritmu.

One su glumile da spavaju, naravno. Upad u pueblo bio je očekivan!

Ispruženi prsti ninđe spustiše se malo niže, na običnu drvenu rezu vrata. Bila je otvorena.

Navukao je na mesto tako tiho i tako sporo da je taj poaso trajao nekoliko užasno dugih minuta. U međuvremenu, neko se u hodniku premestio s noge na nogu. Odeća je blago zašuštalala po spoljnoj površini vrata.

Stražar pred vratima? Zašto samo jedan, ako se već očekuje upad?

Opustivši mišiće, ninda se osmehnu pod svojom kapuljačom. Ne, niko nije očekivao upad u pueblo. Stražar pred vratima nalazio se samo zato da bi sprečio žene da izađu!

Strah zatvorenih žena sprečio ih je da zaspe. Ma kako ninda bio tih, one su morale primetiti njegov ulazak kroz prozor koji je na trenutak proputio malo više svetlosti u prostoriju...

Šta sada? Da se vrati kuda je i došao, uz rizik da nervi je dne od žena popuste i ona glasno vrisne, izazivajući uzbunu?

Rizik je bio preveliki. Ruka ninđe bez oklevanja iz tajne pregrade pod opasacem izvuče

minijaturnu lopticu od plastike. Zadržavajući dah, on je spusti na pod i pritisnu nogom.

Količina uspavljujućeg gasa u loptici bila je minimalna, ali bi trebalo da bude dovoljna u ovako malom prostoru, gotovo hermetički zatvorenom. Jedino što se on sam morao uzdržati od disanja punih pet minuta, dok dejstvo gasa traje.

To nije predstavljalo preveliki napor za jednog nindu, jer trikovi indijskih fakira prešli su Himalaje, Tibet i čitavu Kinu da bi stigli do Japana mnogo pre nego što ih je otkrio Zapad. Za slučaj potrebe, u stanju sličnom transu, ninda je mogao ostati bez vazduha i punih trideset minuta, ali bi na kraju tog perioda bio užasno oslabljen i izložen opasnostima čak i najbezazlenijeg napada...

Disanje žena izgubi onu ritmičnost i sada je zvučalo potpuno prirodno. Sada su odista sve spavale.

Tri minuta...

Pred vratima, stražar načini nekoliko koraka tamo i amo. Okov njegove puške zagreba po drvetu.

Pet minuta...

Ninda sačeka još nekoliko trenutaka, a onda oprezno ispuni pluća vazduhom.

Njegova ruka odlučno povuče rezu i otvori vrata. Stražar

na drugoj strani ne očekuje nikog drugog osim jedne od žena; neće biti spreman da uzvрати na iznenadni napad.

Premda mu ne bi pomoglo čak i da je bio spreman, jer, kada ninda napada, izgleda da prežive makar prvi napad imaju samo najbrži, najveštiji i najspremniji borci.

Ovaj ovde to nije bio, jer su njegovi udovi, u času kada je ugledao priliku obučenu u crno, dobili protivurečne komande iz mozga čiji je jedan deo zahtevao borbu, a drugi bekstvo. Stražar posrte, ispuštajući pušku iz ruku. Usta na bleđem licu pretvoriše se u mračan otvor kroz koji će u narednom trenutku izleteti krik straha i upozorenja.

Dva ukurćena prsta desne ruke poput bodeža se zariše u napete žile grla, prekidajući ih jednim kratkim brutalnim pokretom. Umesto krika, zajedno sa krvlju, na usta izađe samo jedva čujno krkljanje. Brišući o kosu ubijenog prste urmljane krvlju, ninda pažljivo oslušnu.

Neko se nalazio iza vrata na suprotnoj strani hodnika. Neko ko je samo uz najveći napor volje savladivao svoj bol...

Žene, čovek koji trpi bol, staražar... Kada se ta tri činioca saberu, dobija se jasan rezultat: poslednji sprat puebla slu-

ži isključivo za čuvanje zarobljenika. Prirodno: ko god poželi da umakne, mora proći kroz čitav pueblo da bi se dokopao izlaza...

Bez oklevanja, ninda odgurnu gruba drvena vrata na drugoj strani hodnika. Ni ona nisu bila zaključana.

Petrolejka okačena na zid dimila je i pucketala, ali je ipak davala dovoljno svetlosti da ninda može prepoznati od muka izobličeno lice čoveka na grubom ležaju.

— Tiho, doktore Mofat — šapnu on. — Sada je sve u redu...

*
* *

Kapci na mrtvački bleđom licu s naporom se podigoše. Kroz krv na usnama Kris Mofat pokuša da se nasmeši.

— Nin... ninda! — šapnu.

— Da, ja sam. Šta su ti učinili, Mofat?

Čovek s mukom priguši jakuk koji je izazvao pokušaj da pomeri ruku.

— A... šta... šta nisu...

Prsti prekriveni crnom svilom znalački su klizili po grubima, trbuhu, udovima nemoćnog čoveka. Nijedna pojedina povreda nije bila fatalna, ali

njihov konačni zbir, zajedno sa gubitkom krvi mogao je biti.

Prsti ninđe zastadoše na udu bljenju koje se ne bi smelo nalaziti tu. Obrve pod maskom se skupiše.

Mafatova rebra su bila polo mljena od udaraca i njihovi ne ravni vrhovi sada su ranjavali pluća pri svakom udisaju, na noseći užasne bolove. Usne čoveka bile su plave, pokazujući da njegova krv telu donosi sve manje kiseonika.

Da je sat ili dva ranije Kris Mofat stigao na hiruški sto, izgledi da se spase bili bi bar pe deset — pedeset. Ovako...

Ninđa blago dotače ruku čoveka osuđenog na smrt. Mofat otvori oči.

— Loše stojim, a? — proste-nja.

— Da.

Mofat se slabašno nakašlja i na usta mu linu novi mlaz krvi.

— Svejedno... ti si tu... Osve tićeš me...?

— Svakako, Kris. Nemoj go voriti, mora da trpiš užasne bo love.

— Čudno, ali više ne... Ču-dno, a?

Ninđa klimnu glavom. Kris Mofat nije bio svestan kojom brzinom život ističe iz njegovog tela.

— Uspeo si nešto da doznaš pre nego što su te šćepali?

— Malo... Marta Valin radi za Šafrota...

— Televizijski voditelj? Ona je ovde?

— Jutros... stigla...

— A Šafrot?

Mofat uzdrhta čitavim telom, sklapajući oči. Na licu mu se videlo da ne želi da se prepusti smrti pre nego što prijatelju prenese još jednu važnu in formaciju...

— Šafrot... nije... Šafrot... On je... khrrrrmmm...

Mlaz krvi zaguši poslednju reč koju je izgovorio doktor Kri stofer Mofat. Telo se još jednom ili dva puta refleksno trže, ne priznajući poraz, ali je smrt i ovoga puta bila i brža i jača...

»Šafrot nije Šafrot«, pomisli ninđa nežno prekrivajući Mofa tovo lice čebetom. »To se slaže sa zaključkom do koga sam već došao...«

Po svemu sudeći, Šafrot ni- je bio u pueblu, jer bi to Mo- fat svakako rekao pre nego što je pomenuo Martu Valin.

Marta Valin?

Odmahnuvši glavom, ninđa shvati da on još ne zna kako ta žena izgleda. Da bi svoje vreme što racionalnije iskori- stio, prepustio je Sumiko pra-ćenje televizijskih programa

Los Anđelesa, ne pretpostavlja jući da bi i jedna ličnost sa televizije mogla predstavljati važnu kariku u lancu.

Ličnost sa televizije?

»Priateljica« koja je iz Los Anđelesa prenela vedeo-kasetu u San Dijego, takođe je morala imati neke veze sa televizijom!

Da li je Marta Valin žena koju je imao na jahti?

Tamo je procenio da njen položaj u hijerarhiji bande nije posebno visok, ali se mogao i prevariti. Ona će možda moći da ga uputi na Šafrotove trag...

Odgurnuvši mrtvo telo stražara preko praga odaje u kojoj je umro Mofat, on zatvori vrata i pođe prema drvenom stepeništu koje je škripalo pod njegovim nogama. Nije se čak ni trudio da bude naročito tih. Ako je u pueblu odista bilo mnogo ljudi, noćne šetnje hodnicima nisu mogle predstavljati ništa neobično, s obzirom na dosta primitivne sanitarne uslove u građevini.

Sprat ispred njega pokazivao je isti raspored prostorija, ali su ove bile nešto veće. Hođajući od vrata do vrata, kroz tamu, ninda je pažljivo osluškivao.

Pod maskom, usne mu se razvukoše u osmeh. Vrata ispod kojih dopire miris poznatog parfema — i jakog viskija —

to su ona vrata koja traži. Madam Valin ne voli da spava sama; najverovatnije da ni ova vrata neće biti zaključana.

Odgurnuo ih je i ušao, nimalo iznenađen time što je ova prostorija nameštena veoma udobno, gotovo raskošno, u poređenju sa onima koje je već video. Štaviše, na stočiću kraj široke postelje gorela je lampa sa velikim abažurum, bacajući svoju svetlost na dva naga tela opružena među izgužvanim prekrivačima.

Električna struja verovatno je bila luksuz u pueblu, jer se mogla dobijati samo iz akumulatora. Marta Valin — ako je to bila ona — spadala je u elitu male zajednice.

Kao i muškarac pored nje, uostalom. Vitki udovi, bela koža. Čak i u snu lice čoveka zadržalo je onaj ledeni izraz koji je imao i kada je hladnokrvno osudio na smrt petoricu svojih ljudi prerusenih u policajce.

Ninda tiho izvuče svoj katanu iz korica i poduhvati njegovim vrhom abažur. Mlaz snažne svetlosti razli se po prostoru.

Visoki je reagovao munjevit, gotovo pre nego što je do kraja otvorio oči. Prevrnuvši se hitrim pokretom, on pođe desnom rukom pod jastuk.

Sečivo katana bljesnu kao munja i njegov vrh se zari u podlanicu, priključujući je za drveni okvir kreveta. Preko usana čoveka pređe samo prigušen jauk.

— Samo mirno — reče ninda izvlačeći sečivo iz rane. — Ne pokušavaj da dozoveš u pomoć, jer bi to značilo sigurnu smrt za tebe.

Visoki se okrete licem nindži, oslanjajući se ramenima u sedeći položaj.

— Ninda! — reče kriveći usne u gadnu grimasu. — Proklet bio! Uspeo si da prodreš i ovamo!

Pored njega, žena zaječa u snu i okrete se, pokazujući divno izvajanu zadnjicu. Čovek hladnih očiju je nimalo nežno ritnu nogom.

— Probudi se, Marta — reče grubo. — Imaš posetu!

Zatreptavši očima, žena bučno podiže glavu. Nekoliko trenutaka je buljila u pojavu pred sobom, kao da ne veruje očima, a onda otvori usta da vrisne.

Ranjena šaka visokog pade joj na usta, ostavljajući krvav trag.

— Zaveži, glupačo! — prosi kta on. — Zar želiš da oboje crknemo?

— Pametno — reče ninda mirno. — A sada, da predemo na ono glavno: gde je Šafrot?

— Šafrot? — visoki skupi obrve. — Koji će ti on đavo? Uostalom, mrtav je. Ostao je pod ruševinama onog glupog zamka u Santa Moniki.

Čovek koji laže odaju obično neuhvatljivi treptaji u glasu, nesvesni pokreti udova, ubrzavanje pulsa, povećanje vlažnosti dlanova, sve ono što dosta neprecizno meri takozvani detektor laži. Što se nindži tiče, ta gruba sprava nije im bila potrebna. Svaki ninda je sam za sebe osetljiviji od svakog uređaja te vrste.

Priča visokog je zvučala uverljivo, ali ipak nije bila istinita.

— Lažeš.

— Gluposti! Zašto bih lagao. Šafrot... Šafrot nikada ni je predstavljao važnu figuru u organizaciji. On...

Ovoga puta visoki je morao snažno stisnuti zube da bi sprečio krik. Vrh mača prolete mu ispred očiju, još jednom se zarivajući u drvo i prikrivajući njegovo desno uho za ležaj.

— Dakle?

Zuba zarivenih u nadlanicu, Marta Valin zurila je ogromnim očima u čoveka obučenog u crno. Ko je on? To je do sada jedini muškarac koji čak ni

je ni zastao da pogleda njeno raskošno, senzualno telo? I ot-
kud mu hrabrosti da potpuno
sam prodre u pueblo ispunjen
naoružanim i opasnim ljudima?

— Dakle? — ponovi ninda
ledenim glasom. — Hoćeš li go-
voriti?

— Šafrot nije ovde. I ne
znam gde je — odvrati visoki
potmulim iglasom. — Ubij me,
proklet bio... i onako nećeš do-
znati ništa od mene!

Pogled iz dva uska proreza
prenese se na ženu koja uzdr-
hta, preplićući ruke na grudi-
ma. Čak i sada, međutim, u
tom pokretu bilo je izazivanja.

— Ti?

Ona odmahnu glavom.

— Ne... zaista ne znam gde
je on!

Potpuno nepokretan, sa ma-
čem u ruci, ninda je prouča-
vao lica dvoje ljudi pred so-
bom. Visoki je prkosio bolu i
nije priznavao da oseća strah.
Ocena da je tvrd momak, ste-
čena još pri prvom njihovom
susretu na brodu, samo se pot-
vrđivala.

Bilo je načina da i on progo-
vori, naravno. Ninde su pravi
majstori za izvlačenje informa-
cija od onih koji ne žele da ih
daju.

Svi ti načini, ipak, zahtevali
su previše vremena...

Žena će, naravno, biti mnogo
popustljivija, ali su izgledi da
ona odista zna gde je Šafrot,
mali.

Vrh mača naglo opisa luk
pred očima dvoje ljudi, prisilja
vajući ih da trgnu glave una-
zad.

— Poslednji put — reče glas
ispod crne kapuljače — gde je
Šafrot?

Koncentrisanog na oči viso-
kog, odakle će doći prvi znak
opasnosti, nindu zamalo ne iz-
nenadi napad sa druge strane.

Srećom, delovanje harageija
ne zavisi od stepena koncentra-
cije. Kao i uvek, ninda je bio
spreman da odbije napad onog
trenutka kada je on započeo.

Vitko telo žene pokrenulo se
brzinom koju Lesli nije očeki-
vao. Njena ruka, zavučena pod
pokrivač u tobožnjem pokušaju
da skrije golotinju, izroni sa
dugom oštrom iglom među pr-
stima. Nije ciljala nijedan vi-
talni deo tela. Sama ta činjeni-
ca bila je dovoljna da upozori
nindu da je vrh igle verovatno
natopljen onim istim otrovom
koji su demoni imali na svojim
kandžama.

Izvičajući se kao da pleše, on
propusti pored svog boka vrh
igle koji zasvetluca zelenkas-
tim sjajem. Blistavih očiju od
uzbuđenja, ustalasanih grudi,
žena kriknu punim plućima,

produžujući svoj nalet u pokušaju da mu omota slobodnu ruku oko vrata.

Podignuto desno koleno pogodi je u vrh brade i odbaci na pod, gde ostade četvoronoške, ošamućeno tresući glavom i pokušavajući da pronađe izgubljeno oružje.

Pogled ninđe, nekoliko sekundi morao je da bude uprt na drugu stranu.

Visoki čovek hladnih očiju ovoga puta reagovao je znatno brže nego pri prvom pokušaju da se dočepa pištolja skrivenog pod jastukom. To se događa lju dima u smrtnoj opasnosti, kada se sva energija tela — možda čak i nešto energije iz okoline! — unese u jedan skok, jedan zamah, jedan udarac...

Ipak, ni brzina očajnika nije dorasla reakciji ninđe, naučenog da svaki svoj pokret izvodi brzinom neshvatljivom za obične ljude.

Napad Marte Valin ipak je doneo nekoliko dragocenih delića sekunde čoveku ledenih očiju. Pištolj mu je bio u ruci, metak u cevi; usne su mu se zgrčile dok je pritiskivao okidač.

Visok skok odnese ninđu go tovo do same tavanice i metak pogodi suprotni zid prošavši između njegovih raširenih nogu. U trenutku kada se na-

šao na najvišoj tački svog skoka, ninđa zamahnu mačem.

Udarac je bio brz i doneo je brzu smrt. Oštrica je, nošena stravičnom energijom, pala vrhom tačno između raširenih očiju čoveka i produžila svoje kretanje sve dok se nije zausta vila negde u visini golog trbuha.

Ninđa izvuče sečivo iz duge, duboke rane, osećajući kako plemeniti čelik škripi među rebrima.

Pogled mu je bio uprt u ženu koja ga je gledala mutnim očima, ne usuđujući se da promeni položaj, iako joj je među prstima desne ruke ponovo štrčao otrovni vrh igle.

Lagano, ritualnim pokretom, ninđa obrisa oštricu mača o svilu pokrivača.

— Ako želiš da umreš — reče ženi mirnim glasom — onda pokušaj još jednom da me napadneš.

Ona obližnu suve usne i odmahnu glavom.

— Ne smeš me ubiti — reče promuklim glasom. — Ne smeš... naši ljudi su već u hodniku... oni će te užasno kazniti za moju smrt!

*

* *

Uski, niski hodnik odista je ispunjavao topot mnogih nogu,

prigušeni glasovi, zveket oružja koje vešte ruke pripremaju za borbu.

Osmehnuvši se pod svojom maskom, ninda se okrete vratima, pouzdavajući se u harageji da ga upozori na novi napad žene. Ona očigledno nije želela ništa da reskira, sada ka da joj se činilo da je spasenje tako blizu. Ostala je na istom mestu, samo se malo povukavši do zida.

Jedna snažna ruka zadobova po vratima.

— Kliftone? Marta? Šta se to dogodilo?

— Reci im da ne pokušavaju da uđu — reče ninda tihim glasom. — Čim se ta vrata otvore, ti ćeš umreti, Marta!

— Sačekaj, Fredi! — uzviknu očajničkim glasom žena. — Nemoj ulaziti! Ovde... ovde...

— Reci mi šta se dogodilo — prigušeno se nasmeja ninda — Ja se toga ne stidim...

— Šta je tu, prokletstvo? — dopre glas spolja. — Neko je pucao? Šta je sa Kliftonom?

— Klifton je mrtav, Fredi... ninda... ninda je ovde... i ubiće me ako neko od vas pokuša da provali vrata...

Hladan smeh.

— Možda ništa bolje nisi ni zaslužila, prokleta veštice — odvrati Fredi. — Ali, gazda zbog nečeg trpi tvoje opijanje

i kurvanje. Šta hoće taj čovek od tebe?

— Želi... želi Šafrota — pro muca žena.

— Ništa manje? — zacereka se Fredi. — I šta će učiniti ako ga ne dobije?

— Ubiće me! — zavapi žena. — I vas će pobiti... sve!

Fredijevom smehu pridruži se još nekoliko ljudi u hodniku. Smeh ljudi uverenih u sebe i svoju snagu...

— Bože — žena ispusti iglu pokrivajući rukama oči. — Šta da učinim? Oni su potpuno poludeli? Svi ćemo umreti. a ja...

— Niko ne voli da umre — složi se ninda, osluškujući šumove iz hodnika. — A sada mi lepo možeš reći gde je Šafrot. Najverovatnije da neću ni biti u prilici da iskoristim to saznanje, kao što vidiš.

— Nećeš me ubiti ako ti odam gde je?

— Ne.

Žena drhtavom rukom ukloni kosu sa lica.

— Tridesetak milja severno odavde — reče nesigurnim glasom nalazi se stena koja ima oblik pečurke. Niko se ne može uzverati uz nju i zato je Šafrot gore izgradio svoje skrovište. Jedinim mogućim načinom da se tamo stigne je sletanje helikopterom...

— Još nešto?

Marta Valin odmahnu glavom.

— To je sve, kunem se. Ako... ako se izvučeš odavde, bu di oprezan. Pristup na vrh Pečurke brane mitraljezi...

— Ništa manje nisam ni oče kiviao od Šafrota — reče ninda mirno. — Samo... ti mene i da lje lažeš. Tu postoji još nešto.

— Još...? Ne, rekla sam ti sve što i sama znam... Samo sam jednom bila tamo, časna reč...

Na drugoj strani vrata Fredi jevi ljudi su došli do odluke.

— Nindo — reče već poznati glas. — Predlažemo ti da izađeš bez oružja, sa rukama na glavi. Iz te prostorije silom nećeš uspeti da se probiješ: u vrata i prozore upereno je dva naest pušaka punjenih krupnom sačmom. Dovoljna su dva ili tri pogotka da te pretvore u mleveno meso!

Na vrhovima prstiju, praćen pogledom žene koja se skupila u svom uglu, ninda se povuče do zida nasuprot vratima. Katana je bio u koricama, ali se on ipak poslužio samo levom rukom da podigne postelju sa koje mrtvo telo skliznu na pod.

— Dođi ovamo — reče tiho ženi. — U zaklon... i bez te tvoje igle!

Ona na kolenima dopuza do njega, netremice posmatrajući svaki pokret muškarca u crnom.

— U redu, nindo! — zaori se spolja. — Ako nećeš da izađeš, mi ćemo doći po tebe. Mo mci, spremite se!

Osmehujući se pod maskom, ninda zamahnu slobodnom rukom, privlačeći istovremeno po stelju sebi kako bi ga što bolje zaklonila.

Razorna moć eksploziva u ku glicama ne većim od klikera jedna je od najvećih tajni nindi već stotinama godina. Nikad nijedna od njih nije pala u po grešne ruke, ali su mnogi umr li pkušavajući da ih se dočepaju.

Uz zaglušenu eksploziju gust žućkasti dim ispuni prostoriju sa čije tavanice počese da opadaju sitni delići pečene zemlje. Zatvarajući usta i nos, ninda skoči u vrtlog dima.

Kao i uvek, njegov proračun bio je savršeno precizan i on nogama napred prolete kroz neravni otvor u podu, je dva vidljiv u iznenadnoj tami.

Pod jednog nivoa u pueblu uvek je tavanica onoga ispod njega. Znajući visinu svakog sprata, nindi nije bilo teško da se lako dočeka na noge, spreman da istog trenutka uzvрати na napad iz bilo kojeg pravca.

Gore, nad njegovom glavom dim se još uvek kovitlao, a povećani pritisak unosio je čitave oblake i u prostoriju u kojoj se našao.

A onda, čitava serija eksplozija dok je dvanaest ljudi praznilo svoje puške u vrtlog dima, nasumice pokrivajući čitavu površinu suprotnog zida.

Krik žene bio je tako kratak da je iskusno uho ninđe lako moglo odrediti kako je umrla brzo, veoma brzo. Nimalo čudno, u tom pljasku olova.

Iako mu se žurilo, on zastađe da baci pogled po prostoriji u kojoj se zatekao. Ova je bila uređena mnogo jednostavnije nego odaja na spratu više. Još jednom, ipak oštro oko ninđe otkri tragove onog napora da se postigne što efektniji vizuelni utisak.

»Šafrotova soba«, prolete mu kroz glavu. »Šteta što nemam vremena da je pregledam... svaki detalj bi mi mogao reći nešto novo o čoveku koga tražim!«

Drveno stepenište tutnjalo je pod mnogobrojnim nogama, a uzbuđeni glasovi dopirali su i iz hodnika i kroz otvor na tavanici još uvek ispunjen dimom.

Osmehnuvši se pod svojom maskom, ninđa skupi noge na-

pinjući ih kao čelične opruge, a onda se odbaci od poda.

Savijajući se u klupko, kako bi umanjio otpor vazduha, on izroni u prostoriju koju je samo trenutak ranije na dramatičan način napustio. Raširene noge padoše na ivicu neravnog otvora u podu, kroz još uvek gusti dim blesnu oštrica isukano mača.

Fredi je ostavio samo dvojicu ljudi uz otvor, svakako da odozgo napadnu ninđu kada se dim razide.

Umesto da oni iznenade njega, bili su sami iznenađeni pri likom nejasnih obrisa koja se na njihove oči materijalizovala u oblaku dima. Nijedan, međutim, nije stigao ni da krikne, ni da podigne svoje oružje.

Katana, vođen sigurnom rukom, reže sve što mu se nađe na putu. Krhke ljudske kosti, meki mišići, ne predstavljaju gotovo nikakvu prepreku za oštricu iskovanu do neslućene finoće rukom starih japanskih majstora.

Čovek koji se zatekao bliže otvoru u podu umro je nešto kasnije, jer ga je ninđa najpre oborio udarcem drške u čelo. Onaj drugi bio je nadohvat vrha mača i on mu prođe kroz grudi kao kroz vodu, izronjava jući na drugu stranu.

Oštrim pokretom ninda istrže oštricu iz rane i zadade udarac čak i ne trudeći se da ga isprati pogledom. Glava se glatko odvoji od vrata onesvećenog čoveka i zakotrlja po podu prosipajući oko sebe kapi krvi.

Pala je kroz otvor u trenutku kada je Fredi na čelu gomile naoružanih ljudi uleteo u donju prostoriju. Oni instinktivno odskočiše u stranu, dižući oči naviše.

Kažu da ljudi koji umru iznenada, umru srećni. Niko još nije potvrdio da li je to istina ili ne, ali ova izreka u svakom slučaju nije važila za Fredija i njegove ljude.

Jer, za odsečenom glavom kroz otvor je doletelo još nešto, nešto za što su instinktivno shvatili da sa osbom donosi smrt: mala kuglica, ne veća od klikera...

Ispratili su je pogledom, a užas je njihovo umiranje rastegao na vreme koje im se činilo dugim hiljadama godina. **Na nekim licima, čak, pojavio se izraz olakšanja u trenutku kada je smrt zaista stigla u vihoru žućkastog dima.**

Udarni talas eksplozije dostigao je nindu tek na stepenicama koje su vodile na najviši sprat puebla. Razloga za žurbu, zapravo, nije bilo, jer će

proći mnogo vremena pre nego što preživeli shvate kuda je ninda umakao i organizuju poteru.

Ne trudeći se da bude tih, ninda projuri kroz sobu žena koje su i dalje čvrsto spavale i provuče se kroz rasečenu tkaninu na prozoru. Skok sa ispruženim prstima ruku podignu tim nad glavu podiže ga do ivice krova i on se bez napora izvuče na njegovu ravnu površinu.

Nije smanjio brzinu sve dok nije stigao do vrha grebena. Dok su mu ruke hitro i vešto namotavale užu od crne svile, pogled mu je kroz tamu bio uprt u mesto koje se nije dalo videti.

Ako je Šafrot posedovao i mrvu talenta za telepatiju, onda se u ovom trenutku mogao prenuti iz sna...

»Umrećeš, Šafrote«, glasila je nema poruka ninde. »Umrećeš isto onako sigurno kao što je sigurno da će ove planine uskoro obasjati dan...«

*

* *

— Znam — kiselo odvrati Tabasko Pit. — Ne moraš mi ni reći: trebalo je da budemo ovde još pre dva sata, je li tako?

Ninđa se odvoji od Sumiko, začuđeno ga pogledavši.

— Otkud ti ta ideja, do đavola, Pite?

— Tvoja poruka je glasila odmah, zar ne. Želeo si odmah helikopter, na mestu tri milje južno od Himeneza. Ovo je to mesto, boga mu, ali nije bilo odmah. Misliš da je lako naći helikopter u tri ujutru, čak i u Los Anđelesu. Da smo bili kod kuće, u San Francisku, u redu.

— U redu — pokajnički reče Lesli. — Pogrešio sam što sam rekao odmah. Helikopter mi ne treba pre večeri, Pite.

— To sam mu i ja rekla — nasmeja se Sumiko — ali je on, kao i obično, bio đavolski tvrdoglav.

Vrteći glavom, Pit teško huku, sa ljubavlju gledajući mali okretni helikopter obojen ži vim bojama. Skriven na mestu gde je prethodne noći ninđa parkirao svoja kola, bio je potpuno bezbedan pod njegovim nadzorom.

Nikakva potera, međutim, ni je pošla u potragu za čovekom koji je za svega nekoliko minuta uništio više od polovine bande u pueblu.

Sumiko, međutim, to nije iz nenadilo.

— Sam si mi rekao da Šafrot svoje ljude drži veoma st-

rogo. Oni jednostavno više ništa ne mogu da učine bez naređenja, Les.

— Da, ali do sada su morali obavestiti Šafrota šta se dogodilo!

— Kako?

— Kako? Radio-vezom, telefonom, postoji hiljadu načina.

— Znaju li oni gde je on. Les?

Tabasko Pit grohoto se nasmeja izrazu na licu svog prijatelja.

— Ovo je prava retkost, ča-sna reč — povika oduševljeno.

— Pa naravno, ni ninđe nisu svemoguće! Mi smo to u vojsci zvali »prekinut lanac komandovanja«, sećaš se. Obično je samo nekoliko oficira znalo kuda smo krenuli i šta se od nas očekuje da uradimo. Nama je to ionako bilo svejedno, do đavola. Kad oni izginu, i još se prekine veza sa komandom, je dino što ostaje jeste gomila izbezumljenih momaka u uniformama koji ne znaju šta bi započeli sa svim onim divnim naoružanjem koje nam je poklanjao ujka Sam!

— Pit je u pravu, Les. Šafrot sada svakako sedi bezbrižno u svojoj Pećurci i ne sanjajući šta se u međuvremenu dogodilo. Razmišljao si kako ćeš ga napasti? Po tvom opisu, čini se da će biti veoma

opasno. A onda, čak i ako se dokopaš vrha te stene, kako ćeš ga pronaći?

— Maska?

— Da. Pit i ja radili smo neprekidno dan i noć da bismo eliminisali sve druge mogućnosti. Šafrot zapravo mora biti čovek po imenu Edmon Forester... ali...

— Forester? Ime mi zvuči poznato...

— Edmond Forester je jednom bio nominovan za »Oskara« kao kostimograf u filmu strave i užasa. Radio je sa mnogim poznatim režiserima, bilo na kostimima, bilo kao saradnik za vizuelne efekte. Ponekad i jedno i drugo. U Holivudu su ga veoma cenili.

— I onda je on iznenada nestao, ako se ne varam?

— Ne baš iznenada — osmehnu se devojka. — Uvalio se u dugove kada je pokušao kao producent filma koji je na javljan kao najstrašnija predstava pre strašnog suda. Film je neslavno propao, a Forester je nestao.

— I ponovo se pojavio pod imenom Šafrot i pod maskom koju je mogao načiniti samo pravi majstor — klimnu ninkom glavom. — Lukav, inteligentan, dobar organizator. Protivnik za poštovanje.

— Ovo su fotografije Forester iz vremena pred njegov nestanak — pokaza Sumiko. — Kao što vidiš, niskog je rasta i izrazito mršav. Prerušen u zdepastog debeljka, sa obrazima ispunjenim silikonom i onim naočarama koje odbijaju svetlost, mogao je mirno proći pored svoje bivše žene, a da ga ona ne prepozna. Štaviše, čini se da se to nekoliko puta i dogodilo: Elizabeta Forester uvek je bila sklona okultnim naukama...

— U redu — klimnu Leslie glavom. — Pite, ima li ta tvoja ptica radio-uređaj?

— Da li...? Naravno da ima, čoveče (Šta misliš zbog čega je plaćam dve stotine dolara na sat a?

— Vrlo dobro. Sumiko, uzećeš kola i odvesti se do Jume, a odatle prvim avionom u Los Angeles. Pit i ja ćemo telefonom iz Himeneza obezbediti za tebe projekcionu salu i sve filmove u kojima je Forester radio. Moraš ih videti, devojčice. Zbog vremena, zahtevaj da ti pokažu samo delove sa obračunima na život i smrt i trikove primenjene u tim obračunima. Čekamo te na vezi večeras tačno u devet. U redu?

Ona prkosno zabaci kosu una zad.

— Siguran si da ti je to zaista potrebno? — reče. — Ili samo želiš da me ukloniš sa mesta koje može postati vruće?

— Zaista mi je potrebno, devojčice — strpljivo odvrati Leslie. — Uveren sam da je Šafrot — Forester svoju pustinj-sku tvrđavu učinio praktično neosvojivom. Videla si onaj zamac na obali: Pečurka će biti sve to i ko zna šta još. Tri-kovi koje je smišljao za film možda će biti ponovo upotrebljeni, a ja želim da znam šta me očekuje na toj steni.

— Oprosti — tiho reče devojka. — Sad shvatam. Polazim odmah...

On je nežno privuče u zagrljaj, praveći se da ne primećuje Pitovo namigivanje.

— Ujutru ćemo biti zajedno — reče. — Možda čak i u našoj kući u San Francisku? Nemaš ništa protiv?

— Ne... jedino što ne znam u kakvom ću raspoloženju biti posle svih tih užasnih filmova koje danas još moram videti — nasmeja se ona.

Propela se na prste da bi mu usnama dotakla usne i mahнула Pitu rukom u prolazu. Kola koja je Leslie iznajmio u Jumi trenutak kasnije nestadoše u oblaku prašine, ali oštrom oku ninde nije proma-

klo da je lice devojke, u času kada je pomislila da je više ne mogu videti, postalo vlažno od suza...

— Šta sada? — uzdahnu Pit. — Idemo u Himenez, a? Imali u toj rupi australijskog piva?

— Teško. A onda, ko ti je rekao da idemo u Himenez?

Plavokosi džin se zbuni.

— Maločas si obećao Sumiko da ćeš naručiti salu i... proklet bio, propalica! Zaista si hteo samo da ukloniš malu odavde, je li?

— Tačno. Da li si ikada pokušao da sletiš helikopterom noću na mesto koje nije bilo osvetljeno? Mitráljaže i da ne pominjem.

— Nisam, ali znam momka koji jeste.

— I?

— Dobio je Kongresnu medalju. Posmrtno.

— Ništa drugo nisam ni očekivao — sleže ninda ramenima. — Sačekaćemo da Sumiko odmakne, a onda u vazduh. S malo sreće, uspećemo da iznenadimo Šafrota u njegovoj jazbini još pre ručka!

— Kostim?

Leslie odmahnu glavom.

— Ovoga puta više bi mi smetao nego koristio, Pite. Mislim da Šafrot gore na toj steni nema previše ljudi. Ako bu

dem hitar, stići ću do njega pre nego što oni uspeju bilo šta ozbiljnije da preduzmu.

— A mitraljezi? — upita Pit. — Šta ćemo s njima?

— Svaki mitraljez ima svoj mrtav ugao. Mislio sam da to već znaš, do đavola!

— Ima... samo što obično taj mrtav ugao pokriva momka za susednim mitraljezom. Uostalom, uzdam se da će nas tvoja đavolska sreća izvući i ovoga puta. Sem toga, šta je koji metak kalibra 12,5 za nas, a?

— Ništa — osmehnu se ninda, otvarajući vrata helikoptera i slažući svoju opremu u uski prostor. — Mi smo ljudi koji uskaču kad oklopna divizija zabrlja, je li tako? Neka ti čekrk za spuštanje ipak bude spreman... ne volim da skačem sa više od sto stopa visine.

Cereći se jedan drugom, oni zauzeše mesta u providnoj kabini malog helikoptera. Gledajući kako tle ostaje sve niže pod njim, Pit se strese, ali se to ne oseti u rukama koje su čvrsto držale komande.

»Prokleta je duboko do dole«, pomisli on, dižući pogled. »A i ova ptica je prokleta ranjiva... sam lim i plastika... jedan metak mogao bi biti do voljan da nas obojicu preseli

u ono što su nekadašnji stanovnici ovih krajeva zvali Večna lovišta...«

Sa visine od dve stotine stopa, put je izgledao kao crna zmija koja krivuda između brežuljaka od žutog peska. Malo dalje, i voda reke Hila bila je više tamna nego svetla. Uski pojas zelenila duž obala malo je činio da odmori pogled.

Pit se iznenada glasno naceri i lupi Leslija po ramenu pokazujući mu naniže.

Dole, na ivici puta stajala su kola koja je ninda iznajmio u Jumi. Prilika devojke pored njih ne bi se ni videla da ona nije mahala raširenom belom maramom.

— Mala je shvatila tvoj trik, Les — reče Tabasko smejući se i nadvikujući motor. — Nemoj da te iznenadi ako pođe za nama u ambulantnim kolima da nas pokupi i iskrpi... kao mnogo puta do sada!

Ninda odmahnu glavom, misleći na jedino pravilo strašnog kodeksa ninducia koje je do sada prekršio...

»Ninda nema prijatelja, ninda nema ljubavi«, glasio je taj član. »Ninda je uvek sam«.

Sve ove godine, međutim, po tvrdile su da je njegov izbor prijatelja i ljubavnice bio pravi izbor. Snaga ninde je ogromna. Udružena, kao što je on

to učinio, sa snagom ljudi koje voli — i koji vole njega — on je u stotinu strašnih okršaja dokazao da reči iz kodeksa ne moraju uvek da budu tačne...

Skupljenih obrva, krajnje koncentrisan, ninda je proučavao vojnu sekciju ovog dela Arizone raširenu na njegovim kolonima.

— Pečurka je iza onih planina, Pite — reče konačno, pokazujući zaobljeni planinski vrh čije su se ivice jasno ocrtavale na prozirnem nebu. Drži se visine od dve i po hiljade stopa. Tako... a sada skreni ulavo. Opisaćemo pun krug pre nego što priđemo.

— Zašto, do đavola? Pre ili kasnije moraju nas videti!

— Najpre želim da ja dobro pogledam njih. Pečurka je u dolini opkoljenoj brežuljcima u kojima su urezani duboki klanci. Mislim da je ta činjenica i omogućila vetru da steni da tako neobičan oblik.

— Sa ove visine nećeš videti ništa — odmahnu Tabasko glavom odmeravajući planine pred njima. — Moramo se uzdići nad njih.

— I tako se pokazati njihovom osmatraču? Ne, samo se ti drži ove visine; na mestima gde se nalaze klanci moći ćemo da bacimo koji pogled na Pečurku, a da nas oni ne primeće.

— Lukavo smišljeno — klimnu glavom Tabasko. — Pazi, bližimo se jednom useku među stenama!

Naginjući se bliže staklu, Lesli jednim dugim pogledom uočila osnovne crte izgleda stene koju je igra prirodnih sila istesala u obliku pečurke sa dugim vratom i šeširom koji se širio do prečnika od gotovo dve stotine stopa. Svud unaoколо tle pustinje bilo je neravno i posuto komadima stenja koje je tokom vekova padalo sa stabla ili oboda stene.

— Marta Valin je bila u pravu — tiho reče Lesli kad mu se Pečurka izgubila iz vida. — Do vrha se može stići jedino helikopterom...

— Hoćeš još nešto da pogledaš, ili skrećemo u sledeći klanac?

— Ne žurimo. Bolje da pogledam još jednom.

Čak i sa ove daljine, u prozirnem vazduhu Arizone, jasno su se videli mnogi detalji neobičnog prirodnog fenomena.

Zaista prirodnog, nigde se, po obodu stene, nije video nikakav trag ljudske ruke.

— Siguran si da je Šafrot gore? — promrmlja Pit. — Ja baš ništa ne vidim.

— Jazbina je, bez sumnje, dobro maskirana.. To uvećava naše izgledе?

— Uvećava? Hteo si da kažeš — smanjuje?

— Ne, uvećava ih, Pite. Oni mogu pomisliti da helikopter pripada ljudima koji zadovoljstva radi razgledaju pustinju. Ubeđeni da su dobro kamuflirani, neće otvoriti vatru pre nego što shvate šta mi odista smeramo...

— Kad se tako postavi, stvar — stvarno zvuči logično — reče Tabasko. — Pa da kre nemo onda? Utoliko pre što sa ove daljine ništa nećemo videti.

— Ući ćemo kroz zapadni klanac — reče ninda proučavajući kartu. — Njegovo dno je samo nekoliko stopa nad dn om doline. Letećemo nad samim tlom, kako bismo im otežali osmatranje, a onda se naglo podigni kad stignemo do stene. Može?

— Naravno da može — odvrati Pit odmahujući glavom da zbacі kapljice znoja sa čela. — Mogu sve da uradim sa ovom ptičicom; da skaćemo kr

oz zapaljeni obruč u cirkusu ako to poželiš, do đavola!

Tutnjeći motorom u uskom klanцу, helikopter se zanjіha od vazdušnih strujanja, dižući sa tla gust oblak prašine.

— Nije dobro, Pite. Ta prašina će nas odati. Ipak moramo leteti malo više...

— Kao da ja to ne znam. boga mu! Ovako?

— Sada je bolje. Povećaj brzину čim izađemo iz klanca. Do maksimuma.

Cereći se, Pit čvršće zgrabi komande i laka čelična ptica pojuri dvostruko brže nego kr oz klanac. Stena pred njima neprekidno je rasla, nalik drvetu koje se preteći nadnosi nad mrava što se usudio da mu priđe.

— Spremi se za cik-cak letenje, Pite.

— Šta? Ne čujem te, do đavola!

Niz pravilnih vodoskoka od prašine koji se diže pod samim prednjim delom helikoptera bio je, međutim, mnogo jasniji od reči ninde. Stežući zube, Pit počе da baca helikopter tamo i amo, menjajući visinu kako bi umanjio verovatnoću da kr hku letilicu zakači metak iz teškog protivavionskog mitraljeza montiranog pri vrhu stene.

Pit pobeđnički zaurla kad helikopter ulete u senku koju je stvarao široki obod vrha stene. Naginjući ga gotovo na bok, on opisa nekoliko krugova oko osnove, postepeno smanjujući brzinu.

— Šta sada, ortak? — zapita. — Video si gde su ti prokleti mitraljezi?

— Samo jedan, na strani sa koje smo došli. Ne verujem da ih ima više od četiri.

— Vrlo utešno. Što se mene tiče, i jedan je previše. Sada je negde tačno iznad nas, a?

Podignute glave ninda je pokušavao stenu nad sobom, pokušavajući da uz pomoć harageija odredi na kojim sektorima oboda prethodi najveća opasnost.

— Dakle? — Tabasko je već postajao nestrpljiv.

— Podići ćemo se sa jugozapadne strane oboda. Samo na trenutak, da provirim, a onda odmah dole, što brže možeš.

— Uz samu stenu? Biće gađno, Les; vazдушna strujanja koje stvara rotor odbijaju se od stene i stvaraju vrtloge.

— Znam. Imaš neki bolji predlog?

— Milion boljih predloga? — uzdahnu Tabasko. — Ali šta mi to vredi kad ti nijedan od njih nećeš da prihvatiš. U

redu: ovde želite da izvirite, gospodine?

Penjući se gotovo vertikalno uvis, neprestano zanošen neravnomernim vazдушnim strujanjem, helikopter kao metak izlete nad gornju površinu oboda Pečurke, otkrivajući njihovim pogledima detalje koje do tada nisu mogli videti.

— Dole, Pite!

Iznenada ugašenog motora, helikopter kao kamen polete naniže. U tišini, poremećenoj samo šumom vazduha među lopaticama rotora, oni jasno čuše dug mitraljeski rafal.

— Šta misliš, da li je promašio? — tiho upita Pit.

— Jeste, ali ako ne uključiš motor, nama će biti isto kao da je i pogodio, do đavola!

Cereći se, Pit ponovo pokrete snažni motor i helikopter uspori svoj pad. Ipak, u trenutku kada je ponovo počeo da se uzdiže, bio je tako blizu nad tlo da se prašina ponovo digla od strujanja vazduha.

— Još jednom — upita Tabasko. — Ovaj sport nije baš zdrav za živce, znaš...

— Primetio sam — suvo od vrati ninda. — Na našem mestu neko drugi bi odustao. Iznenadeње nam nije upalilo, a ja nikako da smislim neki pametniji plan.

— Da li si video kako gore izgleda? Rupe za mitraljeze ukopane su u stene, što ograničava pomeranje cevi.

— Aha. Samo što takvih ru pa ima šest, a ne četiri kao što sam ja mislio.

— Boga mu!

— Upravo sam to hteo da kažem... slušaj, šta misliš ko liko je tvrda ta stena tu?

— Pojma nemam. Zašto?

Prekapajući hitro po svojoj opremi, ninda izvuče kratak, težak nož širokog sečiva, jedan od onih koji se prave isključivo kao oružje za bacanje.

— Šta smeráš sa tim, do šta vola? Da sletimo i počnemo da rezuckamo osnovu sve dok se stena ne sruši, je li?

— Nešto bolje od toga. Za dršku noža vezaću moje svilenno uže, a onda pokušati da ga zarijem u neku zgodnu pukotinu na ivici oboda.

Iako mokra od znoja, plava kosa Tabasko Pita se nakostreši.

— Ti si lud! — zavapi on.

— Nikada nećeš uspeti!

— Misliš?

— Siguran sam, prokletstvo! Čista ludost! Spektakularan na čin da se izvrši samoubistvo, ništa drugo!

— Videćemo...

Spretni prsti ninde već su vezivali slobodni kraj užeta za dršku noža. Njegov pogled pažljivo je pretraživao stenu oko koje je helikopter sada la gano kružio.

— Zapamti ovo mesto, Pite — reče iznenada. — Ovde ću pokušati u sledećem krugu!

— U redu, u redu, ludače. Da li si razmišljao o tome kako ćeš se vratiti, čak i ako tvojoj šašavi plan uspe?

— Nadam se da ću uspeti da likvidiram bar dva od tih šest mitraljeza — odvrati ninda sa osmehom. — Vрати se nazad i kruži van njihovog do meta; kada me ugledaš na površini stene i ja ti dam znak sa obe ruke, leti pravo prema meni sa spuštenom kukom će krka. Valjda ću nekako uspeti da je uhvatim...

— Nekako... Prokletstvo. Les, ovo uopšte nije tvoj stil! Neprestano improvizuješ, iz minuta u minut! I svakog trenutka tvoj plan postaje sve opasniji!

Kao da ga nije čuo, Lesli otvori vrata na svojoj strani, izvlačeći čitav gornji deo tela napolje. Pogledom je pažljivo pratio neravnine duž donje ivice oboda Pečurke.

— Sada, Pite! — reče on mirno, bez tračka uzbuđenja na licu.

Pit zaustavi helikopter u mestu, ali su ga odbijene vazdušne struje i dalje njihale. Stežući zube, nemoćan da mu bilo kako pomogne, Pit je posmatrao svog prijatelja.

Ovaj je suženim očima motrio mesto na steni u koje će se nož zariti. Njihanje helikoptera moglo se predvideti, šta više, energija tog kretanja predstavljala dodatni činilac u njegovom proračunu...

»Sada!« iznađe mozak ninde nemu komandu.

Kao strelica odapeta iz luka, nož blesnu na suncu, vukući za sobom crnu zmiju užeta. Zario se tačno u željeno mesto, svega stopu ili dve od gornje ivice stene, na mesto koje se nalazilo otprilike na sredini između dve preteće mitraljeske cevi.

Prihvatajući odmotano uže obema rukama, ninda ga snažno zateže. Pit steže zube, nastojeći da što više umiri nemirnu čeličnu pticu.

— Neće izdržati, Les — proceci jedva čujno. — Neće izdržati!

Umesto odgovora, ninda okrete glavu i osmehnu mu se, a onda zateže užu i blago se odgurnu nogama o pod helikoptera.

Pit zatvori oči. Bio je upola uveren kako će, kada ih po-

novo otvori, videti dole na kamenitom tlu telo svog prijatelja, suviše ponosnog da i jednim jedinim krikom pokaže svoj strah.

Držeći se samo jednom rukom za užu koje se vrtelo kao klatno, ninda mu je mahao. Pit shvati da vazдушna strujanja izazivaju nepotrebno klačenje užeta i pohita da helikopter ukloni na bezbedno rastojanje.

Shvatio je da ne diše već punih nekoliko minuta tek po što mu je iz pluća izleteo uzdah dubokog olakšanja u trenutku kada se ninda vrhovima prstiju dočepao neravne gornje ivice stene.

— A sada je red na tebe, Pite, dečko moj! — reče on glasno, naglo naginjući helikopter na bok i povećavajući mu brzinu. — Ti momci sa mitraljezima gore moraju zevati samo u tebe, dok im se Les privlači... prema tome, napred!

Od urlanja motora Pit nije mogao čuti rafale mitraljeza za sobom; nije sada mogao videti čak ni utešne vodoskoke prašine po tlu koji su govorili da je još jedna serija hitaca promašila. Ipak, najteže od svega palo mu je što ne može da vidi kako njegov prijatelj napreduje preko gole površine stene...

Stigavši van dometa, gotovo do bregova koji su oivičavali dolinu, on načini oštar zaokret i poče lagano da se ponovo približava Pečurci.

Zamagljenim očima istraživao je vrh. Da, tu negde morala bi se videti senka koja oprezno gamiže, privlačeći se čoveku iza mitraljeza...

Ali, nije je bilo!

Pit odmahnu glavom, povećavajući brzinu helikoptera, prkoseći rafalima koji još jednom podigoše prugu prašine pod njim.

Ne, nije se varao... ninđe više nije bilo na površini stene!

*
* *

Zaštićen izbočinom stene koju je trenje peska nošenog vetrom uglačalo skoro kao staklo, Leslie je posmatrao kako Pit vešto upravlja helikopterom, izbegavajući besne ose mitraljeskih metaka.

Ovde, gde se našao, vrelo olovo zujalo mu je tačno iznad glave, ali ta muzika nijednom nindi nikada nije smetala. Štaviše, **pomagala mu** je da preciznije odredi tačan položaj mitraljeza i isplanira svoj sledeći potez.

Otvor u steni bio je visok čitav jard, a širok gotovo dva, kako bi se obrtanjem mitraljeza dobilo što šire polje vatre. Neće biti nimalo teško uskočiti unutra... ako se najpre reši problem kako da to neopazeno učini.

Sklopio je oči, razmišljajući. Kao mnogo puta, lik senseija Tanake nezvan mu je došao pred oči...

»Koliko je duga ruka jednog ninđe, sine moj?«, pitao je stariac jednom.

»Duga? Pa... toliko kao vaša, učitelju« odgovorio je mlađić.

»A sada?«

Katana, divni samurajski mač, ovaj isti koji je on ostavio kod Pita u helikopteru, iznenada blesnu na suncu.

»Sada je vaša ruka duža za dužinu mača, učitelju...«

Otvorivši oči, ninda se osmehnu. Stari Tanaka uvek je umeo da odabere primere koji će se urezati u pamćenje njegovom najmilijem učeniku...

Ruka ninda uvek je duga. Duga je zato što i on uvek zna način da je učini dužom...

Dva šurikena pogladiše svojim čelikom kožu njegovih prstiju. Ponovo sklapajući oči, on u mislima ocrtava položaj mitraljesca i njegovog pomoćnika.

Nad njim, mitraljez ponovo promuklo zalaja, šaljući stotine vesnika smrti prema helikopteru koji se sve više udaljavao. Rafal, međutim, nije trajao dugo, jer je strelac shvatio da mu je čelična ptica već van dometa.

Ruka ninda pojavi se nad glatkom stenom. Dva kratka, oštra zamaha, i dva šurikena poleteše zujeći kroz vazduh.

Direktna putanja nije dolazila u obzir, jer su ljudi bili duboko u zaklonu stene. Odbijajući se od tvrde površine, šurikeni blesnuše još jednom na suncu pre nego što će se nepogrešivo zariti u tela dvojice mitraljezaca.

Nije bilo potrebno da proverava da li su mrtvi. Jer... ruka ninde je duga i pogađa nepogrešivo...

Prepuzio je nekoliko stopa ukoso da bi se uklonio iz vidnog polja sledećeg zaklona za mitraljez, a onda u dva duga skoka preleteo rastojanje do proreza u steni. Oslanjajući se jednom rukom na još toplu cev oružja, on preskoči dva zgrčena tela na kamenom podu i osvrte se oko sebe.

Iza zaklona, levo i desno pružao se uski hodnik. Levo je središte ove vučje jazbine...

I Šafrot. Ili Forester svejedno.

Desno je susedno mitralješko gnezdo. Ono za sada ne predstavlja nikakvu opasnost. Prema tome, levo...

U času kada je zakoračio u hodnik, susedni mitraljez otvori vatru dugim rafalima. Pognuvši se, ninda ugleda kako se kabina helikoptera presijava na suncu dok ptica ponovo juri prema Pečurci.

»Poludeo je«, pomisli on za Pita. »Šta sada pokušava da izvede?«

Brzinom kojom je ta misao proletela kroz njegovu glavu, on se okrete desno i potrča dugim, bešumnim koracima. Dva deset jardi, trideset... zaklon!

Skočio je sa leđa na dvojicu ljudi takvom silinom da su njihove lobanje ostale zdrobljene, naslonjene na vreli čelik mitraljeza koji je konačno uču tao.

Napolju, motor helikoptera postajao je sve bučniji. Pomolivši se do polovine iz zaklona, Leslie mu je očajnički mahao da se vrati.

Pit naglo smanji brzinu, praveći zaokret u uskom luku. Iza stakla kabine ninda na trenutak opazi njegovo nasmejano lice i podignutu ruku. Prema brdima se sada mogao vratiti bez žurbe, jer su dva mitraljeza na ovoj strani stene već bila učutkana.

Duboko udahnuvši, kako bi obogatio krv kiseonikom i pri premio svoje telo za nove napore, on se okrete prema uskom hodniku.

Na zidu hodnika, u visini njegovog lica, nalazilo se nešto što maločas u žurbi nije primetio. Premda bi morao učiniti isto čak i da je primetio taj predmet, poslednje što bi se moglo očekivati na ovom mestu...

Činilo se da mu sočivo male televizijske kamere podrugljivo namiguje dok ga je gledao. Sle gnuvši ramenima, ninda se isceri u objektiv.

— Zdravo, Šafrot! — reče lagano, oblikujući usnama reči. — Došao sam po tebe!

Mahnuvši rukom, on pođe ulevo, prema mestu gde se morao nalaziti neki centralni hodnik koji će ga odvesti do Šafrotovog skrovišta. Načinio je, međutim, samo nekoliko koraka, dok nije izašao iz vidnog polja nepokretne kamere.

Puzeći na vrhovima prstiju ruku i nogu, on se provuče ispod nje i hitro produži desno, pažljivo posmatrajući kamene zidove oko sebe. Na ovoj strani put će biti trostruko duži, naravno, ali ni to nije uvek loše. Njegovo iznenađenje stići će u pravi čas: kada Šafrotovi ljudi već postanu nestr-

pljivi očekujući ga sa druge strane!

Svaki kratki poprečni hodnik prema zaklonu za mitraljeze kontrolisala je po jedna televizijska kamera. Svi ostali zakloni, međutim bili su prazni!

Iza sledeće krivine hodnika morao se nalaziti prolaz koji je želeo. Ninda zastade iza izbočine da još jednom razmisli o toj činjenici.

Šafrot i dalje vuče najjače poteze, naravno. Umesto da svoje ljude izloži opasnosti u malim grupama, on ih je koncentrisao u nekom bezbednom zaklonu gde sada, sa rukama na obaračima, očekuju da se pojavi čovek koji je na neshvatljiv način prodro u njihovu stenovitu tvrđavu.

Sklopljenih očiju, ninda je istraživao prostor oko sebe.

Haragei je ćutao. I to je bilo vrlo čudno...

Zar je moguće da su naoružani neprijatelji tako daleko? Gde? Postoji li neko okno koje pravolinijski vodi naniže kroz stenovito stablo pečurke? Neki tajni izlaz kroz koji su Šafrot i njegovi plaćenici već odmakli tako daleko da ih ni haragei ne može naslutiti?

Udahnuvši vazduh, ninda iskorači iz zaklona i pođe nešto širim poprečnim hodnikom ko-

ji je, sudeći po položaju, spajao kroz središte dva dela kružnog hodnika duž oboda Pečurke.

Čvrsta čelična vrata preprečiše mu prolaz. Nad njima se podrugljivo presijavalo oko još jedne kamere.

Ako je neko u tom času mo- trio ekran monitora — a neko je to svakako činio — morao je steći utisak da mu jedna ogromna pesnica juri u lice brzom ekspresnog voza.

Otresajući komadiće stakla sa nepovređene šake, ninda gurnu jednu od svojih eksplozivnih kuglica pod ivicu vrata kroz neoprezno ostavljen prostor između vrata i neravnog kamenog poda.

Druga mu je već bila u ruci. Zaklonivši se iza jedne plitke izbočine u kamenu, on je hitnu, ciljajući mesto gde je ostavio prvu kuglicu, i priljubio se uza zid.

Samo njegovo uho razlikovalo je dve eksplozije u tutnjava od koje se moralo zatresti i stablo Pečurke, debelo gotovo stotinu stopa. Škripeći po kamenitom zidu pokidanom ivicom, vrata se s treskom sručiše na pod.

Zadržavajući dah, ninda jur- nu u oblak gustog crnožutog dima koji je ispunio uski hodnik.

HARAGEI!

Skokom dostojnim pobednika na Olimpijadi, ninda se vrati do svog zaklona. Rafal mitraljeza, naglo započet u času kada je prošao okvir vrata, isto tako naglo se prekide. Čulo se samo šuštanje peska koji se krunio čak i sa tavanice od tvrdog kamena.

Sa tavanice?

Ninda izađe iz svog zaklona, iako je haragei i dalje upozoravao na blizinu opasnosti. Tri hitra koraka, pa jedan oprezan. On pruži ruku kroz okvir vrata.

U dimu, mitraljez ponovo zaštekta, ali su komadi olova zasipali samo tavanicu negde pred njim. Osmehnuvši se, on mirno produži svoj hod.

Mitraljesko postolje nalazilo se nasred hodnika, spojeno tankim kablovima sa sistemom foto-čelija koji će automatski zasuti olovom svakog ko prođe okvir vrata. Eksplozija je, međutim, poremetila delikatnu ravnotežu postolja i potamnela cev oružja gledala je naviše, u nisku tavanicu izbrazdanu pogodcima iz neposredne blizine.

Uski hodnik vukao je kao dimnjak, postepeno razređujući nagomilani dim. Iz dima izroni najpre par nogu otkinutih eksplozijom, groteskno prilju-

bljen uz pogrešan deo trupa drugog čoveka kome je nedostajao čitav gornji deo glave iznad nosa.

Kao što zavesa otkriva prizore na pozornici, tako je dim, povlačeći se, otkrivao jedan po jedan leš, užasno unakažen eksplozijom u gotovo hermetički zatvorenom prostoru.

Šafrotovi ljudi bili su neoprezni. Svi do jednog okupili su se u uskom hodniku, unapred se sladeći prizoru tela koja iz neposredne blizine raski daju meci iz mitraljeza velikog kalibra.

Ninđa još jednom pređe ledenim pogledom po unakaženim telima. Neka od njih biće đavolski teško identifikovati, ali je ipak bio potpuno siguran da nijedno ne pripada Šafrotu. Ili njegovom dvojniku po paklenoj inteligenciji, Edmondu Foresteru...

*

* *

Bočna vrata hodnika bila su neoštećena, ali je udarni talas eksplozije iskrivio njihovu bravu. Biće dovoljan jedan jači udarac ramenom da se ona otvore.

— Šafrot! — reče ninđa glasno. — Izadi, igra je završena!

Tišina. Slegnuvši ramenima, ninđa odgurnu vrata i ona se otvoriše pred njim, propuštajući ga u bogato uređen salon pretrpan raskošnim nameštajem.

Ne pretrpan, primeti ninđa u sebi. Ima samo ono što svaki salon mora da ima. Prostor je nedovoljno veliki. Čak i zločinački genije, poput Šafrota, morao je priznati da je kamen tvrđi od njegovih zamisli...

Ninđa zastade na vratima, pažljivo posmatrajući priliku u velikoj fotelji.

— Dakle, danas si ipak Šafrot, Forestere — reče on mirno. — Zar ti ta maska nije dosadila?

Debeljkove naočari blesnuše od pokreta glave.

— Mnogo puta — reče on dubokim glasom, bez tračka straha u sebi. — Forester je mnogo zgodniji... ali i mnogo poznatiji... nindo!

— Meni je to svejedno. Ne bi ti uspelo da me prevariš i u svom pravom liku; video sam fotografije starije od pet godina.

— Znam. I ne pokušavam da te prevaram. Kako si rekao, igra je završena. Ostaje još sa

mo da i ti shvatiš jednu sitnicu...

— Sitnicu? Koju?

— Igra je završena i za tebe, nindo!

— Ova jeste. Sutra već možda počinje neka nova. Sa novim figurama.

Šafrot se zasmija, tapšući se po debelom lažnom trbuhu koji je napinjao blistavo belu košulju ispod raskopčane kućne haljine.

— Ovo ovde — reče — više nije samo maska, nindo.

— Već?

— Već i tvoja smrt!

— Eksploziv?

— Eksploziv! — nasmeja se debeljko. Njegova desna ruka, međutim neprekidno je mirovala na trbuhu. — Dovoljno je da pomerim polugu koju držim među prstima pa da obojica odletimo u vazduh.

— Ti možda ne znaš — osmehnu se ninda — ali ja sam već nekoliko puta bio u sličnim situacijama.

— I?

— Glupo pitanje.

— Da, glupo pitanje — složi se Šafrot.

— I glup blef.

— Blef?

— Blef! — ponovi ninda za koračivši prema Šafrotu.

— Ne prilazi! — debele obraze izobličili grimasa straha. Od naglog pokreta Šafrotu spadoše naočare i ninda prvi put ugle da njegove oči. Sitne, svetle oči koje blistaju paklenom inteligencijom...

I još nečim... zluradim nago veštajem...

Zluradim nagoveštajem... trijumfa!

— Ne prilazi! — ponovi Šafrot histerično, grčeći se u fotelji. — Nije blef, kunem ti se! Umrećemo obojica. ako...

— Skloni ruke, Šafrot — mirno reče ninda. Čak ni najpažljivije oko ne bi moglo u njegovom stavu opaziti napetost. Svaki mišić — međutim, bio je spreman na fantastično brzu reakciju.

— Neee! — vrisnu debeljko, ali svetlucanje u njegovim očima govorilo je da se iza njih ne krije strah. On naglim pokretom raširi ruke, otvarajući usta da iz njih ispusti trijumfalni krik.

Lakim pokretom ninda odskoči u stranu.

Tanka, jedva vidljiva žica u desnoj ruci aktivirala je pištolj velikog kalibra ugrađen u Šafrotov lažni trbuh. Metak bi pogodio nindu posred grudi da se nije sklonio; ovako, jedina žrtva bio je Šafrot koga je ku-

ndak pištolja usred reakcije po godio pravo u pleksus.

Ninda ščepa za okovratnik iz nenađujuće lako telo, što je po kazivalo da je Šafrotov trbuh najvećim delom od sundera. Dahćući i gušeći se, karikatura od čoveka čak i ne pokuša da pruži otpor.

— Šta... šta ćeš učiniti sa mnom? — zavapi on kada mu vetar baci kosu u lice. Ninda je stajao na vrhu stene, dajući sa obe ruke znak Pitu da može doći po njega.

— Možeš da biraš, Šafrot — ninda mu se okrete sa podsmehom na licu.

— Između... između čega?

— Da ostaneš ovde — sleže ninda ramenima. — Ili da pođeš sa mnom?

— Strpaćeš me u zatvor? — mnogo nade u dubokom, sada poniznom glasu.

— U zatvor? Ne, ubiću te...

Šafrot se osvrte oko sebe. Ka bina helikoptera iz koje se njihala kuka na debelom kablu bila im je sve bliže.

— Onda ostajem ovde...

— Da. Oni mrtvaci tamo biće prijatno društvo, zar ne? Imaš li neki veći frižider. Šafrot? Pre ili kasnije njihovo meso će ti dobro doći... kako stojiš sa rezervama vode? Loše... onda ti

njihovo meso možda i neće trebati...

Stežući zube, Šafrot zaurla kao zver i polete prema nindi. Ovaj se izmače elegantnim pokretom, podižući istovremeno obe ruke da prihvati kuku koja mu se njihala nad glavom.

— Stani! — vrisnu Šafrot. — Povedi me!

Snagom očajnika, on obavi ruke oko kukova ninde. Ne sprečavajući ga u tome, ovaj mahnuto rukom Pitu da počne da diže kuku.

Dva tela sada su se njihala nad prazninom. Ninda dade znak da ih zadrži na ovoj visini.

Šafrot podiže glavu naviše, potraži pogledom pogled ninde. I zaurla, jer ono što je video u tim čelično-plavim očima značilo je — smrt!

Kratak, odmeren udarac u čelo. Šafrotove ruke popustiše i on polete naniže, u ponor dubok tri stotine stopa...

— Zanimljivo — reče Tabasko Pit kada se njegov ortak našao u kabini helikoptera. — Nije vikao... ili ga ja nisam čuo od buke motora.

— Ne, nije vikao... — zamišljeno reče ninda. — Bio je to njegov poslednji trik. Poslednji uspeli trik...

— Bilo je dakle i neuspelih?

— upita Tabasko.

— Pokušao je još nešto. Pištolj ugrađen u lažni trbuh.

— Boga ti! I kako si to primetio?

Ninđa se nasmeja.

— Šafrot, odnosno Forester baš nije imao sreće. Taj trik video sam u jedinom njegovom filmu...

KRAJ

Roto-romani

VELIKA NAGRADNA IGRA

Dragi čitaoci naših romana, Redakcija za sve vas organizuje veliku nagradnu igru. Imate šansu da postanete dobitnik neke od brojnih i vrednih nagrada. U ovom i prethodnom broju NINĐE (broj 47 — april i broj 48 — maj) treba da odgovorite na postavljena pitanja i pošaljete tačan odgovor.

Pošto popunite kupon, isecite ga i, zajedno sa prethodnim kuponom iz broja 47, zalepite na poledinu dopisnice. Šaljite na adresu: NIRO Dečje novine, ROTO—ROMANI, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matije-
vića 4.

Vaši odgovori treba da stignu u redakciju najkasnije do 15 maja, kada ćemo žrebom izvući dobitnika. Rezultate nagradne igre objavićemo u junskom broju NINĐE, br. 49.

NAGRADE

5 putovanja u Pariz
15 poklon-paketa NINĐA
10 majica NINĐA
10 knjiga NINĐA

100 SITNICA:
25 kompleta za YAMB
20 pepeljara EUREKA
10 usnih harmonika
10 štitnika za sunce
10 garnitura »Ne ljuti se, čoveče«
8 kapa za sneg
7 garnitura »domino«

Nagradno pitanje broj 2

Ninđe su u svojim obračuni-
ma koristile uglavnom hladno
oružje, neobično i raznovrsno.

Kako se zove samurajski mač
od plemenitog metala, omilje-
nog oružja nindži? Pogledajte
sliku i odgovor upišite u pri-
loženi kupon?

NINĐA KUPON 2

Predmet sa slike _____

Ime i prezime _____

Adresa _____

**PAŽNJA! OBA KUPONA ŠALJITE ZAJEDNO, NA JE-
DNU DOPISNICU!**

U junu Ninđa 49

BELA SMRT I CRNA SMRT

... Ledeni vetar probijao se i kroz najmanju pukotinu u zidovima brvnare, kondenzujući vlagu iz vazduha u inje, i skupljajući ga u gomilice po najhladnijim mestima.

Džoplin zadiže okovratnik svoje parke i primače ruke vatri, stresajući se.

– A šta ako on ... ipak dođe?

Ledu pokaza belinu zuba u bradi.

– Ti si lud – reče. – Ništa živo ne može opstati na ovoj hladnoći. Ne, Džop, on je već mrtav ... pa makar bio ninđa po hiljadu puta!